

INLEIDING

Wij beginnen met een cursus waarvoor wij de eerste titel GOD in Frankrijk hadden gekozen, maar die om reden van bestuurlijke aard een wat Duitse titel heeft gekregen die niet geheel de lading dekt.

Wanneer wij ons bezighouden met God in alle verschillende werkingen, vormen, gedaanten en ontwikkelingen, dan moeten wij een ding goed onthouden Er is natuurlijk maar een God. Die woont in ons. Maar God is ook een denkbeeld. Dat denkbeeld wisselt met de plaats waar u leeft met de tijd waarin u leeft en ook nog met uw eigen karakter.

U kent de uitdrukking; Leven als God in Frankrijk. Het klinkt een beetje gek; want leeft God in Frankrijk? In zekere zin ja, in zekere, zin neen. Maar men zegt wel; Een goede Amerikaan gaat na zijn dood niet naar de hemel, die gaat naar Parijs. Met andere woorden er zijn beelden van wat goed is, van volledigheid van leven en die worden met God geassocieerd.

Niemand weet hoe God eruit ziet maar als je bezig bent te kijken hoe de mensen over Hem denken, dan blijkt dat God eigenlijk bestaat uit een groot aantal attributen. Deze attributen zullen wij nu in de komende cursus onder de loupe nemen. Onze eerste paar lezingen zullen dan ook gewijd zijn aan de ontwikkeling van het godsbegrip en de wijze waarop de mensen zich daarmee hebben beziggehouden.

LES 1 - GOD IN FRANKRIJK

Wanneer u naar Frankrijk gaat en u kijkt naar de oude overblijfselen, vindt u daar o.a. bijtringen, allerlei opstellingen van stenen, kortom allerlei eigenaardigheden. En als u zich dan ook nog bezighoudt met het volksgeloof (en dan moet u vooral meer naar het zuiden gaan), dan zult u ontdekken dat die mensen geloven in bepaalde krachten en lijnen die daar lopen. Tegenwoordig kent men dat ook weer. Men noemt ze de Leye-lijnen. Dat zouden de eigenaardige krachtsporen zijn die over de aarde lopen. De oude mensen spraken daarover als de wegen van de goden. Dat maakt het interessant, want in geheel Europa is de godsvoorstelling een voortdurend variërende geweest.

Altijd weer blijkt dat de god bepaalde centra heeft waar hij zich in het bijzonder manifesteert dat bepaalde mirakelen a.h.w; gebonden zijn aan plaatsen. Ga je die plaatsen nader bekijken dan blijkt dat ze ook in overeenstemming zijn met dat lijnenkader dat men tegenwoordig weer aan de hand van de Leye-lijnen, die men probeert te bepalen, begint op te stellen en dat ze in zeer oude mystieke tekeningen van omstreeks Christus geboorte of iets daar vóór wel degelijk helemaal geconstrueerd was.

Wat was God? God was het onbekende. God was het noodlot. Maar God was ook een niet te noemen aantal verschillende persoonlijkheden. Achter dat alles ligt natuurlijk wel die ene waarheid, maar wie spreekt daarover als je je die niet kunt voorstellen?

De goden in Frankrijk waren over het algemeen negatievelingen, behalve misschien in het noorden waar ze later het kolengebied hebben gekregen. Daar waren de goden iets soberder. In Nederland zijn ze soms zo sober geweest dat het bijna bezopen was.

Die goden waren direct verbonden met alle verschijnselen in de natuur. Sexualiteit b.v. was erg belangrijk. Er waren dus goden en godinnen die zich specifiek daarmee bezighielden.

In Frankrijk was verder ook het klimaat erg belangrijk. Er waren nogal wat stormen en overstromingen in die tijd. Er waren dus goden, ondergoden en ondergodinnen die zich daarmee bemoeiden. Het was een heel rijk van allerlei figuren die allemaal op de een of andere manier god waren. Ik ben juist bij Frankrijk begonnen, omdat we hier te maken

hebben met een volk dat later vanuit Rome sterk beïnvloed is geweest, maar dat eigenlijk toch een groot gedeelte van zijn oorspronkelijkheid lange tijd heeft behouden.

Het is b.v. opvallends dat er nooit heksenvervolgingen van grote omvang in Frankrijk zijn geweest. Wel zijn er allerlei gevallen van bezetenheid e.d. voorgekomen, (de nonnen van het klooster van Loudun). Maar dat zijn eigenlijk kerkelijke zaken. Heel vaak is het een dekmantel voor heel andere verschijnselen.

Datzelfde Frankrijk is lange tijd een centrum geweest van magie. Zelfs nog in de middeleeuwen sprak men van Avignon als de zetel van de magiërs, de veste, van de magiërs. Wat was een magiër in die oude tijd eigenlijk anders dan een priester van de een of andere godheid. Hij was het die de krachten van de natuur (de goden dus) of de krachten die in de mens leefden kon oproepen, daarmee iets kon doen en daardoor allerlei verschijnselen veroorzaken. Al deze verschillende werkingen werden toegeschreven aan God. Toen het een christelijke tijd werd, worden ze uit de aard der zaak opeens allemaal duivels.

Wij weten dat Astarte b.v. een vruchtbaarheidsgodin was. Maar Astarte werd in het joodse denken al snel Astaroth, een demon. Misschien mogen wij daarmee ook rekening houden. Op het ogenblik, dat de gedaante van een god niet meer past in het denken van de mensen, wordt het automatisch een demon.

Als je spreekt over God in Frankrijk, dan kun je zeggen. Het was eigenlijk een god van de wijn, van de druiven, van feest, van een zeker libertinisme. Dat was het in de oudheid inderdaad. Daarnaast was het ook een god die de gehele natuur beheerste en die in allerlei aspecten van de natuur kon worden aangesproken. Als je nu zegt; Leven als God in Frankrijk, dan zou je kunnen zeggen; Dat is leven in verbinding met alle aspecten van het bestaan. Daarom heb ik dat als uitgangspunt gekozen.

Wil ik duidelijk maken welke invloeden er verder een rol hebben gespeeld, dan moet ik helaas Frankrijk een ogenblik verlaten.

Wij moeten ons realiseren. dat b.v. de goden van Griekenland oorspronkelijk helemaal niet een vergadering van Olympiërs waren. Het waren plaatselijke goden die allen ook hun eigen mediums hadden, hun eigen profeten, hun eigen kleine mirakelen. Die goden waren allen gebaseerd op een kwaliteit die in één bepaalde streek belangrijk was. Er waren b.v. goden van de handel. Die werden vereerd op plaatsen waar men handel het belangrijkste vond. Er waren ook goden van de mijnbouw. Die waren weer belangrijk in gebieden waar men mijnen exploiteerde. Die goden zorgden ervoor dat er niet teveel slaven stierven en dat de opbrengst goed was. Zo waren er ook de goden van de natuur.

Al die goden splitsten zich in een vrouwelijk en een mannelijk principe. Het wonderlijke is, dat de mannelijke god heel vaak een rol heeft gespeeld bij de vrouwelijke goden, de godinnen. U herinnert zich het gebruik dat vrouwen in een bepaalde tijd de wouden introkken in grote benden. Als daar dan een man kwam, dan verscheurden zij hem. Zij hadden daarbij bepaalde goden. Het is eigenlijk een beetje een sybillijnse benadering van de godsbeleving bij die vrouwen. Maar ze hadden ook de god Pan die ze ontmoetten. Pan is de baas van alle Saters. Hij heeft trouwens op het ogenblik nog steeds navolgers.

Deze hele opbouw wordt later samengevoegd. Elke god krijgt een aparte taak. Er is een god van de onderwereld. Er is een god van de hemelwereld. Er is een bode der goden. Er zijn allerlei intrigerende godinnen. Als we dat nu willen verklaren, dan moeten we kijken naar de stadshuishouding.

Op het moment, dat er kleine stadsstaten ontstaan zijn er ook vorsten. Dergelijke kwaliteiten en eigenschappen worden overgenomen door de goden. Dat is heel vreemd. Waar je ook gaat op de wereld altijd weer is het beeld van een oppergod gepaard gegaan met een soort hemelstructuur waarin de rangorde, de hiërarchische waardering e.d. allemaal samenvallen met een staatssysteem.

Nu gaan we weer terug naar Frankrijk. Wij hebben daar te maken met een groot aantal betrekkelijk loslopende stammen. Asterix en Obelisk mogen het mij vergeven, maar ar waren daar wel wat eigenaardige stammen. Elke stam had zijn eigen god. Elke stam had zijn eigen

kwaliteiten. De god was de sublimatie van de kwaliteiten van macht, vermogen en ook, van de wensdromen die in de stam leefden. Dat daarbij de goden van Frankrijk zeer menselijk waren, veel menselijker dan wat we elders aantreffen of we moeten weer in de richting van China gaan en van bepaalde Indiasche geloofsvormen, dan is dat te danken aan het feit dat de oorspronkelijke goden gewoon levende mensen waren.

U zult tegenwoordig wel eens horen van levende Boeddha's. In een ander natuurgeloof is ook nog sprake van levende goden. Wij kennen een soortgelijk verschijnsel bij bepaalde magische rituelen o.a, de voodoo waar iemand tijdelijk wordt bezeten door een god en voor die god kan spreken en handelen.

Iets dergelijks zien wij ook in Tibet bij de demonendansen. Ook daar is het mogelijk, dat iemand door een demon of een godheid wordt bezeten en dan als orakel kan functioneren. Dat is allemaal te herleiden tot de tijd dat iemand, die meer kon dan anderen, die verder kon zien dan anderen, beter kon nadenken dan anderen een buitengewone persoonlijkheid was. De mensen wilden niet zeggen; Dat is een mens die beter is dan wij. Want dan zouden zij zichzelf naar beneden hebben gebracht. Dus zeiden ze; Hij is iemand die een god is. Door dit god zijn werd hij ook wat onaantastbaarder. Dus voor iemand, die tot een soort godheid werd uitgeroepen, was dat heel prettig, want daardoor konden zijn bevelen en zijn besluiten veel minder snel worden aangevochten.

In Frankrijk is er een tijd geweest dat daar een twintigtal goden leefden. Mensen die als god werden vereerd. Wij moeten weliswaar teruggaan tot 2 á 3000 v. Chr maar het is gebeurd. Deze traditie van levende goden vinden we eigenlijk overal terug. eens aan Egypte. Farao was in feite een zoon van de zon, zijn vader. Het is niet vergelijkbaar met de manier waarop men zegt Jezus was de lijfelijke zoon van God. Op een soortgelijke manier werd dat beschouwd werd dat beleefd.

Overal tot op de eilanden van de Stille Zuidzee in Afrika waren er goden. Het godsbegrip van de mensen namelijk kon zich in het begin niet met het bovennatuurlijke bezighouden. O, het onbegrijpelijke had zijn wetten. Maar degene die de wetten kon uitleggen en handhaven was god. Op deze manier is er eigenlijk een hele traditie ontstaan waar niemand (ook niet de christelijke en de joodse. godsdienst) zich geheel vrij van heeft kunnen maken, zodat je bepaalde mensen gaat beschouwen als directe vertegenwoordigers van God, eventueel de profeten van God ofwel goden die lijfelijk op aarde zijn.

In de oude inwijdingsdiensten en dan gaan we eveneens weer duizenden jaren terug had je datzelfde. Zelfs iemand in de Mithrasdienst, die de verschillende beproevingen der elementen had doorstaan en die was gekomen tot aan de fase van de stier geketend aan de zon en deze wist te overwinnen, werd gezien als een herrezen Mithras. Hij was een overwinnaar van de elementen en daardoor een directe representant geworden van de oermacht.

Ingewijden in Babylon gingen de bergen in tijdens een onweer en brachten en paar dagen door meestal in de tempel van Bel, Het was een klein huisje boven op een zigurat waar bepaalde offervoorwerpen aanwezig waren. en waar normalerwijs alleen de hogepriester en bepaalde dienende priesteressen mochten binnenkomen. Zij hadden daar boven dus een soort privé buitenhuis. Als zo iemand (de ingewijde) dat had doorstaan (u moet wel denken, het was het hoogst gelegen stuk, dus de bliksem sloeg daar nogal eens in), dan was hij a.h.w. helemaal hysterisch geworden. Daar kwam het eigenlijk op neer. Dan werd hij beschouwd als iemand in wie Bel was herboren.

Als iemand in de natuur (daarvoor waren de heilige wouden maar ook de heilige bronnen) had gemediteerd, bepaalde bloemen had gegeten enz dan werd hij beschouwd als de stem van Nabu. En als hij bovendien nog de groene mantel en het zwaard van Nabu wist te hanteren, dan was hij god. Toch wisten de ingewijden wel degelijke zo iemand is geen god.

God was iets dat je het volk liet zien, omdat de mysterieën voor het volk ondoorgrondelijk zijn. Daarvoor in de plaats, stel je dan de gedaante van een godheid die past in jouw gemeenschap. Als jij wraakzuchtig bent, dan heb je natuurlijk een god die jouw groep wel wil beschermen, maar die ook erg wraakzuchtig is. En als je erg vredelievend bent, dan heb je een god die je beschermt en de vrede handhaaft. Als je je bijzonder bezighoudt met landbouw met

vruchtbaarheid, dan is je god er een van vruchtbaarheid. En dan zal hij rituelen vragen waarmee vruchtbaarheid wordt uitgedrukt.

De goden van Frankrijk zijn langzaam maar zeker versmolten tot magisch esoterische begrippen. In deze begrippen zien we dan dat leven en dood een zijn. We zien dat er magische mogelijkheden bestaan. Ik heb u Avignon al genoemd. Er is een relatie tussen de sterren en de wil van de goden. Dan kunt u ook denken aan de gifmengster van Parijs, aan Gilles de Rais en al die anderen. Al deze mensen waren in feite nog vereerders van de oude goden.

Dan kunnen we nu een paar conclusies gaan trekken die ook vandaag bruikbaar zijn; al is het alleen maar om te begrijpen waarom een bepaalde religie of secte op een bepaalde manier werkt met God, de wil van God. Het is gemakkelijk te zeggen; Dat is de zelfzucht van de mensen. Dat zijn mensen die macht begeren. Maar dat is niet altijd waar.

God is het beeld van datgene wat je innerlijk verlangt en wat je gelijktijdig ziet als het beste in de wereld. God is een samenvloeiing van een bepaalde karakteristiek van een mens of van mensen en een droom van mensen. Dan kan er nooit een concreet juist godsbeeld bestaan.

In de zeer lange titel van deze cursus door iemand anders toegedacht treffen wij o.m. aan; de uiting van God door groepsgeesten e.d. Een groepsgeest kan zichzelf natuurlijk niet als God manifesteren. De groepsgeest bepaalt de karakteristiek, de groei, de ontwikkeling van de groep waartoe hij behoort en daarmee ook een beetje de karakteristiek van de gemeenschap. Het is die karakteristiek van de gemeenschap waaruit het godsbeeld voortkomt.

Dan zijn er mensen die zeggen; Waarom zijn er dan zoveel wrede goden? Dat is ook waar. Er zijn heel wat mensenoffers gebracht, ook in Frankrijk. Heus niet alleen aan de kaäls en door primitieven. Ook door Fransen, ook door Romeinen. Zelfs bij de Etruskers waren er bepaalde mensenoffers, ofschoon die in de laatste eeuwen niet meer werden gebracht. Dat laatste hangt waarschijnlijk samen met hun Griekse origine.

Een mensenoffer is het offer van het hoogste dat je je denken kunt. Maar het heeft nog iets anders. Als je een mens offert, dan kun je hem niet zo maar offeren. Hij moet een verslagene zijn, iemand die je b.v. gevangen hebt genomen of hij moet de beste van de stam zijn. In het eerste geval is hij een dienaar, een bode, die met een bepaalde opdracht naar boven wordt gezonden, naar de bovennatuurlijke macht, In het tweede geval zou je hem beter kunnen beschouwen als een soort advocaat. Hij gaat naar boven om de belangen van de gemeenschap te bepleiten. Dat ligt niet in een rassengeest of in een groepsgeest. Dat ligt in de gemeenschap. Hoe wreder de gemeenschap is des te reder de goden zijn.

Misschien is het goed dat de christenen die zo graag het oude Testament lezen hierbij nog eens nadenken over de vraag; waarom God toch vooral in het Oude Testament een naijverige, toornige, wraakgierige, wraakzuchtige godheid is. Punt 1. Als we rekening houden met de karakteristiek van bepaalde Semitische rassen, dan is een dergelijk godsbeeld heel begrijpelijk. Wij kunnen daarom nooit het godsbeeld van een ander bekritisieren. Het is een uitdrukking van hemzelf, niet de uitdrukking van een abstracte of concrete waarheid.

Een tweede punt dat misschien belangrijk kan zijn; Wij hebben allemaal wel eens ogenblikken dat wij ons proberen bezig te houden met God. Als wij geneigd zijn om zelf antwoord te geven, zal God ons antwoorden. Als wij wachten tot God een antwoord geeft, is de kans dat Hij het doet heel erg klein. Want God woont in ons, d.w.z. wij zijn deel van een totaliteit. In die totaliteit zijn wij verbonden met bewustzijnswaarden die voor ons goddelijk lijken. Het antwoord dat wij krijgen komt uit dit geheel mits wij er zelf toe bijdragen.

Als u persoonlijk iets van God wilt hebben, dan moet u onthouden; het is een wisselwerking. Het is geen handel van; lieve God, geef mij dit, dan zal ik dat doen. Het is gewoon een besef van God en een actie waarbij je de overtuiging hebt dat God met je is, hoe dan ook. Dan kun je wat belangrijk is waarmaken. Maar maak niet de fout dat je zegt; Wat ik wil, wil God. Ga nooit uit van je eigen gelijk, want in dat geval daag je eigenlijk God uit. Dan ben je alleen met jezelf bezig. Juist door het openstaan aan de ene kant voor alles wat er in en om je leeft. Anderzijds het daaruit putten van zaken waarmee je zelf begint, al is het maar dat je begint jezelf een antwoord te geven, kun je die goddelijke kwaliteiten in jezelf activeren.

Punt 3. Als een mens in staat zou zijn om in zichzelf een perfecte harmonie te bereiken dan zou hij ongetwijfeld deze harmonie voor een groot gedeelte kunnen overdragen aan de wereld. De wereld wordt niet harmonischer maar de relatie tussen die mens en alle factoren in de wereld wordt harmonischer. Dat kan belachelijk eenvoudig zijn. Bijvoorbeeld de regen begint te vallen op het ogenblik dat je de voordeur binnengaat, want je had geen paraplu of regenjas bij je. Het kan ook heel groots zijn; Je hebt behoefte aan iets. Je zegt; Ik weet het niet. Ik laat mij leiden door hetgeen er in mij is. Je koopt misschien een lot en daarop valt nu de hoofdprijs. En dan blijkt, dat de hoofdprijs net groot genoeg is om datgene wat je werkelijk wilt waar te maken.

Maar dan moet je ook een absoluut vertrouwen hebben in die impulsen.

God leeft in u. Niet als een wezen of een persoonlijkheid die omschrijfbaar is, maar als een verwantschap, een relatie. Het aanvaarden van deze niet kenbare en voor u ook niet redelijke relatie en op grond daarvan durven reageren is de weg naar harmonie en daarmee de weg naar een zo juist mogelijk en gelijktijdig zo gelukkig mogelijk leven.

Punt 4. Als we kijken naar de oude goden dan zijn ze allemaal ontzettend sterk. De goden van Frankrijk hebben er tenminste drie gehad die in staat waren om hetzij met blikseminslag of met wonderlijke inwerkingen de mensen ter plaatse te laten doodvallen. Het verbaast mij dat die goden niet in Nederland zijn voorgekomen. Daar hadden ze enigszins andere goden. Maar als je de tegenwoordige Nederlander begrijpt. dan zou ik zeggen; Dat zou toch wel de juiste uitdrukking zijn voor de geest van een groot deel van het volk laat ze maar doodvallen

Andere goden hebben weer en dat is ook in Nederland geweest de macht van de bliksem. Die goden zijn eigenlijk strijders. Denk aan Thor en Wodan. Zij zijn natuurgoden maar ze zijn ook kracht. In de oudheid kon men zich geen god voorstellen die niet gelijktijdig een kracht was en die het vermogen had om die kracht te manifesteren. Als wij deel van God zijn en dit innerlijk beleven zijn wij ook deel van de kracht. Dat wil zeggen, dat wij uit onszelf en door onszelf die kracht moeten kunnen manifesteren. Wij kunnen dit echter niet doen volgens menselijke regels. Wij kunnen geen procedure bepalen die feilloos goed daarvoor is. Wij zijn afhankelijk van de contacten die er tussen ons en de kracht op een bepaald ogenblik zijn.

NOOT

Het zal u bekend zijn dat witte magiërs zo goed als zwarte magiërs eveneens werken met krachten al dan niet gepersonifieerd. Elke ritus begint op dezelfde manier. Maar in elke rite is er een ogenblik? dat het toeval a.h.w. overneemt. Het is de dialoog tussen de kracht die verschijnt, de god die optreedt en de magiër die probeert een bepaald iets tot stand te brengen.

Het resultaat wordt niet bepaald door de ritus, maar door deze wisselwerking. Daaruit vloeit het eindresultaat voort. Zou de magiër dit niet kunnen aanvaarden of verwerken dan geldt zowel in de zwarte als in de witte magie dat de magiër ten onder gaat aan de kracht die hij heeft opgeroepen. Niet omdat de kracht hem wil vernietigen, maar omdat hij zich deel heeft gemaakt van een kracht, die hij niet kan verdragen. Het is interessant om ook daarmee rekening te houden.

Als we verder gaan, dat zult u in de volgende lezingen wel merken, worden wij niet alleen geconfronteerd met bepaalde goden uit de oudheid of met bepaalde lessen t.a.v. wat God voor ons is of zou kunnen zijn. Wij worden dan geconfronteerd met wisselwerkingen die er tussen de gehele wereld en de kosmos bestaan. Werkingen waaraan de mens enerzijds ondergeschikt moet zijn krachtens zijn wezen, maar waaraan hij anderzijds krachtens zijn besef deel kan hebben. Dit is een van de belangrijkste punten waaruit u voor deze cursus ook praktische conclusies zult kunnen trekken.

Het is allemaal een geleidelijke opbouw. Realiseer u echter één ding heel goed; Als de vorm waarin wij ons God voorstellen een soort spiegelbeeld is van wat ook wij zijn (door uiterlijke omstandigheden misschien wat verward en aangepaste maar het is desalniettemin iets dat ook in ons bestaat), dan weten wij waar voor ons het benaderingspunt ligt van die godheid.

In deze tijd is het natuurlijk onzin om offers te brengen of om de zwarte of witte haan de hals door te snijden boven een altaarsteen. Wij moeten altijd bereid zijn in te leveren voor hetgeen wij wensen te verkrijgen. Je krijgt nooit iets voor niets het is een wisselwerking. Dat wil zeggen, dat elk beroep op de kracht in ons, zoals vroeger elk beroep op een van de oude goden. impliceert dat er ook offers moeten zijn. Een offer wordt niet bepaald door datgene wat wij daarvoor willen geven.

Er is een heel bekend verhaaltje uit Zuid Frankrijk in de buurt van de Mediterranee. In de oudheid had iemand besloten om de goden een aanbod te doen. Hij wilde rijkdom hebben. Hij besloot aan de goden, één van zijn twee geiten te offeren. Hij offerde toen de slechtste en kreeg niets. Hij zei toen; De goden zijn onrechtvaardig. De magiër gaf hem toen tot antwoord; Als je het beste geeft dat je hebt dan krijg je antwoord. Maar God is niet bereid zijn gunsten te verlenen, als je Hem afval aanbiedt

Dat verhaal is overigens ook nog verwerkt in bepaalde heiligengeschiedenissen tegenwoordig. Het maakt duidelijk waar het om gaat. Datgene wat wij offeren wordt bepaald door de kracht waarmee wij werken. Wat het offer ook is of het onze bereidheid is of dat het een feitelijk offer is dat weten wij niet. Denk aan Abraham en Izaak. Abraham wilde zijn zoon offeren. Dat was voor hem heus een heel groot offer, want het zag er niet naar uit dat hij nog vele zonen kon krijgen. Hij had al zoveel moeite gehad met de eerste. Op het ogenblik dat hij bereid is het offer te brengen, is het overbodig. Omdat hij echter zelf het offer als noodzakelijk ervaart, offert hij een ram in plaats van zijn zoon.

Dat plaatsvervangende element zien wij heel vaak optreden ook in de magie, ook in allerlei rituelen die met magie weinig en met natuurharmonie veel te maken hebben. Maar wat wij bieden is altijd datgene wat ons wordt gevraagd. Dat wat wij vragen bepaalt wat wij moeten geven. Dat is, meen ik, de basis geweest van die oude goden.

In de tijd dat mensen nog voor god speelden was het ook zo. Je kon niet zo maar gunsten verlenen zonder meer. Je kon het wel doen, maar dan kwam er afgunst. Dus stelde je een tegenwaarde. Soms was dat een prestatie, een reis, het verwerven van iets. Sprookjes, oude verhalen en legenden wemelen van dergelijke dingen. In andere gevallen was het eigendom of iemand moest zich als slaaf geheel overgeven aan deze z.g. god en kreeg daarvoor in de plaats dan bepaalde mogelijkheden. Dit beeld gaat door tot in deze tijd.

Ik denk, dat als er een god is die menselijk begrepen kan worden (ik geloof het niet, maar stel dat hij er is), dat deze ook zou redeneren als deze levenden die de eerste goden waren op aarde, de levende goden. Vanuit hun weten en beseffen stellen zij eenvoudig Er moet tegenwaarde zijn, opdat er een mate van rechtvaardigheid en overeenstemming gehandhaafd blijven. Denkt u dat een kosmische God of wat dat betreft een rassengeest of een groepsgeest anders zou reageren?

❖ *U heeft het over allerlei goden, maar kun je niet zeggen. allerlei krachten?*

Als u goed heeft geluisterd. dan heeft u gehoord dat ik heb gesteld dat God ook kracht is. Maar Hij is meer dan kracht alleen. Hij is namelijk ook besef. Hoe we God voorstellen hoe wij Hem ook benaderen er zijn altijd twee factoren. Er zijn vele goden. Je kunt hen aanduiden zoals je wilt maar je kunt hun een besef niet ontzeggen. Het zijn niet zuiver krachten. Het is een kracht plus een bewustzijn. Daarom heb ik gekozen voor de vorm die ik heb gebruikt.

Als ik denk aan de Lage landen en ik zie dat daar vele goden hebben geleefd, ook Friese (?) goden ongeveer 1500 v. Chr. Ik denk aan alle goden die uit het noorden en uit het oosten zijn gekomen, dan ontdek ik dat een volk zich niet alleen vormt naar zijn goden of zijn goden vormt naar zichzelf. Er is altijd een wisselwerking. Het wonderlijke van deze wisselwerking is, dat de mens daardoor komt tot voorstellingen die hij niet kan waarmaken.

"Een God in Frankrijk" heeft een bekende denker eens gezegd, "moet wel een bourgeois God zijn." Misschien is dat waar. Maar als het volk bourgeois is geworden, dan is het toch wel te danken aan het feit, dat het zich een God voorstelde die bepaalde waarden als eigendom. Vruchtbaarheid e.d. bijzonder beschermde. Een God die ook den soort uitverkiezing pleegde t.a.v. stammen door ze te laten heersen

Als je nu kijkt naar Nederland, dan denk ik ook dat de strijdigheden daarin bepalend zijn geweest voor de volksaard van Nederland. Als je kijkt naar België, afwijkende gebruiken, afwijkende zeden en daardoor natuurlijk ook afwijkende opvattingen ten aanzien van God. Maar als je ziet op welke manier een Belg met zijn God omgaat en een Nederlander met zijn God, dan blijkt dat een groot gedeelte daarvan, zeker de Vlamingen, eigenlijk op dezelfde manier God benaderen als de Nederlanders.

Gaan we verder naar het noorden kijken, dan blijkt dat dit tot op zekere hoogte ook waar is voor een groot deel van Denemarken en een deel van West Duitsland. Daarna treden er verschillen op. Proberen we dan te zien of er bepaalde rassen- of groepsgeesten daar domineren, dan blijkt dat de rassengeesten vaak gebieden domineren waarin geheel afwijkende godsvoorstellingen en godsbenaderingen optreden. Bij groepsgeesten komt het minder sterk tot uiting.

Een groepsgeest kan ook nog een gebied beheersen waarin twee geheel verschillende godsbenadering en godsvoorstellingen leven. De godsvoorstelling is kennelijk niet bepalend voor de ontwikkelingskwaliteiten voor een deel van het menselijk ras, althans niet vanuit de geest. Het is wel belangrijk, dat de mens een relatie heeft met het bovennatuurlijke.

In deze cursus zullen we proberen die aspecten bijzonder duidelijk te stellen. Wij zullen trachten duidelijk te maken niet alleen waarom bepaalde beelden van God hebben overheerst en waar ze vandaan zijn gekomen, maar waarom in u een bepaald beeld van God domineert. hoe dan ook. Waarom in u bepaalde voorstellingen, zelfs van het hiernamaals domineren en hoe u deze waarden kunt gebruiken om daardoor toch een grotere eenheid te verkrijgen met het geheel. Want wat ik in mijn in leiding al zeide, moet ik nu als einde van de eerste les eveneens nogmaals zeggen;

Wij zijn deel van een totaliteit. In deze totaliteit bestaan geen wetten, maar alleen harmonieën. Waar geen harmonie is, bestaat een strijdigheid. De ontkenning van de strijdigheid doet de wet geboren worden. Het besef echter van ons behoren bij het geheel, ons aanvaarden van de kracht van het geheel zonder daaraan hoe dan ook beperkingen op te leggen is de weg naar harmonie en gelijktijdig de weg naar een godsbeeld dat toch de werkelijkheid. voor ons althans, beter benadert en ons begrip van werkelijkheid voorons beter hanteerbaar maakt.

God in Zijn vele vormen is alleen maar de aanleiding, niet de zaak zelf. De zaak zelf is de bereiking. Die bereiking kun je alleen in jezelf waarmaken door openheid t.a.v. al het zijnde en tevens zekerheid t.a.v. datgene wat je zelf bent, wilt en gelooft. Als je tussen deze beide een eenklank kunt bewerkstelligen. dan heb je zoals de mensen zeggen God bereikt. Dan zit je in de tempel voor Zijn altaar.

Als u nu vindt dat deze vorm van benadering niet juist is, denk daar eerst eens over na. U mag het dan bij de tweede les zeggen. Wij zullen daar dan rekening mee houden.

Nog een ander punt; Er is een avond in december, als beide cursussen op een avond worden gegeven. Dus Cursus I voor de pauze en Cursus II daarna. Het is duidelijk dat daardoor beperkingen ontstaan. Wij zullen proberen de voorgaande volgende cursusavonden zoveel mogelijk op te vangen en aan te vullen. Wij hebben hierin toegestemd, omdat dit vanuit bestuurlijk standpunt de beste oplossing was. Het is mogelijk om het te doen. Wij zullen proberen om door aanvullingen te geven dit zo goed mogelijk te doen.

OUDE MYSTERIESCHOLEN

Er zijn een aantal richtingen ook nu nog bekend die zich als mysteriescholen aankondigen. In een ver verleden bestonden er ook al mysteriescholen. Als we teruggaan naar ongeveer 6000 v. Chr. dan vinden wij aan de rand van wat nu de Gobiwoestijn is, een mysterieschool. Deze

houdt zich bezig met het onderrichten van de mensen. Daarnaast probeert ze ook de mensen een beleving van bepaalde krachten en goden mogelijk te maken.

Nu denkt u tegenwoordig bij een mysterieschool heel waarschijnlijk aan een ernstige gemeenschap die voortdurend beloerd wordt om daarna al mediterende haar sluimeringen een geestelijke betekenis te geven. In die oude tijd ging het wat anders.

Als je bezig bent met een krachtenspel, dan kun je dat niet in schema's uitdrukken en ook niet in symbolen. Dan moet je a.h.w. acteren. In een dergelijke school werden de leerlingen niet alleen op de hoogte gebracht van b.v. de kruidkunde, de mogelijkheid om bepaalde dingen vast te leggen (aantekeningen maken zou je tegenwoordig zeggen) van bepaalde psychologische aspecten, de kunst van hypnose e.d. Ze werden ook geschoold in het uitbeelden van bepaalde krachten en het verloop van de samenwerking of de strijd tussen die krachten. Het was dus eigenlijk een voortdurend inspiratief reageren binnen een vastgesteld rollenpatroon.

Dat klinkt vreemd, maar als je je realiseert dat iemand, die zich vereenzelvigd met een god en de krachten van die god en eventueel met de strijd die de god moet uitbeelden, daardoor ook opgaat in het wezen van die god, beter gaat begrijpen waarmee hij bezig is, dan is het nog niet zo'n vreemde methode. Het is trouwens altijd wel een belangrijk punt geweest bij alle godsdiensten maar ook bij alle mysteriescholen.

In de mysterieschool van Isis in Egypte werden de aspecten van Isis uitgebeeld in iets wat men kon vergelijken met een kruising tussen processie en toneelspel. Terwijl men voortdurend, meestal met fakkels en daarboven geheven maansymbolen, van plaats tot plaats ging, werd op de ene plaats de Moeder Isis vereerd (Isis de geliefde) en een ogenblik later werd men geconfronteerd met Isis de verschrikkelijke, Isis de strijdster.

Als men gaat kijken naar de manier waarop men bepaalde andere goden ten tonele voerde, dan zien we b.v. dat het herboren worden van Osiris niet alleen een kwestie was van een inwijdingsgebeuren in een piramide, maar daarbij ook van een aantal spelen die werden uitgevoerd en wel alleen voor degenen die ingewijd zijn.

De religieuze toneelspele die Egypte ook heeft gekend, waren eigenlijk veel minder belangrijk dan u zou denken. Ook hier was het een rollenspel. Het werd zo uitgevoerd dat het publiek alleen van opzij en vanuit de verte kon toezien, terwijl de binnenplaats waar dat gebeurde was bezet door de hofhouding, de edelen, de priesters. Maar in alle gevallen gaat het erom dat je je één weet te voelen met de god. Hoe kun je dat beter doen, hebben ze vroeger gezegd dan door hem uit te beelden.

Daarnaast heeft die god bepaalde attributen. In een mysterieschool leerde je welke attributen bij welke god behoorden. Dat was ook erg belangrijk, want als iemand een boog en een pijl heeft, dan is dat niet alleen maar een wapen. Het bepaalt ook de actiemogelijkheid van de godheid. Hij werkt a.h.w. op afstand hij hoeft niet direct te werken.

Kijken wij daarentegen naar b.v. Thor. Die heeft een hamer (Mölnir). De Mölnir zit vast aan een lange band. Het was een strijdhamer die een tijdlang werd gebruikt. Hij had namelijk een voordeel als je normalerwijs die hamer wierp dan was je hem kwijt. Maar doordat er een band aan zat, kon je in de vlucht de zaak onderbreken met een ruk en keerde de hamer naar je terug. Of nadat iemand was geslagen toch dat wapen weer terug te krijgen tegen de tijd dat er misschien een volgende aanval nodig was.

Hier hebben we te maken met een god die gebonden is aan zijn kwaliteiten. Hij leeft wel in zijn wapen, maar aan de andere kant kan hij alleen werken met het wapen zolang hij ermee verbonden is. Het attribuut van de god maakt duidelijk deze god werkt alleen direct. Als hij het op afstand doet, dan alleen door de middelen die direct met hem verbonden zijn.

Andere goden hebben boden of dieren. Odins raven b.v. die een soort verlengstuk zijn van de persoonlijkheid. Waarneming op afstand wordt heel vaak uitgebeeld doordat hij een gezelschap heeft van wie wordt gezegd dat hij kan vliegen. Daardoor kunnen waarnemingen worden gedaan. Maar dan is er weer een verschil. Er zijn goden die dan onmiddellijk de stem horen

van hun waarnemer. Anderen moeten wachten tot hun raaf, hun valk of wat dan ook is teruggekeerd en weten pas daarna wat er gebeurd is.

In de mysteriescholen werd dat duidelijk gemaakt. Niet zozeer omdat die attributen nu zo buitengewoon belangrijk zijn, maar omdat een god in die attributen zijn eigenschappen manifesteert. Als je een bepaalde eigenschap nodig hebt, dan moet je weten met welke god je je moet vereenzelvigen.

De leer was vaak veel diepgaander dan je je tegenwoordig kunt voorstellen van dergelijke vanuit het moderne standpunt primitieve mensen. Als ik nog even mag terugkeren naar de Gobi, de rand van de hedendaagse Gobi. Daar werd o.m. dit geleerd;

Er zijn vele werelden. Elke wereld kan worden betreden. Maar hij die een wereld betreedt is daaraan gebonden zodra hij iets van die wereld aanpakt. Daarom werd er dus gezegd; Je kunt naar een andere wereld gaan, je kunt daar je boodschap kwijt, je kunt zeggen wat je wilt en heel vaak zal men je helpen, maar neem niets aan. Dat geldt op het ogenblik nog altijd.

Als u uittreedt naar lagere sferen (dat zou kunnen voorkomen) en u neemt een geschenk aan, u eet of drinkt daar iets, dan ontstaat daardoor een band met die wereld. Die wereld kan u gaan domineren. Dat wisten ze in het verre verleden kennelijk ook.

In een tijd dat denkbeelden als reïncarnatie nog heel vaag waren, wordt in de mysterieschool geleerd; Ons werkelijke wezen zal zwerven totdat het een lichaam vindt. Als u moet kiezen, bedenk dan goed dat de lichamen die eruit zien als paleizen vaak krotten zijn, als het gaat om de mogelijkheden. Kies altijd datgene wat op dat ogenblik bij u past, bij datgene wat u wilt doen. Opvallende reïncarnatie is een keuze element.

Een ander geheim dat ik nu wel mag vertellen, vroeger zou ik het niet mogen doen, is dit; In elk stofje zitten sterren en werelden verborgen. Op die sterren kun je betrouwen, op de werelden kun je wonen. Maar wij leven in een wereld waarin ze van geen belang zijn als ster of als wereld, maar alleen als deel van datgene wat wij zien, doen, hebben, gebruiken.

Dat is een leer waaraan allerlei consequenties worden vastgeknoopt. Bijvoorbeeld. Als de leerling zijn geest weet in te stellen op de geesten van die sterren en planeten (planeten kenden ze nog niet in die tijd), dan zullen zij zich groeperen naar zijn wil. Transformatie van voorwerpen, zoals wij dat later gaan noemen, is voor hen vanzelfsprekend. Ze kan echter alleen geschieden, indien er harmonie is tussen de werelden waarheen je je richt (de kleinste delen dus) en jezelf.

De wil is meester van alle dingen, leren zij. Maar de wil is niet wat je zegt, maar wat je innerlijk bent. De wil drukt je wezen uit, niet een voornemen. Op deze manier werden de mensen daar geschoold totdat zij steeds meer dingen konden doen.

Van deze geheimscholen in de Gobi werd gezegd; Degenen die hier Meester worden, vliegen door de lucht. Zij beheersen de materie. Zij maken wat ze willen. Zij roepen de regen of de zon. Zij spreken met hen die nog niet geboren zijn en met hen die gestorven zijn. Als je dat zo bekijkt, dan vraag je je af; Is dat wel mogelijk? Kennelijk was het voor een deel mogelijk, want een dergelijke reputatie kun je heus niet met pretenties opbouwen.

Een andere geheimschool die nogal wat opgang heeft gemaakt bevond zich in het huidige Roemenië. In deze school werd geleerd hoe je met de krachten van de natuur, één kon zijn. Het typerende is, dat hier (ongeveer 3500 v. Chr.) technieken werden onderwezen waardoor je één kunt zijn met bepaalde diersoorten. Datzelfde wordt tegenwoordig nog, zij het in het geheim, in bepaalde scholen in India onderwezen.

Je kunt slang zijn met de slangen. Je kunt wolf zijn met de wolven, tijger met de tijgers. Wanneer je die eenheid hebt bereikt, ben je a.h.w. de heerser over deze dieren. Dat klinkt alweer krankzinnig, maar eigenlijk is het niet zo dwaas. Want dieren hebben ook een groepsgeest. Zij hebben ook een geestelijke eenheid. Die eenheid echter omvat alleen de instinctwaarden en gedragswaarden en eventueel de verbetering en instandhouding van de soort. Op het ogenblik, dat je kunt binnendringen in deze personaliteit van de soort en daarin dus bevelen kunt geven (je hebt een wil, je hebt inzicht), dan zullen voor zover ze niet in strijd

zijn met het zelfbehoud en met de oerqualiteiten van de soort alle leven van die soort die wil uitvoeren.

Er is een tijdlang in Nepal, een der bergstaten op de grens van de Himalaya, een soortgelijke school geweest. In deze school werd ook iets dergelijks geleerd. Het is heel waarschijnlijk dat de legenden van Hanoeman, de apenkoning, zijn voortgekomen uit mensen die hadden geleerd om de bewoners van het bos, waaronder misschien ook de apen te dirigeren. Zij hadden dan inderdaad een apenleger als het nodig was. Het lijkt wel of datgene wat Rice Burroughs in zijn Tarzan verhalen vertelt over de macht over de dieren van zijn held niets anders is dan een vage weerspiegeling van dat wat al duizenden jaren geleden in de geheimscholen werd onderwezen.

Een andere school die erg interessant is voor mij voor u misschien minder, zou je de Tantrische school kunnen noemen. Ze gaat uit van een algemeen schrift. Er bestaat een oertaal die alle schepselen begrijpen. Er bestaan tekens, die de oertaal voor alle schepselen kunnen uitdrukken. Men leerde daar deze oertaal en deze tekens kennen. Daardoor had men eveneens een zekere macht over de natuur en de natuurverschijnselen. Daar kwam later bij dat men ook zichzelf kon beheersen. Want, zei men, als de mens in staat is om anderen te begrijpen en te beheersen, dan moet hij ook in staat zijn om zichzelf te begrijpen en te beheersen. Keer daarom in tot je wezen. Geef je innerlijk wezen een opdracht en denk niet aan de uitvoering. Op het ogenblik, dat je dat doet, zal je lichaam veel meer kunnen doen en kunnen doorstaan dan anders denkbaar is.

Ook van deze oude wijsheid zijn overblijfselen terecht gekomen o.a. in het Lamaïsme (lamaïstisch boeddhisme) en in de bekende verhalen over de ge lumpa's, deze hardlopende monniken die zich in trance brengen. Deze verhalen zijn waarschijnlijk terug te voeren tot praktijken, die ook in deze oude school zijn geleerd.

De grote moeilijkheid voor mij is altijd dat het haast niet mogelijk is om te begrijpen hoe de samenlevingen, hoe de mensen waren in de tijd toen die geheimscholen floreerden en dat ze mensen de wereld in stuurden, die inderdaad veel meer konden dan anderen. Het is of in deze tijd deze begaafdheid langzaam maar zeker wordt begraven onder heel veel schijnredelijkheid, veel techniek en vooral onder een toenemende overbevolking. Maar het is goed te kunnen constateren dat de oude kennis nog steeds bestaat.

U kent allemaal het bekende verhaal van de yogin die ziet hoe een kind wordt gebeten door een naga. Dat zou dodelijk zijn. Het was een blank kind. Iedereen in wanhoop. De man komt erbij. Hij legt zijn hand op het hoofdje, maakt een paar gebaren, mompelt een paar woorden en wat gebeurt er? Op de plaats van de beet ontstaan vochtpareltjes die volgens zijn voorschrift daar heel voorzichtig moeten worden afgedept. Toen er geen pareltjes meer naar buiten komen, zegt hij; Het kind is gezond. Inderdaad, het kind is gezond. Er gebeurt niets. De vader wilde weten wat daar was gebeurd en probeerde het katoen waarmee men had afgedept te laten onderzoeken. Toen bleek, dat het gif van de slang weer naar buiten was geperst. Het had zich niet met het bloed vermengd, maar was weer naar buiten gekomen. Pas als je je realiseert, dat dergelijke technieken in de oudheid algemeen bekend waren, ben je alleen maar blij dat het nog niet geheel verloren is gegaan.

De oude mysteriën hadden natuurlijk te maken met de voorstellingen van god, van godenwereld, van macht en van bereiking die er toen bestonden. Inwijdingsreizen van velerlei soorten zijn uit alle tijden bekend. Maar het belangrijkste van alles is wel dat de oude mysteriën, of tenminste de kennis die ze bezaten, nog altijd op de wereld bestaat.

Het is natuurlijk dwaas om hier te gaan spreken over verborgen tempels. Ze zijn er inderdaad, verschillende zelfs, waarin overblijfselen van de oudheid nog tegenwoordig zijn, o.a. de "spiegel van de wereld" in Griekenland (Delphi) bestaat nog een geheim vertrek waarin de z.g. wereld navel wordt bewaard.

De mysteriën van de oudheid herleefden. Ze waren grotendeel op het gevoel gebaseerd. In een tijd dat de mens zijn omgeving nog niet zo goed kende en nog niet zo overtuigd was van zijn eigen kennis en weten is dat ook begrijpelijk. Maar de emotie van de mens stelde hem in

staat om tot erkenningen te komen die hij verstandelijk niet kon onderlijnen en die hij zeker ook niet wetenschappelijk kon bewijzen, maar die werkten.

Er is een tijdlang in Afrika een school geweest van de z.g. groene magie. Ik meen dat ze zelfs tot 1830 heeft gefunctioneerd. In deze school werden de mensen onderwezen in het beheersen van zichzelf en de materie. Een van hun proeven was; Om een goed medicijnman of tovenaars te zijn moest je in staat zijn gif te eten zonder dat het je iets deed. Wat ook behoorde tot de rituelen bij een samenkomst. Er werden giftige brouwsels gemaakt. Iedereen moest daarvan drinken. Als iemand dus niet ingewijd was en was binnengeslopen, dan werd hij naderhand overgelaten aan de dieren des velds die er op hun beurt behoorlijk misselijk van werden.

In deze school werd hun geleerd "Alles leeft. Het leven neemt in elk ding een eigen vorm aan. Als ik het leven in die vorm begrijp, kan ik het gebruiken om te doen wat volgens de vorm mogelijk is."

Dat heeft natuurlijk ook heel veel dwaasheden opgeleverd. U weet het wel, je had de krokodilmannen, de leeuwmannen, de jakhalsmannen enz. In feite allemaal sedan die zich probeerden voor te stellen als een bepaald dier. Maar dat had niets met de werkelijkheid te maken. De werkelijkheid is; Als ik één ben met de leeuw de jakhals of met enig ander dier dan kan ik daardoor a.h.w. waarnemen door de ogen van dat dier. Ik kan ruiken wat het dier ruikt. Ik ben de ontvanger van al datgene wat in het dier bestaat. En als ik daaraan een betekenis geef, zal het dier volgens die betekenis handelen.

Als ik een plant zie en ik begrijp die plant, dan weet ik wat haar stoffen zijn, wat in haar sap aanwezig is, wat in haar bloemen, wat in haar bast bestaat. Doordat ik die eigenschappen ken, kan ik ze gebruiken. Niet alleen zoals men tegenwoordig doet als medicijn (denk aan kinabast), maar als een magisch middel.

Ik breng de geest, die ik daarin erken middels het gebruiken van die eigenschappen (of ik ze verbrand, ingeef of opleg) over op de patiënt. Daardoor reageert de patiënt tijdelijk volgens een plantaardig beginsel. Het resultaat is, dat zijn organisme bepaalde dingen kan verwerken die het anders niet kan verwerken. Daarom was genezen dus erg belangrijk.

Als je hoort van het zien op afstand (de Bosjesmannen waren daarvoor het meest bekend, maar ook andere stammen hadden dat) van bronnen, van kudde, maar ook van gevaren oorlogen e.d dan hebben we niet te maken met mensen die dat in uitgetreden toestand even zien en ook niet met helderzienden die in ruimte en tijd kijken. In die school is het zo, dat je je richt op een kwaliteit. Als er ogen in de buurt zijn, zul je zien. Je kunt aanvoelen zodra de band tussen jou en dat andere bestaat in welke richting het ligt. Weet je door welke ogen je ziet, dan kun je aan het signaal zelfs beoordelen wat ongeveer de afstand zal zijn, maar alleen rechtlijnig langs de hemel en dus niet aan de hand van de moeilijkheden van jungle en woestijn.

De oude mysteriescholen gebruiken al deze dingen. Voor hen waren ze heel natuurlijk. Voor hen was zoets als voor u Lager Onderwijs. Je leerde dat die dingen bestonden. Daarna ging je over naar een hogere vorm van onderwijs. Je leerde daar dat je sommige dingen kon gebruiken. Daarna kwam je naar de academie. Daar werd je geleerd dat je één kon zijn met de dingen en daardoor betekenis kon geven aan al datgene wat je voorgaand had geleerd.

De meeste mysteriescholen in de oudheid waren opgebouwd in een rangen systeem. Soms in zeven, soms in drie groepen, een enkele keer ook in vijf groepen. Dat vinden we vooral in Tibet.

Daarnaast was er de oude Roemeense school. De school van de oude Oekraïne waar ook een geheimschool heeft gezeten. Deze had weer vijf trappen. In de Kaukasus kende men 7 trappen. In Babylon kende men de 3 rangen of de 3 trappen. Dat had allemaal te maken met een indeling in klassen van onderwijst maar tevens van bereiking.

In een mysterieschool moet je dan eerst jezelf waardig tonen, dus een bepaalde prestatie leveren voordat je naar de volgende klas kunt overgaan. Als ze dat op een moderne school zouden toepassen, dan zouden de leerlingen en onderwijzers gelijkelijk een beroerte krijger,

neem ik aan. Maar toen ging men ervan uit; je kunt alleen verder gaan, indien je kunt bewijzen dat hetgeen je hebt geleerd ook goed kunt gebruiken.

Het einde van deze mysterieschool komt eigenlijk op het ogenblik, dat er stoffelijke machthebbers komen. Het is duidelijk een koning wil dan wel rekening houden met een magiër of een profeet, maar hij wil toch niet dat er zoveel worden opgekweekt in zijn gebied dat hij helemaal niets meer te zeggen heeft. Dientengevolge gingen deze scholen al betrekkelijk vroeg ondergronds,, in het geheim werken. Soms doordat ze erg afgelegen waren en moeilijk te bereiken.

Mozes b.v. heeft nog een tijd in een klooster gezeten dat ook een inwijdingsschool was het had te maken met Anubis. Dat klooster stond in de woestijn. Je kon het alleen bereiken met een paar dagreizen door de woestijn. In andere gevallen werden die scholen gewoon geheim gehouden.

Er heeft b.v. in Athene tot ongeveer 400 na Chr. nog een geheimschool bestaan die zich verborg achter bepaalde vereringen. Je kon niet gewoon daarin doordringen. Maar wilde je toch daarin doordringen, dan ging dat via bepaalde vereringen en beproevingen die normaal waren in kleine inwijdingen. Daarna kreeg je de kans om nog eens de inwijding door te maken. Slaagde je daar ook in (de omstandigheden waren dan zwaarder), dan werd je de mogelijkheid geboden om bepaalde dingen te vernemen.

Je kwam bij een soort leraar. Meestal waren dat in die tijd slaven. Wanneer zo'n slaaf je op de hoogte had gebracht, dan werd je beproefd door een priester. Als die je dan ook nog waardig achtte, kwam je pas werkelijk in de laagste klas van de inwijdingsschool terecht als je dat wilde.

Het ondergronds gaan van al deze scholen is begrijpelijk. Als we kijken naar de christelijke periode, dan zien we dat al in de tijd van Constantijn. Bepaalde mensen die zich met magie, chemie en dergelijke bezighouden (alchemie hebben ze dat later genoemd) hebben alles gedaan om duidelijk te maken dat wat zij doen volgens bijbelse voorschriften is. Maar gelijktijdig moeten ze steeds meer van hetgeen ze doen geheimhouden.

Er is een tijd geweest dat tovenaars niet werden toegelaten, maar astrologen wel. Dus werd de tovenaars astroloog. Wat zij dan verder deden was sub rosa.

Wij zien het met de kalifaten waar een bepaalde kabbalistische magie meekomt naar Europa. Dat de kaliefen en hun volgelingen beseften dat de joden magie bedreven (zij het dan volgens de normen van hun geloof niet, maar algemeen gezien wel) is niet aannemelijk. Zij vonden die mensen alleen wijs. Zij waren vaak goede doctoren, goede sterrenkundigen. Maar wat zij in feite deden dat was de hele hiërarchie van de hemel manipuleren. Hun voorstelling daarvan was de hemel met allerlei engelen van verschillende graden rangen en orde. Demonen trouwens ook.

Door op een bepaalde manier deze tegen elkaar uit te spelen kon je een soort evenwichtsspel verkrijgen waardoor op aarde verschijnselen bijna onvermijdelijk waren. Maar daarnaast bestond er wel degelijk een kabbalistische inwijding waardoor je leerde, zoals men het uitdrukken in twee werelden tegelijk te leven. Ook die school is geheim gebleven tot ongeveer 1800. Daarna zijn bepaalde geschriften daarvan openbaar geworden en is een deel van de symboliek samen met, andere symbolen overgedragen aan bepaalde nieuwe orden die dan over het algemeen of met Loges of met Rozenkruisersloges samenhangen.

De oude mysteriën zijn in feite het invoelen in de werkelijke krachten van de natuur de vereenzelviging daarmee en daardoor vanuit een innerlijke stuwung het bepalen van het gebeuren zowel in de natuur als in je eigen geest.

Daarmee heb je dan de sleutel gevonden voor jezelf tot de openbaring van de krachten die in het Al verscholen blijven. Gelijktijdig heb je het begrip verkregen waarmee je het gebruik daarvan beperkt omdat een ieder die verder komt in de mysterieschool leert beseffen; al wat ik doe, brengt zijn tegendeel mede tot stand.

ZONSONDERGANG

Wanneer de hemel parelgrijs wordt en het vlamvend rood de schijnbare dood van de zon verkondigt, dan wordt het nacht dan komt er rust. Misschien komt nog de bleke maan, weerspiegeld een ogenblik wat lichtend aan de hemel staan, maar het is nacht.

Gestorven lijkt het licht. Maar voor je het weet, daagt aan de andere kant in fijne kleuren, gevolgd nog door een diepe duisternis, het eerste licht dat aan de hemel speelt. En rozig, bijna verveelt, rijst weer de zon en trekt haar baan zoals ze gisteren reeds begon. Dit is het beeld van het bestaan.

Zonsondergang. Wij dalen neer. Wij zien de andere kant van het bestaan. Maar treurt men om de nacht op aarde, wij weten dat wij verdergaan en morgen gaat de zon weer op. Morgen leeft opnieuw het licht op aarde en is het bestaan weer op het levende gericht.

Maar het leven is een cirkelgang. Het ontleent zijn werkelijke waarde aan feitelijke oneindigheid.

Verschijsel zonsopgang, zonsondergang. Het is het verloop van tijd die voor de zon niet waar bestaat, maar slechts voor hen die haar vanaf de aarde gade slaat.

ONSCULD

Men spreekt over onschuld. Maar wie is zonder schuld, als een ander u de rekening schrijft? Wat voor jezelf nu aanvaardbaar is, is dat voor een ander niet. Altijd weer blijft er iets over waardoor je schuldig zoudt kunnen zijn. Toch zegt men; Een kind is onschuldig.

Een kind is heerszuchtig en wreed en driftig, en nog heel wat meer, dat ik nu maar vergeet. Eigenlijk allesbehalve liefelijk vaak en soms bijzonder giftig. Toch zegt men onschuld.

Waarom? Omdat het kind dit zelf niet weet. Omdat het niet heeft geleerd nog, hoe het zou moeten zijn en zo zichzelf nog niet vergeet.

Onschuld is jezelf zijn. Niet spreken over al wat anderen denken of wat er ooit ergens is geschied.

Onschuld is jezelf zijn, jezelf in volle overtuiging leven. Dat alleen, en meer niet.

Als u in de onschuld van uw leven voortdurend weer met wereld en met mensheid botst en soms voor u wordt neergeschreven iets waarvan u bijna kotst onthoud dan één ding, het hindert niet. Want daardoor leert men zelf te zijn en juist zichzelf te geven. Opdat men zonder schuld het leven door kan gaan en toch zichzelf een dienende kracht te doen zijn in het bestaan, die toch niet schuwt des levens wijn.

Ik hoop dat u die wijn moogt proeven zonder enig schuldgevoel. Ik wens u toe, dat u allen hier onschuldig naar buiten gaat. Ik betwijfel of het de meesten zal gelukken, maar wij hopen het in ieder geval.

Ik hoop dat u gaat begrijpen dat u deel bent van één groot geheel en dat veel van de dingen waarvoor u zich verantwoordelijk gevoelt onvermijdelijk zijn. Daarom bent u verantwoording schuldig aan uzelf, aan uw innerlijk besef. Niet aan hoe u zoudt moeten zijn, maar aan datgene wat u bent en aan de manier waarop u dat tot uiting brengt.

LES 2 - GOD IN AZIE

Als wij kijken naar de verschillende goden die in Azië worden vereerd, dan staan we daar als westerling wat raar tegen aan te kijken. We moeten ons echter bepaalde dingen goed realiseren. Zo goed als men in het westen God vermenselijkt of juist van het menselijke heeft verdreven, zo heeft men geprobeerd in Azië God dichter bij te brengen door Hem menselijk te maken. Daar achter staat nog altijd het onbekende. Degenen, die zeggen dat er zoveel afgoden worden vereerd door de hindoes, vergissen zich een beetje.

Er is oorspronkelijk een triade geweest. De drie kenbare aspecten van Gods Brahma, Vishnoe en Shiwa. Later heeft men deze in allerlei figuren a.h.w. ondergebracht en zijn er goden en godinnen van verschillende rangorden bijgekomen. Dat gaat tot wat wij engelen noemen toe de deva's, de kleine goden.

Deze goden hebben veel contact met de mensen. Ze doen wonderen. Er worden door hen allerlei heiligen en leraren geboren. Er zijn wonderverhalen te over en legendevorming is zeker in India sterker dan in Europa. Toch begint ook hier het verhaal met de natuur. Het zijn de natuurelementen die de mensen trekken en die hen ertoe brengen God op een bepaalde manier te zien. Maar wanneer ze langzaam maar zeker iets meer gaan begrijpen van hun omgeving, samenhangen gaan overzien, dan ontstaan er studies die o.m. in een aantal heilige boeken zijn vastgelegd. Ze worden in gelijkenissen verteld, in heldenverhalen en wat dies meer zij. Alles heeft zijn eigen symbolische betekenis.

De helden, de goden de demonen zijn representanten van menselijke eigenschappen en gelijktijdig van natuurkrachten. En omdat in dat hele gebied de magie veel intenser is beoefend en veel minder een priesterlijk monopolie is geworden dan in Europa vinden wij ook het magische denken veel verder doorgevoerd in de Indiase denkwijze dan in Europa. Toch zijn die goden allemaal vergelijkbaar met mensen. Het sterkst kun je dat misschien nog zien in China waar men veel minder een godsdienst en veel meer een wijsbegeerte heeft, eveneens weer ondersteunt door allerlei vormen van magie.

God is hier de hemelse Keizer, ook wel de Jade Keizer genoemd. Die naam is later voor een keizer in de stof gebruikt. Deze keizer heeft een hofhouding zoals een keizer op aarde. In de vier windstreken zijn de vier hem ondergestelde prinses of goden die elk als een soort stadhouder optreden in bepaalde gebieden. In de hofhouding komen allerlei figuren voor die naar ik denk zijn ontleend aan de verhalen over de god die sluimert onder de aarde; de Heer der Wereld.

Die Heer der Wereld heeft kennelijk in China een heel grote invloed gehad en heeft het hele godsbeeld bepaald. Die overlevering was vooral sterk in de berglanden Tibet, Nepal enz. Hier echter was de Heer der Wereld een soort tegenwicht Een stoffelijke kracht. Voor de Chinezen, die zich zagen als het middelpunt der wereld, was dat niet aanvaardbaar. Het is duidelijk dat zij daarom alles naar de hemel hebben overgebracht.

De denkwijze van deze mensen is in vele gevallen, voor mij althans, aanvaardbaarder dan allerlei christelijke theologie. Ik zal ook zeggen waarom. Men vecht minder over de belangrijkheid van de goden. Men is niet bezig om de juistheid van een bepaalde leer te beschouwen, maar men probeert de relatie mens God op de een of andere manier beter te begrijpen. Een geloof is een innerlijke kwestie. Je kunt niet tegen een mens zeggen; Zo moet je geloven.

In de hindoe wereld kan een ieder de god of de godin kiezen die het best hem/haar pest. die hij/zij denkt nodig te hebben. Men kiest gewoon voor een facet van het goddelijke. Omdat dat een grote vrijheid en ook een wederkerige vrijheid van denken en beloven inhoudt, ontstaan er ook veel meer secten dan er hier zijn. Sommige van die secten worden wel eens misverstaan. Bijvoorbeeld.

Over Kali wordt een legende verteld van bloeddorst en offers. Deze vereerders van Kali zijn in feite helemaal niet zo gewelddadig. Kali is niet alleen de godin van de dood, maar ook van de geboorte. Voor hen was de mengeling van de vruchtbaarheid en van de erkenning van de dood noodzakelijk en als band met de godenwereld eigenlijk het belangrijkste, maar wat gebeurt er?

Op een gegeven ogenblik worden juist de Tughi nogal beledigd door de Engelse heersers. Zij komen in verzet. Dat is begrijpelijk, want de vereerders van Kali werden vooral gevonden onder de zwervende stammen en de bergstammen. Zo worden zij de kern van een verzet en daarbij word dus ook de niet bloedige moord (de wurgmoord waaraan de naam Wurgers voor de Tughi is ontleend) steeds meer politiek uitgevoerd. Daarna (in de jaren 1860) ontstaat pas echt het gilde van de rituele moordenaars.

Kijken we naai Tibet, dan valt op dat we te maken krijgen met een vorm van boeddhisme die heel veel hindoe-elementen heeft behouden. Zeker, de goden dalen nu neer in gereïncarneerde monniken die misschien wel 40 of 50 incarnaties lang voortdurend bezin zijn om het volk te beleren, Zelfs de Dalai Lama is een reïncarnatie en ofschoon iedereen weet dat dat een beetje vraagwaardig is, houdt men zich daaraan.

Het is de godenwereld die erg eigenaardig wordt gebracht. In het boeddhisme is het niet meer zie generaal of de grote vorst die de leider is, maar de leraar, de meester, de filosoof die het juiste pad toont. Het is duidelijk, dat daardoor ook deze gezaghebbende figuren nu een soort heiligen moeten worden, maar vergis u niet.

In de berglanden is de magie altijd erg machtig geweest. Ook in Tibet. Wij zien dat er zelfs een scheiding ontstaat waardoor er aan de ene kant monniken zijn die in sommige gevallen magie bedrijven. Er is zelfs een klooster geweest dat bekend stond om zijn zwarte magie het tijdelijk opwekken van doden e d. Aan de andere kant zijn daar de Bönjes, de natuurpriesters de tovenaars. Maar ze zijn met elkaar vervlochten.

Als je het boeddhisme, dat op zich erg belangrijk is, volgt in zijn ontwikkeling, dan zie je ook dat het heel verschillende kanten uitgaat. Er zijn bepaalde richtingen in het boeddhisme waarin de Gautama Boeddha eigenlijk een soort Christus is en andere Bodhisattva's heiligen zijn. Maar er zijn ook richtingen waarin men helemaal niet spreekt over het hiernamaals en over God. Men heeft het alleen nog over de juiste weg. Al het andere is onzeker. De weg die wij volgen is de juiste.

Wij zien de wreedheid waarmee offers worden gebracht in bepaalde secten. Aan de andere kant zijn er secten in India bekend als de Sweepers die eigenlijk het leven zo heilig achten dat ze als ze wat voornameer zijn met een borsteltje de weg voor hun voeten schoonvegen, opdat zij niet per ongeluk een insect zouden verpletteren. Het is een wonderlijk mengsel,

Kijk je wat er achter zit, dan is het dit; God leeft in alle dingen. Het leven is een voortdurende rondgang. Het leven is niet ten einde met een bestaan. Er is een reïncarnatie. Er is een Rad van Levens een voortdurende wenteling waardoor je terugkeert en nog eens terugkeert. Daarom is het leven zelf niet zo belangrijk. Belangrijk is dat je leeft en hoe je leeft.

Gelovigen overal op de wereld hebben de neiging om met de voorschriften van hun godsdienst een beetje de hand te lichten. Dat is waar. Aan de andere kant kan worden gezegd dat het aantal heilige mannen degenen die zich helemaal aan een bepaalde filosofie? een bepaald godsbegrip hebben gewijd in gebieden als India, Zuid Azië, veel groter is dan elders. Dat het denken van deze mensen in de schijnbare wanorde toch een orde vindt, een soort verplichting, kunnen we uit de geschriften van een aantal filosofen aflezen.

Wij zitten hier eigenlijk in een verwantschap met het Taoïsme waarin ook de juiste plaats de juiste weg, het juiste leven belangrijk is. Zeker, ook het Taoïsme kende zijn magie, zijn tempels zijn erediensten. In Japan bestaan die tempels nog steeds en worden de erediensten nog steeds gehouden.

De zin van Tao is de zin van juistheid. Datgene wat ik ben, brengt met zich mee dat ik een bepaalde taak heb. Het houdt in dat ik tevreden moet zijn met de plaats waarop ik leef, maar dat ik daar zo goed mogelijk moet leven, want een volgende maal zal ik misschien elders leven

onder andere omstandigheden en dan zal het anders zijn. Nu moet ik echter beantwoorden aan de juiste verhoudingen, de juiste wetten.

Het is een structuur die voor een keizerrijk buitengewoon aanvaardbaar is, omdat het een onderwerping. leert aan de bureaucratie die op z'n minst genomen vanuit ons standpunt zeer sterk is. Maar ja, China is van den beginne en dan spreek ik van 2000 jaar v. Chr. en nog vroeger al een bureaucratisch geregeerd land geweest.

Dit zal u niet bekend zijn, maar rond de geboorte van Jezus was het aantal ambtenaren in dat land al zo groot. dat ze een beslissende invloed hadden op alles wat er gebeurde. Als we kijken naar de Mantsjoes, dan zien we tijdelijk dat ze even terugvallen. In de plaats van de ambtenaren komen krijgsheren. Maar na twee generaties is men terug in de bureaucratie.

Zelfs als we gaan kijken naar het hedendaagse China dat een groot gedeelte van zijn verleden met enig respect maar toch ook een beetje laetdunkend behandelt, dan zien we dat de bureaucratie is gebleven. Dat is bepalend geweest voor het beeld van God in China.

God was vaag ver weg. Zoals de keizer ver weg was in een ommuurde stad en bijna nooit officieel te zien was behalve voor de zeer voornamen die werden genodigd. Waarmee je echter te maken hebt? dat zijn de ambtenaren, de kleine mensen. Daarom is God niet zo belangrijk. Belangrijk zijn de machten en krachten die op je inwerken.

Dan krijg je de legenden van de draken die in bergholen wonen en soms in menselijke gedaante verschijnen. Onder de mensen lopen als een soort halfgoden om even daarna weer een overstroming te veroorzaken een uitbarsting of de een of andere ramp. God blijft hier ver weg. Als we naar het zuiden gaan, zien we precies hetzelfde. Ook hier is God ver weg. Achter alle verschijningsvormen staat Brahman, het onbekende de adem van het leven die schept en inademend. de schepping weer tot zich neemt.

Er is één kracht die als Chronos de tijd verslindt en doet ophouden. Er is één kracht die de tijd voortbrengt. Alle andere goden zijn eigenlijk alleen maar figuren die daaruit voortkomen. Ze zijn de tijdelijke representanten van het Onbekende. Het is daardoor ook begrijpelijker dat een islam hier zoveel navolgers kon krijgen.

U moet zich goed realiseren dat Allah eigenlijk ook een onbekende God is. Ook Allah verschuilt zich ergens. Hij is als Jehovah de Ongenoemde, de Onbekende. Maar hij brengt met zich mee een beperkt aantal voorschriften. Geen wanhopig zoeken naar de juiste God om te eren. Niet meer zelf manipuleren, een soort ruilhandel proberen te drijven met goden. Niet meer een voortdurend bezig zijn aan een volgend leven aan je karma, maar recht omschreven; Als ik juist leef kom in bet Paradijs. Dat is attractief.

Bovendien, terwijl een groot gedeelte van de hindoeïstische belijdenissen geweld afwijzen, behalve onder zeer bepaalde omstandigheden, is in de islam het recht om met het zwaard te bekeren opgenomen. Dat is zeer aantrekkelijk, want dan kun je om je naasten te bekeren hen overwinnen en jezelf verrijken. De kruisvaardersmentaliteit is kennelijk ook niet vreemd geweest aan de volkeren van zuidelijk Azië.

Wie probeert zich een beeld te maken van dit alles, ziet ook hier een God die eigenlijk schuilt achter alle dingen. Een God die Zich manifesteert in het gebeuren van de wereld, maar die daardoor niet kenbaar wordt. Daar waar Hij kenbaar wordt, daar benoemen wij Hem daar geven wij Hem een naam, daar proberen wij Hem duidelijk te maken dat wij bereid zijn om aan de goddelijke wil gehoor te geven, mits die God ook wat voor ons wil doen.

Er zijn meer dingen die overeenkomen. Wat is het verschil tussen het luiden van een kerkklok en het bonzen van een tempelgong? Weinig, zou ik zeggen. Wat is het verschil tussen in een bepaalde houding geknield bidden, zoals sommige vromen in de katholieke kerk vandaag de dag nog doen en het in de handen klappen om een God attent te maken op je aanwezigheid voordat je overgaat tot een offerhandeling of gebed? Het is eigenlijk maar heel gering. Juist omdat we hier te maken hebben met een heel andere mentaliteit, een heel andere manier om het leven te bekijken is het zo interessant op te merken dat achter dit alles toch altijd hetzelfde waas van onbekendheid ligt, de onbenoembare God. Datgene waarvan we weten dat het bestaat, maar waarvan we niet kunnen zeggen hoe het bestaat en wat het is.

Ik denk, dat we in dit verband ook nog een stap verder moeten gaan. Wij hebben ook te maken gehad met volkeren in Amerika. Dan denk ik vooral aan de Indianen zoals ze foutievelijk werden genoemd. Deze mensen leefden ook met een onbekende God. De Manitoes zijn een soort aartsengelen.

Ze zijn de gestalten van God. Daar achter ligt het Onbekende dat ademt in alle dingen, dat leeft in alle dingen.

Je spreekt met de aarde. Je spreekt met de lucht. Je spreekt met de wind en met het water. Je roept goden aan met het vuur, want je probeert de facetten van de God die je kunt begrijpen naar je toe te halen. Zoals er overal (in Tibet maar zeker ook bij bepaalde secten in India) gebruik wordt gemaakt van trance, zo kennen wij dat ook bij de Indianen. Ook hier het sjamaanachtige optreden van een medicijnman die zelf in een soort trance danst en dan allerlei uitspraken kan doen kan zien in de toekomst dingen kan voorspellen.

Het is wonderlijk, dat ook door de gehele wereld het beeld van God als het grote Onbekende begint op te rijzen al 4 á 5000 jaar voor Jezus geboorte. Het begrip van die God als een helper, een omvatter blijkt bij heel veel volkeren eveneens te bestaan in die periode.

De natuur zelf is de representant van God. God leeft in alle dingen. Er zijn plaatsen waar God Zich bijzonder manifesteert in één van zijn deelgestalten. Vulkaangoden zoals ze in Oceanië worden vereerd zijn niet op zich zonder, meer goden, wat de westerling al heel gauw denkt. Neen, het zijn manifestaties van een goddelijke macht. De offers, die je daaraan brengt zijn niet de offers die je brengt aan die macht, maar aan de kracht het onbekende dat er achter schuilt.

Ga je kijken bij de Eskimo's, tegenwoordig voor een groot gedeelte half verchristelijkt en half verwestelijkt en daardoor eigenlijk losgeraakt van hun oude verbondenheid met de natuur. Maar als je gelooft dat de natuur bezielde is, is het dan zo vreemd dat je danst om de regen te roepen of dat je elders danst om de zalm te roepen? Het is eenvoudig het erkennen van de samenhang die in alle dingen bestaat.

De God die in India leeft, de God die in China leeft, de God die ook bestaat in alle andere delen van de wereld is vertegenwoordigd in alles wat kenbaar wordt. Het is een beetje moeilijk om je dat allemaal te binnen te brengen. Je bent geneigd om denkwijzen te zien.

Heel veel mensen worden getroffen door de oosterse filosofie of door de serene eenvoud van het oude Indiase geloof dat ondanks alles zo hier en daar nog voortbestaat. Waarom eigenlijk? Is het niet zo, dat alle dingen die bestaan deel moeten uitmaken van de schepping en dus van de Schepper? Is het niet zo, dat de Schepper zich in alle dingen manifesteert en niet slechts in de mens? Is het niet duidelijk dat alles zinvol moet zijn en dat daarom een leven nooit beperkt kan worden tot een kort bestaan van onbewust ontstaan tot uitblissing zonder meer?

Het voortbestaan is eveneens iets waaraan men gelooft. Soms in hergeboortevorm, soms in het betreden van geestelijke werelden, soms zelfs het onder bescherming komen van bepaalde hemelse of helse machten. Ook die dingen zijn oud. Zelfs in de tijd dat Abraham wegtrok uit Ur geloofde men reeds in een dergelijke onbekend God, in een voortbestaan en in een vreemde zinvolheid van alle dingen die in een perfecte harmonie moeten samenwerken omdat daaruit alleen de werkelijkheid kan voortkomen.

Misschien hebben velen onder u zich nooit afgevraagd waarom de begrafenisriten dan zo sterk verschillen. In het christendom is dat het begraven in de grond. "Uit stof zijt gij ontstaan tot stof zult gij wederkeren." Het is begrijpelijk, het is de christelijke visie waar een heropstanding bij is. Dan moet het lichaam in de aarde rusten, opdat het weer kan opstaan. Maar er zijn anderen die juist zeggen; Het lichaam dat ik heb blijft mij vasthouden aan mijn oude lot. Dat is een herinnering, die zolang het bestaat mij voortdurend blijft vervolgen in mijn geestelijke wereld. Daar moet ik zo gauw mogelijk van af zien te komen.

Dan krijg je die kasten die hun doden neerleggen op roosters, opdat de roofvogels zich daarmee zullen voeden. Dan krijgen we te maken met Tibetaanse begrafenisgebruiken waarbij de dode wordt weggedragen naar een bepaald veld. Er zijn plaatsen die men daarvoor bij

voorkeur gebruikt. Het lichaam wordt daar in stukken gereten en dan aan de aasvogels overgelaten. In India worden ze verbrand.

In de Indiaanse gebruiken echter zien wij dat de begrafenis over het algemeen juist plaatsvindt boven de grond. Hier wordt de dode in huiden gewikkeld en in een hangmat boven de grond opgehangen, bij voorkeur op een punt met een mooi uitzicht en veel wind, opdat zijn ziel met de wind naar de jachtvelden kan gaan. Alle volkeren doen het op een andere manier maar hun geloof is eigenlijk in origine hetzelfde.

Kan, er dan een voorkeur zijn voor een geloof? Ik weet het, er zijn mensen die zeggen; Je mag over God niet praten. Als je praat over God in Frankrijk, God in Azië, dan is dat helemaal verkeerd. Ik kan mij dat voorstellen, omdat deze mensen één ding vergeten; dat God universeel is, maar dat Hij Zich overal manifesteert op de wijze waarop de mensen die manifestatie verwachten. Want er is wel degelijk een relatie tussen God, het wonder en het menselijke beleven van God.

Als er mirakelen gebeuren in b.v. de tempels van Egypte (wat gebeurd is), dan is dat niet altijd een echt wonder. Het is iets dat de mens verwacht het onbegrijpelijke. Het is een manifestatie van God. Als mensen werkelijk geloven, al is het maar voor een ogenblik, maar intens en volledig in een God die kan helpen, dan gebeuren er dingen die onverklaarbaar zijn zelfs voor de moderne wetenschap. Dat kunt u nog in Lourdes en Fatima constateren. Als er wonderen gebeuren, dan komt dat omdat de mensen geloven; (En als ik even mag afwijken). Dan zou de oorzaak daarvan wel eens het volgende kunnen zijn;

De werkelijkheid, die wij denken te zien, is niet de werkelijkheid waarin wij leven. Omdat wij geloven door een intense overtuiging, die tegen alle zintuiglijke getuigenissen zelfs ingaat, maken wij delen van de werkelijkheid kenbaar, welke voor die tijd voor ons niet kenbaar waren. Dat noemen wij dan een wonder. Het is de diepte, de intensiteit van het geloven, van het een zijn met het onbekende die bepalend is.

Het wonderlijke daarbij is verder dat het niet wordt bepaald door allerlei rituelen. In een heel plechtige zaligverklaring, zoals kortgeleden in Rome plaatsvond, is met alle pronk, praal en statie vaak minder geloof aanwezig dan in de een of andere kleine bijeenkomst van nog zo bekrompen kleine gelovigen die met hart en ziel opgaan in hun God en in hun denken en juist daardoor voor zich een werkelijkheid scheppen die anders is dan die van anderen.

Het is gemakkelijk genoeg te zeggen; God is een mythos. Dat is Hij ook. Natuurlijk is Hij een mythos. Hij is niet het bewijsbare, het aantoonbare. Hij is. Het is gemakkelijk genoeg om die God een bepaalde kwaliteit toe te kennen. Uit te roepen! God is liefde! God is rechtvaardigheid God is toornig en wraakzuchtig! Dan spreek je alleen uit jezelf. God is al die dingen en gelijktijdig geen van die dingen in de zin waarin wij het zien. Hij is datgene wat wij van Hem maken.

Het bestaan van God, onaantoonbaar als het is, is een in ons levende zekerheid. Dat is heel vreemd. Als wij teruggaan tot de oertijd, dan vinden wij daar mensen die vanuit het moderne standpunt eigenlijk heel weinig wisten. Maar die mensen geloofden wel in een God. Waar je ook gaat in de wereld altijd geloven de mensen in God. Zelfs de mensen, die zeggen dat zij niet in God geloven, geloven dan in iets anders, al is het maar in de geest van Lenin die in een volk rondwaart. De noodzaak tot geloven is ons allen ingeschapen. Dit lijkt mij het beste bewijs dat er iets is, maar het kan nooit datgene zijn wat wij mensen daarin zien.

De God van Azië, de God van Europa, God zoals Hij in Frankrijk lange tijd heeft bestaan in vele vormen, zoals Hij werd vereerd in heel andere zin in het tsaristische Rusland is niet de echte God. Dit zijn allemaal de weerkaatsingen van God. Daarom is het niet belangrijk hoe wij God definiëren. Het is belangrijk dat wij op de een of andere manier ons een gevoel met het Onbekende.

Het klinkt heel vreemd als wij horen dat de een of andere fakir zijn ledematen jaren lang in dezelfde houding houdt, totdat ze helemaal verkromd en verdroogd zijn, alsof het houten stokken waren in plaats van ledematen van een menselijk lichaam. Het lijkt krankzinnig dat mensen zichzelf kwellen of zichzelf met haken en pijlen doorsteken zoals weer anderen doen.

Of dat zij over vuur proberen te lopen, of een gevecht met slangen aan gaan in weer andere streken van de wereld. Het lijkt gek, maar is het dat wel?

Wat die mensen doen, is gewoon zichzelf het beeld van God zo dichtbij brengen dat ze daardoor eigenlijk in een eigen wereld kunnen leven. In een wereld waarin vuur niet kan branden, waarin je zeer pijnlijke dingen met je lichaam kunt doen zonder dat je ze voelt. Een wereld waarin je op vrieskoude in de omgeving kunt reageren door daar ongekleeft te gaan zitten en dan nog met de warmte van je lichaam natte dekens te drogen. Schijnbaar onzin. Maar is het niet het terugkeren naar de eenheid met het onbekende?

Wanneer wij in de volgende lessen verder gaan, dan hebben we natuurlijk nog steeds te maken met God in al Zijn verschillende gedaanten in de verschillende streken van de wereld. Maar dat zijn de uiterlijkheden. Waar wij werkelijk naartoe willen met deze cursus, met deze lezingen dat is juist de Onbekende die in ons woont. Als ik daar van mijzelf nog iets aan mag toevoegen,

Ik geloof niet in mensen, die luidruchtig bezig zijn voortdurend hun God te eren en te verkondigen. Wat zij doen is in feite God maken tot een portret van zichzelf zodat zij zich kunnen aanbidden in een schijn van vroomheid. Ik geloof in mensen die God als een vanzelfsprekendheid ervaren, die met God misschien wel eens innerlijk praten, maar die het niet eens meer bidden durven noemen. Zij beleven God als een kracht, die door hen heenstroomt. Niet omdat zij die kracht speciaal God of iets anders noemen, maar eenvoudig omdat Hij er is en door hen werkt. God die wonderen kan doen. Niet omdat God er is om wonderen te doen die tegen alle wetten in gaan, maar omdat wij leven als een deel van vele wetten die ons niet bekend zijn en die ook door ons op een gegeven ogenblik tot uiting kunnen komen.

De werkelijkheid van God is iets waarin we niet kunnen doordringen. Ik heb nog geen enkele geest ontmoet die mij heeft kunnen zeggen. Dat is God en dat is niet God.

Ik heb verscheidene hoge leraren leren kennen in de loop der tijden, maar ik weet wel één ding. Als iemand God eenmaal heeft aanvaard op een bepaalde manier, dan heeft hij zichzelf daardoor gemaakt tot een exponent van God. Hij is a.h.w. het werktuig geworden van de functie die hij innerlijk heeft erkend en dan doen al die andere dingen weinig of niets ter zake.

Je kunt natuurlijk erover zitten zeuren of God dit of dat wel of niet heeft gewild. Zoals sommige mensen in deze tijd bezig zijn over de vraag, of anticonceptiemiddelen aanvaardbaar zijn of aborteren aanvaardbaar is en onder welke omstandigheden. Ik vind hen heerlijke knoeiers. Opvallend is trouwens, dat heel veel van die mensen beantwoorden aan Wim Kan's opmerking, dat het juist degenen zijn die de sport niet beoefenen die zich tot arbiters daarvan willen opwerpen.

Waarom zeggen dat God dit of dat wil? Alles is deel van God. Het is hoe wij het beleven waardoor het wordt tot iets dat goed of dat demonisch is. Wij met al onze beperkingen, met al onze conditioneringen wanneer wij op aarde zijn, met onze toch betrekkelijk eenzijdige vorming wanneer wij in de geest komen, wij zijn het die voor onszelf een God maken die voor ons kan werken. Maar het is altijd slechts een facet. Het is een van de vele goden of godinnen die in India aanbeden worden in even zovele kleine tempels.

Onze God is niet zo universeel als wij denken. Onze God is het sprookje waaraan wij ons hart hebben verpand, maar. dat wij gelijktijdig daardoor voor ons een toenemende mate van realiteit weten te verschaffen.

Als je probeert te zien hoe men God beleeft, dan kom je de meest krankzinnige dingen tegen. Wat zouden wij mogen zeggen van magiërs die samenkomen en uit een gifbeker drinken, omdat alleen in staat te zijn om dat gif te verwerken zonder schade het bewijs is dat je over magische machten beschikt. Dat is onzin, nietwaar. Maar aan de andere kant, is het niet zo dat wij onszelf voortdurend moeten bewijzen dat wij deel zijn van iets hogers, van iets anders? Wat wij doen, is niet de wil van God vervullen. Dat is maar een chimaera, een nachtmerrie die we zelf oproepen. Wat wij doen, is voor onszelf een weg vinden, de middelen vinden waardoor wij ons één kunnen gevoelen met die kracht, waardoor wij met die kracht verbonden zijn.

Zo scheppen wij ook werkelijkheden in de stoffelijke vorm en daarna, die helemaal niets te maken hebben met het wezen van de werkelijkheid of, het wezen van God, maar die alles te maken hebben met hetgeen er in ons berust, met hetgeen wij aanvaarden, eren, vrezen of verwerpen.

Wij zijn het die de tegenstelling in de eenheid scheppen. Maar het is de eenheid die ondanks alles in alle tegenstellingen ons blijft beroeren, ons blijft wekken tot een aanvaarden van het Onbekende. En ons er soms toe, brengt om vele schijnbaar onmogelijke zaken waar te maken alleen omdat dit voor ons het bewijs is van een eenheid, die wij verlangen en bij anderen maar al te vaak willen verwerven.

Einde van deze les.

❖ *Kunt u ons iets vertellen over de Bhagavad Gita waarin God wordt voorgesteld als een persoonlijkheid Gods?*

Dat zou mij te ver voeren. Heel kort gezegd is het dit, In de Bhagavad Gita komt in de verschillende geschriften (het zijn een groot aantal boeken) gestalten van God naar voren die uitdrukking geven aan de hoogste waarden die er in een bepaald maatschappelijk verband bestaan. Dan zien we alles wat die waarden zou willen ontkennen als een soort demon daarnaast optreden. Dat is één van de overleveringen in deze oude geschriften, die we kunnen gebruiken om beter te begrijpen waaraan wij toe zijn. Maar ook deze goden en demonen zijn, als je goed leest, niets anders dan datgene wat wordt gedekt door het probleem dat ook in de helden bestaat.

ZELFKASTIJDING

U kent allen de verhalen over de fakirs die zichzelf martelen en van de mensen die op de een of andere manier zich trainen om toch onbewogen te blijven wat er ook gebeurt. Maar als wij het op de keper beschouwen, dan komt het allemaal erop neer dat de mens gewoon een beheersing voor zichzelf vindt waardoor de geest sterker is dan de stof.

Een van de meer bekende verhalen is het verhaal van Savonarola. Deze was een ijveraar die een hele stad wilde reinigen van alle misbruiken die strijdig waren met de ware godsdienst. Hij had ook een medium (een idioot, zei men) die hem allerlei opdrachten en boodschappen doorgaf. Savonarola deed dat allemaal. Maar u weet het een strikt beleid is slecht voor de zaken. Zo kwam het dus tot een openbaar gericht waarin Savonarola maar eens moest bewijzen dat hij inderdaad zo door God gezonden was en beschermd werd zoals hij beweerde.

De vuurproef waaraan hij zich moest onderwerpen was het lopen over een bed gloeiende kolen van ongeveer 40 meter lengte. Dat was een aardige wandeling. De vrome monnik voelde er eigenlijk niet veel voor, maar hij kon zich niet eraan onttrekken. Waarop een van zijn leerlingen, die ernstig geloof in de juistheid van Savonarola's leringen, zei. Ik zal u voorgaan, vader.

Hij liep die 40 meter. Zijn pij smeulde een beetje en stonk wel een beetje, maar zijn voeten waren onverbrand. Waar de lucht vandaan kwam, dat kon je bij een monnik toch altijd moeilijk zeggen in die dagen.

De idioot kwam daarna. Hij wilde ook meedoen. Hij huppelde werkelijk als een spelend kind over dat vurige bed zonder enige verwonding. Toen kwam Savonarola. Met van pijn vertrokken gezicht zag hij kans om twee meter af te leggen, daarna viel hij en moest hij worden opgeholpen. Zijn voeten waren verbrand. Dit was het einde van zijn regime.

U zult zeggen; Waarom vertel je dat verhaal juist nu? Het is een Europees verhaal. Het is in de historie vastgelegd. Bovendien bewijst het iets dat het niet de juistheid is van een bepaalde stelling waardoor je hiertoe in staat bent, maar dat het gewoon neerkomt op de manier hoe je eraan denkt. Het geloof dat je bezit.

Als we nu terug denken aan de bijbel, dan zegt Jezus daar ook; Uw geloof heeft u behouden. Dat wat je denkt, wat je diep in jezelf als zekerheid aanneemt, dat is hetgeen waardoor je macht hebt over je lichaam en waardoor dat lichaam inderdaad volkomen kan worden vrijgemaakt van allerlei invloeden van de natuur.

Er bestaat een soortgelijke legende over een wijze man op Java het was ergens in het Djokjase. Deze man zat te mediteren, terwijl het dorp door rampokkers werd aangevallen Zij staken alle gebouwen in brand. Het was een geweldig vuur. Iedereen vreesde daarin om te komen. De wijze man mediteerde en liet zich niet storen. Rond hem was alles verbrand, maar de mat waarop hij zat en zijn kleding waren zelfs niet verschroeid. Ook hijzelf, toonde geen enkel teken dat hij door het vuur of door de hitte was aangetast.

Alweer een typisch verhaal, maar tevens iets dat zegt; Als je in jezelf bezig bent in de grote werkelijkheid, dan kan de werkelijkheid van de mensen om je heen je niet meer deren. Het is de manier waarop je je aan de dingen onderwerpt. de manier waarop je je ondanks alles laat beïnvloeden door de suggestie om je heen waardoor je kwetsbaar bent. Dat maakt duidelijk waarom er zoveel verhalen zijn waarbij ongelooflijke zelfkwellingen in godsdiensten voorkomen.

Wanneer een indiaanse jongere messteken krijgt waarna spieren met leren koorden worden vastgemaakt aan een boom en hij moet dansen totdat het touw breekt of de spieren scheuren, dan klinkt dat als iets dat onvoorstelbaar is. Hoe kan een mens dat uithouden. Maar vergeet één ding niet de jongeman bewees daarmee wie hij was. Met andere woorden;

Hij geloofde in zichzelf, dan danste hij zich in een toestand waarin de pijn van het lichaam voor hem niets meer betekende. En wat niet zo algemeen bekend is, maar dat toch onder de indianen nog steeds een overlevering is, hoe groter held iemand was hoe sneller zijn wonden daarna genazen. Ook weer eigenaardig. Een wond geneest dus sneller naarmate men er minder aandacht aan schenkt en aanneemt dat het lichaam vanzelf wel goed zal functioneren.

Dat brengt ons natuurlijk niet dicht bij God, maar het maakt ons wel duidelijk dat wij zelf heer zijn over heel veel dingen op het ogenblik dat wij een innerlijke zekerheid hebben waardoor wij alle normale verwachtingen tijdelijk afwijzen.

Er is een periode geweest (ik meen, dat het in de Tolteekse beschaving was) dat mensen een jaar lang als een vorst leefden, als een levende godheid om daarna geofferd te worden. Het verhaal ging dan dat degene die de god droeg zonder dat hij ook maar iets scheen te voelen of zonder dat er verder iets gebeurde dat offer doorstond. Hij kende geen angst en geen pijn. Ik kan mij dat wel voorstellen. Zo iemand dacht dat hij naar een soort eeuwige zaligheid ging. Dan let je er niet op wat er verder gebeurt. Dat was in die beschaving een normaal deel van de eredienst. En als je een god uitbeeldde, dan was je een god. Een god kan niet geschaad worden. Een god kan geen pijn voelen, dus voelde je die niet.

Als we kijken naar wat er in Afrika is gebeurd (de opstand van de Madi), dan zitten we ook weer met een gelijk probleem. Er waren daar een aantal derwisjen die met een wanhopige moed de strijd in gingen en bleven doorvechten totdat ze werkelijk niet meer konden alsof ze robots waren. Ze schenen geen pijn te voelen. Maar wat was de achtergrond?

Deze mensen waren ervan overtuigd dat zij door op die manier te sterven in een eeuwige zaligheid zouden komen. Zij zagen helemaal geen vijand. Die vijand was alleen maar bezig hen toegang tot de hoeris te verschaffen. Alweer iets waarvan je zegt; Die zelfkwalling, want dat was het toch eigenlijk, was zinvol omdat ze beantwoordde aan iets dat aan een verwachting, aan een werkelijkheidsbeleving in die mensen bestond.

Dan kun je zeggen; Als wij nu zien dat er zoveel dingen zijn die schadelijk zijn voor de mens, dan is het leven toch wel moeilijk. Natuurlijk is het dat. Maar draai nu de zaak eens om. Hoe meer je gelooft dat er dingen zijn die slecht zijn, die je kunnen schaden, des te kwetsbaarder je wordt. Dat is iets dat men over het hoofd ziet.

Een wijsgeer heeft lang geleden eens gezegd "Een mens kan eeuwig leven, indien hij dit verlangt, als hij gelooft dat de dood voor hem niet bestaat." Daar had hij volkomen gelijk in. Niet dat ik nu denk O jongens, als ik terugkom op aarde, ga ik eeuwig leven. Als ik kijk naar

alles wat er op het ogenblik op de wereld is, dan vind ik eerlijk gezegd die moeite niet bepaald waard.

Het is dus mogelijk om je lichaam a.h.w. op te leggen zich sneller te herstellen, zich beter te vernieuwen, zich te bevrijden van allerlei ergernissen. Waarom zou ik dat niet? De geest is sterker dan het lichaam. De gedachte is sterker dan de materie, dan de z.g. vastliggende feiten. Dit brengt ons op een zeer interessant punt.

Op het ogenblik dat u het stoffelijke als een onvermijdelijke werkelijkheid aanvaardt, bent u onderworpen aan al datgene wat er in dat stoffelijke reëel of als suggestie bestaat. Maar als u in u een waarheid heeft die voor u van meer betekenis is dan alles wat er in de omgeving aan z.g. feiten naar voren komt dan staat het precies omgekeerd. Dan bent u de baas. En dan is het helemaal niet gek meer dat er slangenbezweerders zijn die zich rustig door een cobra en zonder dat eerst het gif is verwijderd laten bijten zonder dat zij er enige schade van ondervinden. Die mensen zijn er. Zij hebben het gevoel; ik ben een met de cobra. Dit gif kan mij niet schaden dus schaad het hen niet,

Andere bekende feiten; Er zijn Bosjesmannen die op een gegeven ogenblik tekort hebben aan voedsel en aan water. Niet alleen dat zij dat voedsel en het water vinden, ook al bevindt zich dat op dagen afstand ver, maar bovendien kunnen zij bijna onbeperkt blijven voortgaan in een sukkeldrafje waarmee ze toch gemiddeld 7 á 8 km per uur afleggen, en dat meestal in junglegebied. Dat is heel wat. Waarom? Wel, heel eenvoudig. Deze mensen geloven dat er een geest is die hun dat zegt een voorouder misschien. Dat is de enige waarheid. Daarom worden ze onaantastbaar voor heel veel dingen, die een gewoon mens zouden vellen.

Ook in het Amazonegebied vinden we indianenstammen, die al leven ze misschien gemiddeld niet zo lang lichamelijk toch wel fantastische prestaties plegen te leveren en bovendien dingen doen die onvoorstelbaar zijn. Er is één stam die bekend is, omdat de mannen daarvan in staat zijn om door een leger trekkende soldados (grote vechtmieren) heen te gaan. En dat terwijl al het levende door die mieren wordt verslonden. Hun geheim is een stamgod. Zij geloven dat ze onkwetsbaar zijn. Die mieren zijn voor hen niets. Ze zijn als een rots. Die mieren behandelen hen ook als een rots ze kruipen erover heen maar ze bijten niet.

Zo zijn er ook indianen die baden en zwemmen in rivieren waar het stikt van de piranas. Nu zijn pirana's vraatzuchtige vissen al zijn ze niet zo moorddadig, als dat wel in de Europese literatuur wordt voorgesteld. Maar alweer, die indianen geloven niet dat zij door die vissen kunnen worden opgegeten. Voor hen is dat eenvoudig zo, zij zijn gevrijwaard. En het wonderlijke is, dat ze gevrijwaard zijn.

In de bovenloop van de Nijl in de buurt van het Victoria meer wonen een aantal Berberstammen die rustig zwemmen in een rivier waar het stikt van de krokodillen. Want, zeggen zij, wij zijn met de krokodil verwant. Hij zal ons niet aanvallen. Zij geloven dat en ze worden niet aangevallen. Dat zijn dingen waar je toch even bij stil moet staan. Je moet er echter wel in geloven. Wat is er eigenlijk aan de hand?

Kijk, alle zelfkwellingen die mensen zich opleggen en die hen niet schaden, maar ook al deze schijnbaar onverantwoordelijke omgang met grote gevaren schijnt te berusten op een innerlijke houding. En nu wordt interessant. Dan kun je jezelf gaan afvragen; Is mijn innerlijke houding misschien verkeerd en is daardoor het leven voor mij zus of zo? Eén ding moet ik erbij zeggen. Je moet geen halfzacht geloof hebben.

Er zijn mensen die zeggen; Ik geloof, dat als ik de wereld liefde geef, de wereld mij ook liefde zal geven. Ja, ja, dan krijg je de eigenliefde van de ander terug en dat bevalt je dan meestal niet.

Een innerlijk weten is hard, keihard. Zoals een geloof dat je in je draagt geen kwestie is van; Ik weet, hoe het is voor de hele wereld. Maar zo is het voor mij en anders kan het niet zijn. Dat is dan die innerlijke kracht waarover een mens beschikt.

Natuurlijk, iedereen vindt het reuze leuk, als er iets buitennissigs gebeurt. Iemand zweeft voor een altaar, terwijl hij in diepe mystieke meditatie is verzonken. En dan is het God die hem laat optillen door een engel die zich een hernia staat te tillen. Onzin. Als ik mij niet meer één voel

met deze wereld, ben ik niet meer onderworpen aan de wetten van deze wereld. En als de band met de wereld voor mij alleen nog maar een taak is, dan ben ik los van de aarde onberoerd door de elementen en gelijktijdig zal ik er niet van wegzweven. Dat zijn dingen waarover de mensen niet nadenken.

Als je bezig bent, zoals in deze cursus, over God, dan kun je over God zoveel praten. Als je alles wat je over God hebt gezegd nu gaat vastleggen, dan heb je een bibliotheek waarmee je heel Den Haag kunt volstoppen. Je kunt zelfs alle verslagen van de Kamer opzij gooien en de verhalen over God daarvoor in de plaats zetten.

Wij weten daar allemaal niets van. Wij kunnen het niet reëel uitdrukken. Wij kunnen niet zeggen; Ik bijt een levende pofadder (een van de meest gevaarlijke dieren in de woestijn) de kop af. Dat gebeurt bij bepaalde secten. Mij kan niets gebeuren. Dat ga je niet beredeneren. Voor de man die dat doet is het een roes, een onwerkelijkheid waarbij alles, inclusief het toch tamelijk onsmakelijke afbijten van de kop, een automatisme is geworden.

Als mijn innerlijke wereld sterk genoeg is, dan zal de uiterlijke wereld zich daaraan aanpassen. Maar ik mag dan ook niet voor een procent twijfelen. Dat is de grote moeilijkheid. Lang voordat de twijfel was uitgevonden was de mens al een twijfelaar. Hij is altijd bezig te zeggen; Ik geloof het, maar zou het wel waar zijn. Dat is het letale element. Daardoor verliest het geloof zijn betekenis, zijn waarde.

U moet niet zeggen. Ik ken God of ik ken God niet. U moet veel beleven. U moet niet zeggen; Ik ken de wetten der natuur. U zegt tegen uzelf. Dit is voor mij de wet die nu regeert. Dat is heel wat anders.

Het feit dat zelfkwellling hierbij zo'n grote rol speelt, heeft waarschijnlijk ook nog te maken met een zekere exhibitionistische neiging van de mens. Het is natuurlijk erg spectaculair als je jezelf tot bloedens toe loopt te geselen in het openbaar. Dan kun je meteen laten zien wat voor mooie spieren je hebt. Tegenwoordig worden ze Mister Universe, vroeger werden ze zelfgeselaar (Flagellant) genoemd. Dat neemt niet weg dat deze elementen op zichzelf kennelijk onderworpen zijn aan een innerlijke zekerheid.

Ik noemde de Flagellanten. Nu wil ik u wat vragen Denkt u, dat u als u zich werkelijk tot bloedens toe loopt te geselen, in staat bent op een dag 60 km te lopen." Een groep Flagellanten die van Trier vertrok, heeft in 3 dagen een afstand afgelegd van in moderne termen gesproken ongeveer 147 km. Ze waren van's morgens tot's avonds onderweg zonder voedsel of drank tot zich te nemen en geselden zichzelf voortdurend, terwijl ze vrome liederen zongen. Pas wanneer de zon was ondergegaan? maakten ze een leger en aten en dronken zij. Het waren toch heel gewone Duitse mensen. Maar dat konden ze kennelijk. Ik denk, dat je zelfs bij de Amerikaanse marine waar veel harde kerels zitten niet veel zult aantreffen die een dergelijke prestatie kunnen herhalen.

Die Flagellanten geloofden. Dat geloof maakte datgene wat ze deden voor hen vanzelfsprekend. Ik denk, dat de vanzelfsprekendheid waarmee je dingen doet bepalend is voor je resultaten. Die vanzelfsprekendheid voert niet tot een beredenering, maar ze gaat gewoon uit van een innerlijk gevoel. dit is Bood, dit is aanvaardbaar, dit is juiste dit is mogelijk. En dan vraag je niet hoe of waarom, maar je bent het, je doet het.

Al deze mensen over de gehele wereld tot vandaag de dag toe die zichzelf kwellen, zichzelf verminken en die daar kennelijk toch geen schade van ondervinden, die zichzelf op de proef stellen met water en vuur, die zich levend laten begraven en al die dingen meer? Zij beschikken, als hun prestatie echt is (dat moet erbij worden gezegd) over een innerlijke zekerheid.

Het is voor hen vanzelfsprekend, dat je 30 dagen begraven kunt zijn en dan weer gewoon naar boven kunt komen zonder dat je iets mankeert. Voor hen is het heel gewoon dat je door vuur loopt, want het is zinvol, je weet dat je het kunt. Je bewijst daardoor a.h.w. de juistheid van wat er in je leeft.

Ik denk, dat dat een essentie is waar de moderne wereld teveel aan voorbij gaat. Het gaat er niet om wat de wereld doet en hoe de wereld de dingen bekijkt. Het gaat erom hoe je zelf,

© **Orde der Verdraagzamen**

Sleutels jaargang 31 : 85 – 86 - cursus 1 – God in verschillende gedaanten

Les 2 – God in Azië

diep in jezelf, de dingen ziet, aanvaardt, erin gelooft. Het is dat geloof dat je verder brengt en anders niets.

LES 3 - GOD IN HET VERBORGENE

Het zal u duidelijk zijn dat het begrip God in de loop der tijden in openbaringen, in vele verschillende vormen is verkondigd en gebruikt. Minder bekend is, dat er altijd verborgen goden zijn geweest. Als wij denken aan de indianenculturen, dan blijkt dat er een aantal zichtbare goden zijn, maar dat er gelijktijdig onbekende vormen van God worden aanbeden door groepen ingewijden.

Op dezelfde manier kunnen we over de gehele wereld geheimscholen, esoterische scholen en dergelijke vinden waarin eveneens het beeld van God naar de buitenwereld toe wordt gepropageerd, maar intern niet of anders wordt beleefd en beleden. Het is over deze vorm van God dat ik u vanavond in het bijzonder dat, zou willen zeggen.

God is natuurlijk het onbestemde en het onbekende. Als wij proberen daaraan een vorm te geven dan moet dat uit de aard der zaak een menselijke vorm zijn, omdat wij ons niet kunnen voorstellen dat een wezen, dat anders is dan wij, hoger zou kunnen staan dan wij. Dit laatste zult u misschien niet geheel onderschrijven, toch is het waar.

In de esoterische school echter kant men tot allerlei beelden die niets meer te maken hebben met een direct ingrijpen van God in de wereld. God is eigenlijk een soort wetmatigheid. Hij is, zoals Chronos de Tijd in een bepaalde Griekse mytheologie, iemand die zijn eigen kinderen opeet. Hij is de Brahman die tot zich terugneemt wat uit hem is voortgekomen. Het is alsof de werkelijke God, die in het verborgene leeft, niet zonder meer de schepper en instandhouder is van alle vormen. Hij is de kracht waaruit alles voortkomt. En het bewustzijn dat scheidt is een tweede, een lagere godheid.

Als wij kijken naar de wijze waarop het leven in het hiernamaals wordt voorgesteld, dan worden wij ook weer geconfronteerd in b.v. Egypte met velden waarop de gerst groeit met aren die tot aan de grond reiken. Bij de indianen met steppen waar de kudden voortdurend rondtrekken een soort luilekkerland voor jagers. Waar je ook gaat, altijd weer vind je iets van hetzelfde. Er zijn echter een paar punten die opvallen.

In bijna alle geheime diensten en geheime groeperingen evenals in esoterische scholen wordt voor het hiernamaals heel vaak de kleur groen genoemd. Het is een smaragdgroen dat de ene keer wordt toegeschreven aan velden en weiden, een andere keer misschien aan een zeer bijzondere omgeving. Zelfs Dante Alighieri heeft in zijn bekende gang door de hel, het Uagevuur en de Hemel Beatrijs laten verschijnen op een groen veld. Ditzelfde facet treffen we ook aan bij bepaalde negerstammen. Ook daar is een groene vlakte waar je aankomt als je doodgaat. Zelfs de Chinezen hadden daar hun opvattingen over. Je komt over een rivier op een grein veld. Waarom? Omdat groen het teken is van leven. Het is niet zoals tegenwoordig het symbool van de kleur van het geloof alleen. Het leven van de wereld wordt uitgedrukt in het groen van de plantengroei. Het is de leefbaarheid die wordt voorgesteld. Het is deze kleur die meteen duidelijk maakt wat de verborgen God in wezen is. Hij is de levenskracht. Hij is de essentie van al het levende. Hij is gelijktijdig een wet, een regel voor zichzelf. Niet iets dat door mensen is te manipuleren of waarin een mens ook maar enige verandering zou kunnen brengen of een ingreep zou kunnen doen.

Daar waar het gaat om ingrijpen, krijgen we plotseling te maken met God projecties. Beelden die vaak menselijk of halfmenselijk zijn en die in staat blijken te zijn om de wetten van de natuur in bepaalde gevallen een beetje om te buigen. Maar ook dit is onderworpen aan een wetmatigheid.

De afwijking kan namelijk alleen gebeuren, indien gelijktijdig een tweede verandering tot stand wordt gebracht zodat er een zeker evenwicht blijft bestaan. Hoe de bezielde natuur wordt beleefd, kunt u waarschijnlijk nog wel terugvinden in alle oude verhalen over natuurgoden. Misschien denkt u ook nog aan de kreet, die in Frederik van Eedens Kleine Johannes voor komt

De Grote Pan is dood. Pan is de natuur. De god van het leven, van het dierlijke, van de plantengroei. Hij is het spel van evenwicht, ecologie zegt men tegenwoordig. Deze vreemde godheid, zij het dan in vele andere gedaanten, troffen we aan in India. In Azië, in Mongolie. Wij troffen hem aan in vele delen van Amerika. In Afrika zijn er vele verschillende versies te bedenken waarin ook figuren optreden die de natuur in stand houden, de dieren regeren en a.h.w. de stamvader zijn van alle clans waartoe de dieren kunnen behoren.

Realiseer u heel goed dat deze beelden menselijke beelden zijn. Er zijn natuurlijk vele filosofieën daarover opgebouwd. Maar elke filosofie is menselijk en bekijkt het goddelijke zowel als het levensgebeuren vanuit een menselijk standpunt. Des te opvallender is het, dat we toch nog wijsgerigheden kunnen aantreffen zoals de volgende beschouwing.

"Er is een levende kracht. Zij is een wet voor zichzelf. Haar kennen als wezen of als wet is ons onmogelijk. Maar haar wet is de grens waarbinnen ons leven zich afspeelt. Als wij beantwoorden aan die wet, voelen wij die kracht in ons. Als wij niet beantwoorden aan die wet, wordt die kracht ent ontnomen. Wij stellen eisen aan de totaliteit van het leven en aan de krachten die het leven regeren. Maar deze eisen kunnen wij nooit terecht stellen, want wij zijn gebonden aan de wetten die wij niet kennen. Er is geen rechtvaardigheid zoals mensen die beschouwen, want er bestaat geen recht. Er is het zijn en het zijnde hetwelk door de kracht in stand wordt gehouden. Deze kracht, die wij God noemen, moten wij beleven in zijn wetten en moeten wij ervaren aan de hand van datgene wat Hij in ons is en zegt.

Dit is overigens betrekkelijk oud. Het behoort tot de Alexandrijnse School ongeveer 80 á 90 jaar v. Chr. Een dergelijke godheid kun je natuurlijk op duizend en een manieren omschrijven en zien. In de meeste gevallen begrijpt men dat het een spel is van verschuivende evenwichten. Het is een spel van verschuivende werkelijkheden. Het best komt dit tot uiting in de oude Tibetaanse magie die overigens ook in Bhoetan en in verschillende andere delen in die omgeving wel gebruikt worden. Hierbij gaat het erom een voorstelling te maken van datgene wat je wilt. Als die voorstelling sterk genoeg is, treedt ze in de plaats van de werkelijkheid, want er is geen absolute werkelijkheid. Er is alleen de werkelijkheid van de gedachte.

De kracht, die het ons mogelijk maakt dit te doen, is de God die wij eren. De kracht, die ons daarbij hindert of verder helpt dan wijzelf kunnen gaan, is de demon.

Het is weer opvallend, hier is de godheid ook weer een vaagheid een wet geworden. Iets dat anders is dan bij de Lama's, de lamaïstische boeddhisten later.

Waarom, zo vraag ik mij af, vinden wij tegenwoordig nog dergelijke opvattingen bij bepaalde indianenstammen in het Amazonegebied? Waarom treffen wij dergelijke geloofsvormen nog steeds aan vooral in delen van Oost-Afrika? Hoe komt het dat mensen in staat zijn zich een God voor te stellen die een wetmatigheid is en daardoor de werkelijkheid verwisseld kan worden? Vanuit Europees standpunt is het natuurlijk krankzinnig te denken aan Luipaardmannen, krokodilmannen en wat er verder nog meer van dergelijke geheime secten bestaan.

Voor hen is het echter volkomen waar. Als ik geloof dat ik een luipaard ben en ik voel mij een luipaard, dan ben ik een luipaard. Ik zal mij gedragen als een luipaard. Ik zal de eigenschappen van de luipaard hebben of van de krokodil. Hier is een vervalsing van de werkelijkheid volgens het westen en gelijktijdig een werkelijkheidsverschuiving voor degenen die het beleven. Daarbij treedt de volgende vraag naar voren; Is onze God te omschrijven in de termen van één wereld, van één werkelijkheid? Ik geloof niet, dat dit het geval is.

De verborgen God, is een God die niet benaderbaar is omdat wij slechts een werkelijk heil tegelijk kunnen beleven. Er bestaan vele werkelijkheden naast elkaar. Het aantal werelden met mogelijkheden die naast elkaar gelegen voor ons ontoegankelijk is en gelijktijdig toch existeert, schijnt oneindig te zijn. Schijnt, want wij kunnen het niet overzien.

Nu vraag ik mij af; Zijn de leringen omtrent die verborgen God de werkelijke en juiste? Ik kan geen bewijs vinden van het tegendeel. Ik kan echter ook geen bewijs vinden dat deze stelling beter is dan enig ander u. Ook hier weer; het is de mens die het moet uitspreken en het wil

verbeelden in de termen van zijn wereld, zijn begripsvermogen. En daarmee lopen wij, denk ik, al vast.

Toch zijn er tempels geweest in het verleden, sommige daarvan bestaan nu nog, waarin je iets kon vinden van een waarheid, van een werkelijkheid die weliswaar niet God werd genoemd, maar waarvan de beleving gelijktijdig een beleving van de levensessentie, de goddelijke essentie zou moeten zijn.

Er was de tempel van de Spiegel der Wereld. Hierin zou je alles wat in de wereld gebeurt kunnen zien in het gepolijste vlak. Maar het belangrijkste was je kon jezelf daarin zien. Niet zoals je nu jezelf beleeft, maar zoals je werkelijk bent. Zit hier niet het denkbeeld in, ik ben anders dan ik mijzelf kan kennen? En als ik mijzelf ken zoals ik wezenlijk ben, sta ik dan niet heel dicht bij de werkelijkheid, bij God?

In het boeddhisme vinden we dat ook op vele manieren. Er zijn een groot aantal leringen die erop wijzen dat de mens, die zichzelf vergeet in het geheel, de waarheid heeft gevonden. Voor een mens is die toestand ondenkbaar, want waar blijft je ik? Aan de andere kant, hoe wil je anders iets uitdrukken van goddelijkheid en van deel zij van de goddelijkheid?

Wij hebben het al eens meer gezegd; Jezus predikt op een gegeven ogenblik; "Het Koninkrijk Gods is in u." Als wij dat zien als een rijk, dus als een macht, een heerschappij, dan is het onzinnig. Maar als wij het zien als een behoren tot een werkelijkheid die we zelf niet beseffen, dan wordt het anders. In alle magisch denken, in alle esoterisch zoeken worden de krachten benoemd, benoemd en benoemd.

Als we denken aan Egypte, dan weten we dat daar tempels zijn van wijzen waar men alle krachten in de natuur met een goddelijke naam benoemt. Enkele overblijfselen daarvan treffen we aan in de openbare eredienst waar de opkomende zon Horus de valk is. De zon die naar boven gaat is Osiris enz. Waarom. Omdat de vormen veranderen, verandert de naam van de God. God is een verschijningsvorm, geen werkelijkheid.

Nu denk ik aan de indianen. Indianen die zingend en dansend hun ritens volbrengen, aanroepingen plegen aan alle krachten in de natuur. Die zich één willen voelen met bepaalde delen daarvan en gelijktijdig achter dit alles dan figuren zien die nog kenbaar zijn (manitoes) en daarachter het onbekende, het levende.

Er is een wereld waarin het heel moeilijk is om een plaats te vinden, dat geef ik toe. Als we denken aan de vele overleveringen, dan kunnen we ons natuurlijk op de borst kloppen en zeggen de bijbel heeft gelijk of dat boek heeft gelijk, of die heeft ongelijk. Maar het is wel opvallend dat b.v. zondvloed mythen voorkomen over de gehele wereld. U kunt ze zelfs aantreffen in Vuurland. U kunt ze aantreffen in Afrika. Dergelijke legenden bestaan b.v. ook in India, China en zelfs bepaalde Kirgiezenstammen hebben overleveringen die op een zondvloed wijzen. Waarom? Is dat een gebeuren? De mens is geneigd te zeggen; Ja. Maar is het wel een gebeuren? Is het niet eerder een gebeuren dat zich steeds herhaalt en dat voortdurend invloed heeft op de mensen, dat een verandering betekent, een soort hergeboorte?

Er is een negerstam waar men spreekt over een soort Nog die met een kano komt aanvaren en de onbewoonde wereld plotseling weer leven geeft. Het lijkt een beetje op een sprookje. Hij zaait a.h.w. de mensen uit zoals men gerst zaait en niet op een andere manier. Waarom?

Leven op zichzelf bestaat maar leven heeft een vorm nodig. Het is de vorm van dat leven, de voorstellingswereld waarin dat leven vertoeft, dat bepalend is voor een beleving, voor een bestaan, voor erkenning en ervaring.

Aan de andere kant moet je ook zeggen! Als dergelijke negerstammen er een zodanige filosofie op na houden, hoe komt het dan dat het westen dergelijke gedachten allang achter zich heeft gelaten. Misschien wel omdat het westen langzamerhand is vergeten dat God niet in een systeem is in te delen en dat de goddelijke gerechtigheid niet door een computer wordt uitgeoefend.

In de oudheid zijn er stammen geweest (bijna 40.000 jaar geleden) die de onbekende God aanbaden, die voortdurend bezig waren één te zijn met de krachten der natuur aan de ene kant en aan de andere kant een innerlijke wetmatigheid te volgen.

Als we denken aan de berserkers die we tegenkomen o.a. bij de Vikingen en andere noordelijke stammen, dan hebben we niet allen te maken met mensen die in een gevechtsroes komen, ook al word dat later heel vaak gezegd. Hij hebben hier te maken met mensen die worde gegrepen door één aspect van het gebeuren en daarin een zo totale werkelijkheid vinden dat al het andere verbleekt. Onze werkelijkheid is een variabele. Maar als de werkelijkheid een variabele is, dan is geen enkele godsomschrijving aanvaardbaar.

In de verborgen scholen is dat steeds weer herkend. Men heeft geprobeerd om uit dit herkennen van het onvermogen van de mens te komen tot de erkenning van een kracht die desondanks bestaat.

Dan zijn er scholen, die een beetje zwart magisch zijn vanuit de moderne opvatting, zoals de school die ergens achter de IJzeren Poort in het Zevengebergte bestond. Hier zochten de mensen naar de wetten die de natuur beheersen. Inderdaad. Hier zochten ze naar de machten die het leven bepalen. Hier zochten ze naar de eenheid van alle leven. Gelijktijdig spraken ze over de onbekende kracht die alle dingen regeert.

Zodra je de dingen deelt, zijn ze waardeloos, zo leerde men in deze school. "Slechts daar waar ze een zijn hebben ze betekenis.

Ik vraag mij af, of al die Draculaoverleveringen die dank zij Brem Stokers eerste werk de moderne wereld aangename rillingen schijnt te verschaffen, niet is geboren uit datzelfde begrip. Want de vampier kan alleen wandelen in de nacht. Hij kan niet op de dag leven. Waarom? Omdat hij een eenzijdig wezen is. Maar op het ogenblik dat de vampier en dat komt in bepaalde legenden voor en heus niet alleen in Transsylvanië. in staat is om het lichtende, het geheiligde te aanvaarden, verandert zijn wezen. Hij is dan niet meer de weerwolf, de bloedzuiger de vampier zonder meer. Neen, hij is degene die leeft ten koste van datgene wat eenzijdig is en gelijktijdig in zijn eigen veelzijdigheid de nacht en de dag als één geheel beleeft. Dwaasheid misschien. Bijgeloof ongetwijfeld.

De "Spiesen", de oorspronkelijke man die later Dracula zou heten is ongetwijfeld een historische figuur en we kunnen het allemaal daarop terugbrengen. Maar hoe komt het dan dat voor die tijd die dingen al bekend waren?

De vampier, de bloedzuiger, de draak, maar ook de fabeldieren, dieren die behoren tot een bepaalde dan de totemdieren, die spreken tot de mensen, die werken voor de mensen. Soms brengen ze hen in het duister en soms geven ze hun de krachten allen wanneer er het licht van de dag is. Waar komen die dan vandaan? Waar komt die veelvuldigheid vandaan? Van allerlei figuren die of het een of het ander zijn. Mogelijk uit het onvermogen van de mens om de eenheid van alle dingen te aanvaarden.

Ik wil niet te ver gaan en zeker niet nu ik zo weinig tijd heb met allerlei voorbeelden te citeren. Maar ik wil u nog enkele filosofische punten voorleggen die toch wel de moeite waard zijn.

Als er een werkelijkheid is, dan bevat ze niet slechts al het kenbare maar al het voorstelbare. Als een werkelijkheid al het voorstelbare bevat, zal de voorstelling, die wij als waar aanvaarden, voor ons een waarheid inhouden die ook als werkelijkheid kan worden beleefd. Wij zijn slaven van onze onvolkomenheid van denken en bewustzijn. Wij zijn de dienaren van gevoelens die wij niet beheersen. Maar op het ogenblik dat wij de krachten beheersen, dat wij onszelf beheersen, vinden wij nl. de weg om de werkelijkheid aan te passen aan datgene wat voor ons op dit moment harmonie, duidelijkheid, goedheid betekent.

U moet niet roepen om liefde van het heelal. Het heelal kent geen liefde zoals mensen die interpreteren geen goedheid zoals die door zovelen wordt gepredikt. Het heelal kent zichzelf en het deelgenootschap daaraan. Als wij geloven aan het goede, dan maken wij voor onszelf een werkelijkheid waar waarin dat goede voor ons tijdelijk bestaat. Maar op het ogenblik, dat onze werkelijkheid verandert, zal dat goede niet meer aanwezig zijn. Alweer iets dat ik uit een geheimschool neem. In dit geval een tamelijk recente in Zuid Amerika.

Waar wij ook gaan, gaan wij niet omdat wij moeten gaan, maar omdat wij onszelf niet duidelijk kunnen maken dat het niet nodig is om te gaan. Wij scheppen de door ons besepte noodzaken die in werkelijkheid nooit bestaan in een goddelijke werkelijkheid.

Wij scheppen voor onszelf verdelingen die onzinnig zijn zodra wij de eenheid van alle dingen beseffen. Wij maken voor onszelf de bezieling der dingen, tot een wereld vol elfjes, kobolten, dwergen, de kleine mensen en de grote geesten. Maar ze zijn, en daar waar wij die eenheid proberen te beseffen, lijkt onze wereld leeg en arm te worden. Want schepselen, die voortdurend in tegenstellingen denken, die voortdurend werken met allerlei verschijningsvormen van grote krachten, met de mogelijkheid om eigen wil, a.h.w. op te leggen aan het Al, kunnen de eenheid, en de werkelijkheid niet beleven, indien de tegenstelling wegvalt. Maar wil dat zeggen dat zo niet bestaan? Ik zeg u; Er is een God. Maar wie en wat en hoe deze God is, weten wij niet.

Er zijn vele leringen omtrent God. Deze leringen zijn waar voor ons zolang wij ons daaraan gebonden hebben. Daar waar deze binding ophoudt, bestaat dit beeld van God niet meer en dus ook niet de werkelijkheid die wij daaraan menen te ontleiden.

Aan de ene kant leven wij in een tijd en vaagheid die wij niet durven aanvaarden en niet durven beseffen. Aan de andere kant leven wij met een zekerheid die veel groter is dan alles wat met die beelden en vormen kan worden uitgedrukt.

Er is een leer geweest, lang geleden in het noordelijk deel van de Andes, waar naast de bekende priesterdiensten en offerdiensten, de zonneverering, de zonnemaagden etc. ook dit bestond;

"Ik roep u, gij onkenbare. Ik wek u op zoals gij in me zijt. Ik breng u voort uit mijzelf zoals de zon rijst uit de zee. Ik breng u voort, onkenbare, door wat ik ben. Vervul mijn wezen met hetgeen gij zijt, opdat ik wetend of onwetend moge waarmaken wat uit u voortvloeit en uit alle dingen.

Een vreemd gebod. In monolithisch gebouwde steden met nog monolithischer uitziende tempels, later zelfs in bepaalde piramide tempels wordt dit gebeden. En dan voel ik daarin toch een terugademen naar de oude tijd, naar de tijd van de Atlantische wijzen die het begin zijn geweest van wat men de Witte Broederschap is gaan noemen.

Zij, die probeerden in de eenzaamheid één te zijn met alle dingen en zo een werkelijk heit beloofden en uit die werkelijkheid konden putten beter dan wie dan ook. De wijzen die wisten, maar die alleen spraken tot degenen die vroegen. Het is misschien het raadsel van de verborgen God dat wij niet weten wat te vragen, niet durven vragen wat noodzakelijk is.

God is een wonderlijk iets. Voor bepaalde Eskimostammen is hij een grote beer die gelijktijdig leven brengt en dreiging van dood. Voor bepaalde indianenstammen was God als een forel. Voor anderen weer als een boom, die zo nu en dan zijn vruchten in de rivier laat vallen in India. Waarom denken zo aan de godheid?

God in vele vormen heeft men deze cursus ten slotte genoemd. Ik heb nu gesproken over de verborgen God. Maar zou ik ook niet moeten spreken over de God in ons God in ons is een werkelijkheid. Hoe Dat weten we niet. Waarom Wij kunnen dat niet nagaan. Maar het is er wel. Het is de vreemde vaagheid die ons voortdrijft om te leven. Het is datgene wat ons ondanks alles een levensweg en een levensstandaard geeft waaraan wij ons niet geheel kunnen onttrekken.

Het onbekende. Het is de basis van alle volksgeloof. Het onbekende spreekt evengoed in de demonisch glooiende ogen van vreemd goden die door de bomen schijnen te kijken ergens in Afrika, wanneer de medicijnmannen samenkomsten houden, als hij aanwezig is in de grote tempels van de blanke gemeenschappen, terwijl er koorzang klinkt. Het is dezelfde God. Het is de God die de gedaante aanneemt die wij hem geven. Maar hij is de kracht die onaantastbaar blijft in zichzelf.

Ik heb nog een tweede punt kort af te handelen, zodat deze cursus niet volledig in het water valt.

DE TOVENAARS

Er zijn vele wetten in de natuur. Sommige van die wetten liggen in de natuur, zoals wij haar kennen, verankerd. Andere wetten echter liggen verankerd in de mens. De werkelijke tovenaars is degene die de krachten en wetten kent zoals ze in de mens bestaan. Hierdoor kan hij een innerlijke werkelijkheid waarmaken die op geen enkele andere manier schijnt uit te beelden te zijn. Hij kan de gang der gebeurtenissen veranderen doordat de kenbare samenhang tussen oorzaak en gevolg voor anderen niet meer aanwezig is. Toch is hij wel degelijk een man (of een vrouw) die vanuit zichzelf heeft geleerd te werken met gevoelens en die te maken tot een soort rede. Die geleerd heeft zijn gedachten te maken niet tot een beheersende richting, maar eerder tot een ontvangstmogelijkheid voor de gevoelens. Het zijn de gedachten in de magie die de intense gevoelsbelevingen en de innerlijke waarden bevatten. De formules die worden uitgesproken, de lichten die branden, de reukwerken die worden gebruikt zijn niet veel meer of minder dan pogingen om die gevoelens buiten jezelf zo danig weer te geven dat je juist hierdoor in staat bent wat van je gedachten te gebruiken om ze te richten.

Er zijn vele vreemde magische dingen gebeurd. Nog niet zo lang geleden heeft men onderzocht hoe de Bosnegers o.m. in Suriname erg in de Guinca's in staat waren om een slangenbeet onschadelijk te maken door een inblazing met een plantaardig bestanddeel. Dit op zichzelf had bepaalde immuniserende kwaliteiten en eigenschappen. Toen men echter proeven daarmee nam (dierproeven wel te verstaan) bleek dat het poeder, dat met bepaalde bezweringen was behandeld, een absolute bescherming betekende, terwijl het poeder zoals het normaal werd gebruikt wel enige, maar geen volledige bescherming bood. Men hoeft toen gezegd; Dan hebben wij kennelijk de samenstelling niet helemaal goed gemaakt. Wij hebben het een of andere bestanddeel misschien niet opgekrepen of het is ons ontgaan. Dat was de werkelijkheid. De bezwering op zichzelf is een essentieel doel van de samenstelling van het poeder.

Wanneer de smid in Afrika zijn magische formules zingt terwijl hij het ijzer smeedt, dan haalt men de schouders op en zegt Nou ja, het zijn primitieve mensen.

Mug ik u eraan herinneren dat de beste zwaarden ter wereld vervaardigd van Damascener staal nog steeds op een dergelijke manier tot stand zijn gebracht met formules, met bezweringen, met een ziel. Mag ik u erop wijzen dat nog steeds de kris op Java op een bepaalde manier ritueel wordt behandeld, dat daar bezweringen bij te pas komen en dat men zegt; het wapen heeft een ziel. De gedachten van de mensen bezielen de materie en kunnen daardoor de werking van materie voor een groot gedeelte bepalen.

Als men zegt, dat een kris poesaka tevens een wachter is, aan die tegen vijanden beschermt door te waarschuwen wanneer ze komen, dan klinkt het als een sprookje. Maar wanneer die kracht erin is gelegd waarom zou het dan niet waarschuwen

Als je hoort hoe bepaalde sieraden in de oude tijd werden behandeld om zo o.m. in staat te stellen vergiftigingen af te weren, bepaalde vormen van geneeskunde, onkwetsbaarheid e.d. tot stand te brengen, dan zou men zeggen; Het is bijgeloof.

Hoe komt het dan dat in niet alle maar toch in betrekkelijk vroege gevallen dergelijke dingen werken? De westerse wereld weet het zo goed, suggestie. Maar hoe komt het dan dat het lichaam een zinkvergiftiging kan afweren door suggestie. Dat moet u mij eens vertellen. Omdat het in een theriakel (geneesmiddel tegen beet van giftige dieren) gelooft, is hij daardoor onkwetsbaar. Dan realiseert men zich niet wat men in werkelijkheid zegt. Men zegt; Het denken beheerst de reactie van het lichaam op allerlei stoffen die voor het lichaam gevaarlijk zijn.

De tovenaars heeft geleerd wat je werkelijkheid is in dit opzicht. Alle materie kan voor een gedeelte worden bezield door de wil. Wij kunnen de intensiteit van onze gevoelens vastleggen in materie. Wij kunnen daardoor de eigenschappen en kwaliteiten van die materie veranderen.

Wij zijn in zekere zin meesters van onze wereld. Op het ogenblik, dat wij onze innerlijke krachten gebruiken en niet slechts de slaven worden van ons verstand en van het waarschijnlijk.

De tovenaars zijn de machtigen uit een ver verleden. De tovenaars van vandaag zijn mensen, die niet eens begrijpen waardoor ze worden gedreven. Wil de wetenschap in deze dagen verder komen, dan zal men moeten terugkeren naar dat bestaan van de tovenaars en de magiër. Dan zal men de innerlijke kracht, de morele kracht en zeker de krachten die in het ik bestaan, de gevoelswaarden in het ik meer bewust moeten gebruiken en laten fungeren als een stuur voor wat wij het verstand noemen. Dan is het mogelijk om vele raadsele te ontrafelen. Dan is het mogelijk om schijnbaar onmogelijke dingen toch waar te maken. Het enige nadeel is, dat kun je niet industrieel doen.

De tovenaars van deze tijd zijn tegenover de tovenaars van vroeger dwazen. Zij weten meer, maar wat ze bereiken is niet zo intens afgestemd op wat ze wezenlijk willen zoals vroeger het geval was.

Wij kunnen lachen over de mensen, die in de sterren hebben gelezen en die bepaalde ogenblikken en sterrenstanden hebben uitgekozen om juist op dat moment een bepaalde rite te volbrengen, om een bepaald magisch werk te beginnen, Maar als je heel goed nadenkt, dan zouden verstoringen van evenwicht of verandering van evenwichtsverhoudingen op aarde wel eens van heel grote invloed kunnen zijn juist op de psychische uitstraling van de mens.

Let wel als je de tijd goed uitkiest, dan moet je nog jezelf voorbereiden en reinigen tot de innerlijke wereld, je emotionele wereld zo intens en machtig is geworden dat je gedachten alleen nog maar met moeite daaraan richting kunnen geven. En dan wordt het ook begrijpelijk waarom magiërs soms verongelukken bij een magische poging en zeker niet alleen de zwart magiërs.

Als u in u een emotionele spanning opbouwt zo hoog, zo sterk dat, uw denken ternauwernood in staat is om dit nog enigszins te richten en te beheersen volgens uw eigen voorstellingswereld, dan zal elk wegvallen van die redelijke beheersing gelijktijdig het zenuwstelsel verteren en kan hartverlamming optreden en andere verschijnselen. Dan is het geen demon die je komt halen. Dan is het je eigen kracht die je voertuig hoeft vernietigd.

Als wij in het eerste gedeelte hebben gesproken over de onbekende God, dan moeten we hier spreken over de onbekende kracht in de mens. Want welke mens dringt in deze dagen nog door tot de wezenlijkheid van zijn emotionele achtergronden, van zijn gevoelswereld die niet alleen wordt bepaald door werkelijkheden en zuiver stoffelijke reacties en daarnaast door een vreemde denkwereld die helemaal niets of weinig gemeen heeft met de wereld van de anderen om hem heen?

In deze tijd is er behoefte aan tovenaars. Niet omdat tovenaars datgene kunnen doen wat anderen niet kunnen, maar omdat ze in staat zijn gevolgen te garanderen die van tevoren beseft en gewild zijn en niet alleen om in een voortdurende jacht naar kennis steeds meer mogelijkheden te scheppen zonder te weten wat ze tenslotte zullen zijn en betekenen in de wereld. Vandaar dat ik de tovenaars, de magiërs en de vreemde priesters van eens met al hun trucs en met al hun mogelijkheden hoger aansla dan de veelweters van deze dagen, die hebben vergeten dat wat in de mens bestaat machtiger en belangrijker is dan al datgene wat de mens in de wereld buiten zich kan constateren.

LES 4 - WAT IS GOD?

Ik vind dat we toch nog een punt hebben dat bij God in Frankrijk of elders te pas komt wat is God.

Als wij kijken door de eeuwen heen, dan zijn er heel wat verschillende godsvoorstellingen onder de mensen geweest. Als we nagaan wat al die verhalen inhouden, dan komen we tot de conclusies ze zijn eigenlijk een bemanteling van onkunde.

Nu weet u dat religies op deze wereld een heel luide stem plegen te hebben. Bij mij rijst dan de vraag; Waarom zouden zoveel mensen met zoveel overtuiging luidkeels spreken over iets waar ze niets van af weten? Het enige antwoord dat ik daarop kan vinden is, dat bij de meeste mensen de neiging bestaat om met zeer grote overtuiging een oordeel uit te spreken over zaken waar ze niets van af weten. Dat kunnen we voortdurend zien in de politiek, in de economie en overal waar je met mensen te maken krijgt.

Als ik mij afvraag wat is God, dan kom ik tot een aantal veronderstellingen. In de eerste plaats; Alles is er. Het moet ergens vandaan komen. Als het nergens vandaan was gekomen, dan zou het nog veel gekker zijn.

Dus er zal een God zijn.

Wat is die God? Ik weet daar geen van af. Want iedereen, die denkt dat hij weet wat God is, wat God wil, maakt van God een mens.

Dat is wel heel duidelijk, als we kijken, in de verschillende landen op deze wereld.

God, voor zover hij nog wordt erkend in Rusland, zou eigenlijk lid van het partijpresidium moeten zijn. In de Ver. Staten is God de rechtvaardiging van het gedrag van het gouvernement. In Frankrijk is God iemand die je aanroept, als je niemand anders kunt vinden om je te helpen. In Duitsland is God de ijzeren wet die wij volgen. In Engeland is God een Engelsman die verheven is tot de allerhoogste functie. Je vraagt je af; waarom vermenselijkt men God? Er zijn zoveel van die dingen waarover ik werkelijk verbaasd ben.

Onze God is een toornige God. Wel potverdorie, waar moet de man boos over zijn? Als hij alles heeft gemaakt, dan is het zijn eigen schuld. Als hij niet alles heeft gemaakt, dan moet hij blij zijn dat de zaak nog reilt en zeilt. Dus een toornige God.

Dan een naijverige God. Dat vind ik ook zoiets. Kijk eens, als je weet dat alles ten slotte deel van je is, deel is van je macht, dan zou je als mens toch zeggen; Dan is er geen enkele reden om toornig over te zijn, want iedereen krijgt zijn trekken thuis. Daar zorgt hij zelf voor. Dan is er ook geen reden om naijverig te zijn, want per slot van rekening, ze komen ten slotte allemaal bij jou terecht. Je hoeft je niets aan te trekken van de z.g. concurrentie.

Dan zeggen ze; Onze God is een barmhartige God. Kan God barmhartig zijn? Voor mij een vraag. Ik wil het graag aannemen. Wij hebben allemaal een barmhartige. God nodig op z'n tijd. Maar als je reëel bent, dan zeg je; Maar een God die barmhartig is, die zou vanuit zijn wezen moeten handelen op een wijze die wij als barmhartig ervaren. Maar dat zou dan ook betekenen dat hij volgens diezelfde wet op een ander ogenblik onbarmhartig is. Voor die God is het hetzelfde, alleen voor de mens is het een beetje anders. Dus voor dergelijke dingen voel ik niet veel.

Dan vraagt men zich af. Waarom zouden eigenlijk die Goden (want elke God is eigenlijk toch een beetje anders zelfs Jezus heeft spleetogen in China) zo'n enorm apparaat voor macht nodig hebben? Als God leeft in de harten der mensen, dan heeft hij geen kerk nodig. Een God die een kerk nodig heeft, leeft niet in de harten der mensen, anders heeft hij geen bouwwerken nodig.

Als ik zie dat er overal, vanaf het verste verleden, heilige plaatsen zijn geweest, tempels en heilige tuinen, heilige wouden, dan zeg ik; God is eigenlijk een soort attractiepark geweest in het verleden. Dat is hij eigenlijk nu nog. De mensen gaan naar Rome om lekker te eten en om de Paus te zien. Zoals de mensen, die het niet kunnen betalen naar Artis gaan om patat te eten en de apen te bekijken. Ik weet, dat het een beetje onfatsoenlijk is om het zo te zeggen. Maar waarom zouden we nu net doen alsof het wat anders was.

God als eerste begin is een aanvechtbare these, al is het maar omdat er geen andere verklaring mogelijk is. De God, die in het begin is, is degene met wie en uit wie alle dingen die er bestaan elk sterretje, elk kosmisch stofje, elk magnetisch veldje, alles wat je je maar denken kunt is voortgekomen. En dan is er op een planeetje zoals de aarde toevallig ook nog zoiets ontstaan als leven. Dat is ook weer een deel van die God, want het is deel van de functie. Als alles uit Hem is voortgekomen, dan ook dit.

Dan zeg ik niet dat God de mens heeft geschapen. Ik zeg, dat door de wetmatigheden, die in de goddelijke structuur als geuit in het begin van de schepping, de mens mede is ontstaan. Dan is de mens niet meer of niet minder dan een vlo of onverschillig welk ander laag levend wezen. Het verschil tussen een amoëbe en een mens is dan eigenlijk gelegen in de complexiteit van de mens, een complexere schepping, verder niet.

Dan kan ik aan die God dus ook niet alle kwaliteiten en eigenschappen toeschrijven. O zeker, alles wat ik aan hem toeken zal ik er in kunnen vinden. Maar dat komt, omdat ik vanuit mijn standpunt kijk. Dat is hetzelfde als een kleurenblinde naar de regenboog kijkt. Hij zegt Wat staat er een mooie grauwe streep in de lucht.

Een dergelijke God is ook niet iets tot wie je kunt bidden. Ik vind het trouwens een van de krankzinnigste dingen. Er zijn een paar godsdiensten die zeggen God is alwetend. En omdat God alwetend is, gaan ze hem nog een keer vertellen wat ze verwachten dat hij zal doen. Hij weet dat toch wel. En als hij het niet wil doen, doet hij het toch niet. Dus waar zou je bidden

Bidden is voor jezelf goed. Natuurlijk. Het is voor jezelf een manier om je te bezinnen, op ergens een vreemde bron van het bestaan, op de raadselen van je eigen zijn, de tegenstellingen die je in je wezen steeds weer constateert. Daar is bidden goed voor.

Als je gedachten stuurt naar een anders dan zijn gedachten krachten. Ze hebben invloed dat is al bewezen. Gedachten kunnen worden overgebracht. Als je met vriendelijke intenties aan een ander denkt, dan zal dat de ander zeker niet schaden. Als ze aan ons denken in onze wereld, dan is het soms heel gezellig behalve als ze beginnen te zeuren vans wat mis ik je zo. Ik kan me begrijpen dat ze ons zo missen, maar waarom komen ze ons dat vertellen. Laten ze liever zeggen; Laten we verder gaan en toch het contact met elkaar bewaren. Dat is veel beter.

Neemt u mij niet kwalijk, de rellerige omgeving op aarde is voor mij iets waaraan ik al enige tijd ontwend ben, ofschoon ik u in de komende tijd weer vele malen zal moeten ontmoeten. Ik wil hiermee reeds mijn condoleanties uitspreken, maar u zit eraan vast, althans wanneer u komt luisteren.

Een God die in ons is, die deel is van ons wezen, is eigenlijk al wat wij zijn. Alleen, wij weten het niet. En omdat wij dit niet weten en toch graag aanvoelen dat er iets bestaat waaraan wij verwant en mee verbonden zijn, maakt dat mijn God. Maar deze God die wij althans in zijn beeld en gelijkenis zelf fabriceren, kunnen wij toch moeilijk aan anderen als een kosmische waarde opleggen.

Wij kunnen ook niet beweren dat wij de enige weg hebben gevonden. Het is typisch, er is maar een weg en die moeten we gaan. En als je nu lang genoeg die weg gaat, dan vergaat de wereld. Dat kun je zien uit de ontwikkelingen van de laatste tijd. In naam van God zijn al meer vernietigingen aangericht dan er in naam van de duivel ooit tot stand zijn gebracht. Dat is heel eigenaardig. Waarschijnlijk omdat de meeste mensen bang zijn voor de duivel maar denken dat ze het met God wel op een akkoordje kunnen gooien.

De God waarmee je leeft, is een persoonlijke God. Daar heb ik geen bezwaar tegen. Iedereen heeft wat nodig. Per slot van rekening zijn er mensen, die aan hun eigen religieus

superbewustzijnsbesef zo verknocht zijn dat ze daar eigenlijk ook aan verslaafd zijn, alleen meer geestelijk dan lichamelijk. Maar daarachter ligt een persoonlijke waarheid.

Als we kijken over de hele wereld, dan zien wij dat God a.h.w. een weerspiegeling is van de mens en diens verwachtingen, diens angsten, diens hoop. Er is een personificatie.

Als je kijkt naar de verschillende Manitoe's van de indianen, dan lijkt het toch wel wat vreemd dat zo'n Manitoe zich dan openbaart in het een of andere dier. De een heeft als symbool van zijn relatie met God een spin. De ander een stinkdier. In die tijd konden ze nog niet in de politiek gaan, anders zou het nog begrijpelijk zijn. Weer aan ander heeft een paard of zelfs een wolk. Soms zelfs dode voorwerpen als een pijl. Dat is dan de medicijn. Dat is datgene wat je in stand houdt, wat je in harmonie houdt met je omgeving.

De Manitoe zelf is eigenlijk een onbestemd wezen, een soort super indiaan. Je hoort en ziet hem eigenlijk niet. Een enkele keer spreekt hij in de harten van de mensen als ze mediteren op een stille plek. De Manitoe kan beleefd worden door middel van verschillende rituelen.

Daarnaast ligt dan altijd ook weer het leven na de dood. Het leven na de dood is gewoon overgaan naar een wereld van altijd groene prairies waar voldoende wild is, waar je kortom kunt leven als God in Frankrijk.

Ga ik nu naar de negers kijken, dan blijkt dat hun goden weer heel anders zijn. Hun goden zijn a.h.w. de heersers over bepaalde soorten en soms over de hele natuur. Ze zijn de brengers van vruchtbaarheid en van de dood. Ze zijn lotsbeschikkers. Je kunt met die god a.h.w. één worden. Op dat ogenblik ben je een dier dat behoort tot de diersoort van die god. Op dat moment ben je de bringer van de vruchtbaarheid van die god of de voltrekker van het doodsvonnis dat die god in je legt. Het is heel interessant.

Als we dan naar het verleden kijken, u heeft het waarschijnlijk al vaak gehoord, dan zien we b.v. de Egyptenaren. Zij hadden ook een god. Egypte was een door priesters en ambtenaren geregeerde maatschappij. Je had dan eerst de betalers. Steekgeld was daar in het dagelijkse leven ook heel gewoon. Dus moest je eerst betalen. Als je dat had gedaan, dan kon je vanuit de onderwereld de trappen opgaan.

Die trappen bergden dan allerlei gevaren de leeuwen, de slangen enz. Je kon die allemaal overwinnen als je het juiste woord wist. Dat was dan het ritueel. Zo hoort het nu eenmaal in h.et hiernamaals. Ga je verder, dan kom je voor een gerechtshof. Die moet er ook zijn. Dat gerechtshof heeft een aantal rechters, die worden bepaald door het aantal goden dat de priesters hebben geaccepteerd.

Daar is dan de melkkoe, de godin van de hemelse genade. Maar als nu blijkt dat de schalen bijna in evenwicht zijns dan gaat ze naar de schaal van de goede daden toe en gooit daar een veer in (kennelijk behoort ze tot het goddelijke pluimvee), dan slaat eventueel de zaak door en word je ineens net zo groot als je rechters.

Je staat dan in een wereld waar de landbouw rustig verder gaat, alleen de opbrengst is natuurlijk veel beter. Je hebt geen, gebrek aan water. Je hebt geen last meer van ambtenaren. Je hebt alleen maar rekening te houden met de goden.

Als je dan toevallig nog het een en ander wilt weten, dan zijn daar de Hallen van de Herinnering. Daar staan boeken. Als je precies wilt weten wat er in je leven aan de hand is geweest, dan lees je dat even na. Misschien dat je dat ook over je burens kunt doen, maar daar ben ik niet zeker van. Dat is in dat soort hemel nooit geweest, ofschoon er sferen moeten zijn waarin deze heilige comedie nog steeds wordt gespeeld.

Gaan we nu eens kijken in India. Daar vind ik op de achtergrond ook wel de een of andere god. Er is een van wie we niet precies weten wat hij is. Als u mij vraagt wie daar het dichtst bij stond, dan zijn het waarschijnlijk de noordelijke volkeren geweest die overigens een deel van hun wijsheid ook uit India hebben gehaald. Beter gezegd. iets noordelijker uit het gebied dat nu de Gobi is. Daar is namelijk de traditie ontstaan.

Het is de god van de tijd, die wij in een andere vorm weerspiegeld weer terugvinden bij de Grieken en Romeinen. De god die zijn eigen kinderen verslindt (Kronos). Alleen is zijn vrouw

het daar niet mee eens en daardoor komt er toch nog een stel goden die op de mensen worden losgelaten.

De mensen in India hebben wel een god. Maar vreemd genoeg zeggen zo o Met die werkelijke godheid hebben we zo weinig te maken. Wij begrijpen dat niet. Dus wat gaan we doen? Wij gaan kijken naar een god die voor ons persoonlijk goed is. Het is een soort hemels kantoor waar verschillende goden achter de loketjes zitten. Wil je vruchtbaarheid, dan ga je naar de een. Wil je leven en rijkdom, dan ga je naar de ander. Voel je je verwant met de dood, dan ga je een praatje maken met iemand die de dood regeert en zo verder. Alweer een menselijke samenleving die is overgedragen op het hemels geheel.

Laten we niet vergeten dat de Chinezen indertijd ook een heel mooie stelling hadden. Zij hadden het over de hemelse keizer. De hemelse keizer was God. Die had dan een verboden stad. Net zoals de keizer op aarde. Hij had allerlei Mandarijnen, net als de keizer op aarde. Hij had zijn ambtenaren die allerlei dingen deden. Dan had hij daarnaast nog de aangrenzende gebieden. Daar woonden dan de Vier Winden. Als de Vier Winden dan gelaten waren, dan had de keizer een bijzonder drukke dag. Hij had dan een receptie en nam hij besluiten over het welzijn der mensheid. De keizer op aarde volbracht dan een aantal rituelen en tradities waardoor hij zich vereenzelvigde met de hemelse keizer en aan wie hij de macht ontleende om als een goddelijke figuur op aarde dan te doen wat hij leuk vond op kosten van anderen. Tegenwoordig moet je je daarvoor laten kiezen. Hij kon dat zo.

Dat is allemaal mensenwerk. Het vreemde is, dat een god die wordt verkondigd over het algemeen niet alleen wordt verkondigd, omdat hij de verlossing of de bevrijding is of omdat hij, bescherming geeft of omdat hij beschermd weer de wraak van andere goden voorkomt. Neen, de god die wordt verkondigd is altijd die god van degenen die de macht hebben. Het wonderlijke is, dat zolang mensen aan dergelijke goden geloven er altijd machten zijn die elkaar bestrijden.

Ik kijk naar de islam. Zij hebben een god die Allah heet. Waarschijnlijk ontleend aan de Franse taal waar men ook wel opmerkt á la c'est ca. Deze god is eigenlijk dezelfde god van de christenen en de joden. Eigenlijk zelfs van bepaalde vormen van boeddhisme die toch ook een god veronderstellen. Alleen maken ze zich minder druk over die god dan over zichzelf. Het lijkt mij verstandig. Deze god, Allah heeft een bepaalde openbaring gedaan door iemand die sommigen de zoon van God noemen of een God noemen en anderen weer zien als een profeet. Hij heeft ook de wet van God gevonden. Nu is het gekke, dat de essentie van deze wetten bijna gelijk ze.

Als we kijken naar de koran zonder de uitleggingen daarvan en we kijken naar het Evangelie zonder de uitleggingen, dan blijkt dat we op een heel groot aantal punten een directe overeenstemming hebben en dat de afwijkingen eigenlijk zeer gering zijn eerder formuleringen aangeleund tegen de sociale omstandigheden in de tijd van de verkondiging dan dat ze werkelijk een essentie van anders zijn inhouden.

De islam is in strijd geweest en in feite weer in strijd met het christendom. Waarom? Ik vraag mij dat af. Ik kan daar geen verklaring voor vinden. Zomin als ik een verklaring kan vinden voor het feit dat sommigen zich democraten vertegenwoordigers noemen vertegenwoordigers van de vrije wereld. Zij zijn dan in strijd met de socialisten, die dan weer de vertegenwoordigers zijn van de plan maatschappij. Ten slotte gaat het hier alleen maar om systemen, maar beide beweren dat ze voor het geluk van de mens opkomen. Als je het geluk van de mensen moet nagaan, dan moet je de verschillen die je hebt samen delen en dan kun je een eind verder komen.

Zo is het natuurlijk, niet. Neen, wij hebben een verschil en daardoor hebben we ieder een eigen voertuig. Dan kiezen we een heel smalle weg uit en gaan we met een razende snelheid in de richting van de ander rijden. Die ander is ook niet gek. Hij zegt. Ik laat mij niet overbluffen. Hij gaat steeds sneller rijden. Weet u wat er dan gebeurt? Als er een botsing komt, dan komt er of een aan de kant van de weg als hij toch bang is geworden. Of het is bom en dan is er niets meer van over. Zo gaat dat.

Als ik dat allemaal zo bekijk, kan ik alleen maar zeggen, God is de schepping van mensen die bewust of onbewust macht over anderen begeren. Er is wel een God, maar die doet aan al die dingen niet mee. Al die vormen erg wetten zijn allemaal bijkomstigheden.

Als u werkelijk iets wilt zijn, werkelijk iets wilt doen, u wilt b.v. iemand genezen of u wilt op een bepaalde manier verlichting krijgen beroep u dan maar op de kracht die in u woont. Als je dat met vol vertrouwen doet, dan behoef je daar niet eens over na te denken. Het praten gaat vanzelf. Waarom moet je dan hele rituelen gaan afdraaien? Om anderen onder de indruk te brengen? Mij dunkt, dat ze meer onder de indruk zullen zijn van de resultaten dan van al dat gezeur.

Ik vind het schitteren, wanneer er een grote plechtigheid is in een enorme kathedraal met honderden mensen die hun hoofddekse van Sinterklaas hebben geleend en dat daar wordt gepreikt en geïnspireerd. Dan denk ik; als jullie nou één dode zouden opwekken, of de mensen hem leuk vinden of niet, dan heb je veel meer bereikt.

U vindt het waarschijnlijk vervelend dat ik op deze manier praat over godsdienst. Ik blunder ook maar in deze cursus binnen. Frankrijk hebben ze al gehad. Dat zou dan mijn lievelingsland zijn. Ik heb daar namelijk heel goede wijn geproefd. De goede dingen op aarde die herinner je nog lang.

Als het zo is dat er een God is, dan is die God voor ons een kracht die in onszelf woont. Anders kan ik de vraag; wat is God? niet beantwoorden. Als die God een kracht is die in ons woont, dan moet hij door ons tot uiting kunnen komen. Daar heb je geen middelaars en bemiddelaars voor nodig. geen nevangoden, geen heiligenschaar, geen zaligen, geen wetgeleerden, niets.

Die kracht in ons is ook een deel van God. Wij kunnen daar iets mee doen. Dan is dat het beste dat we tot stand kunnen brengen. Dan is al het andere overbodig. Daarom zeg ik; God is de ongeweten kracht die in ons woont. God is het onbegrepen werken dat deel uitmaakt van ons bestaan.

Hoe we daaraan vorm geven, is onze zaak. Maar het is altijd een persoonlijke God. Een werkelijke betekenis kan ons godsbeeld eerst krijgen, als we uit dit godsbeeld ook een kracht kunnen wekken. Een kracht, die ook buiten ons kenbaar is, zodat we God beleven in de werken die we zelf tot stand helpen brengen.

Eventuele klachten over dit onderwerp kunt u tot de voorzitter richten. Dan heeft u samen wat om over te praten. Eventuele waardering zult u hopelijk omzetten in een poging om een beroep te doen op die innerlijke kracht die in u leeft zonder rituelen, zonder al teveel verklaring en diepzinnigheden, maar met een spontaan beleven daarvan en werken, daarmee.

❖ *U zei; Zoek het in jezelf. Er is een goddelijke kracht in je die geen woorden behoeft. De godsdienstige literatuur geeft duidelijk een bepaalde richting aan. Mijn vraag is. Waarom dan die H, Geschriften?*

Ze geven een weg aan die niet door een mens is verzonnen. Daar kan ik u een heel eenvoudig antwoord op geven. Als u van de een of andere grote firma een reclamefolder krijgt, dan staat daar heel duidelijk in dat het product van deze firma om vele redenen beter is en daarom verkieslijker dan alle andere producten en dus ook meer dienstig voor de doeleinden waarvoor u het zoudt kunnen gebruiken. Maar er zijn duizenden fabrieken over de hele wereld die over hun eigen product allemaal enigszins anders soortgelijke dingen schrijven. Wat is de werkelijkheid? Dat het product, mits goed vervaardigde onder bepaalde omstandigheden bruikbaar en nuttig kan zijn. Als u alle godsdienstige geschriften neemt, dan heeft u te maken met de propagandageschriften, neemt u mij niet kwalijk dat ik het zo zeg) die voor een bepaalde richting maar ook voor een bepaald begrip van uitverkorenheid en macht zelfverheffing preken. Daarbij gaan die steeds uit van al datgene wat reeds door anderen is gezegd en is aanvaard. Zo zijn ze geworden tot een uitermate complexe materie die zich gedraagt als een wetenschap zonder daarbij toe te geven dat de kern van die wetenschap is gelegen in iets waarvan ze in feite niets afweten en waarvan niets feitelijk bewijsbaar is. Dat is de grote moeilijkheid.

Als we kijken naar die bijbel, dan kunnen wij een aantal historische verhalen daarin aanwijzen. Maar we kunnen niet aantonen dat daarmee eveneens is bewezen dat alle verhalen die de verschillende profeten hebben verteld door God zijn gegeven en geïnspireerd

Als we kijken naar de koran en we zien de regels en wetten die daarin staan, dan kunnen we heel goed zien dat hierin een begrip zit van menselijke waardigheid, van persoonlijke mogelijkheden, noodzaken en verplichtingen. Maar als we dat allemaal vertalen, dan zeggen ze; Mohammed heeft een godsbeeld gehad dat eigenlijk een zekere sociale orde inhield. Maar hij heeft helemaal niet datgene gezegd wat de latere oelama's, de wetgeleerden, daarvan hebben gemaakt. Met anderen woorden ook de islam is zeer sterk vervreemd van de oorspronkelijke, toch weer directe regels die in de soera's van de koran staan opgetekend. Datzelfde kan ik u zeggen voor de Upanishades die ook niet te begrijpen zijn, tenzij deskundige uitleg volgt van mensen die daarin het beeld hebben gezocht van hetgeen voor hen belangrijk was en dit ten slotte verder hebben beredeneerd.

Uit het boeddhisme wordt heel duidelijk dat de eenvoudige weg van de Gautama Boeddha, Siddarta, is vertekend door allerlei mensen, die in hun eigen filosofieën, hun eigen behoeftes hun eigen denkwijze daaraan hebben toegevoegd. Met andere woorden; De weg, die de Heilige Boeken schijnen te wijzen en die in de godsdienstige Geschriften zo sterk de nadruk krijgen, zijn meestal niet eens met zekerheid af te leiden uit de oorspronkelijke geschriften die heilig verklaard zijn en waarop men zich beroept

Wanneer men deze heilig verklaarde of door God gegeven geschriften dan verder onderzoekt, dan komt men tot de conclusie dat ze vele tegenstrijdigheden en vaak historische vervalsingen bevatten. Kortom, dat ze niet helemaal homogeen zijn en zeker niet die volmaaktheid bezitten die we toch van een goddelijk werk als mens zouden mogen verwachten en ook als geest menen te moeten eisen. Daarom ben ik zo vrij geweest om, ofschoon menigeen mij dat weer kwalijk zal nemen, te spreken over al deze religieuze geschriften en schrifturen als propagandalectuur van een bepaalde firma. Ik hoop dat het duidelijk is.

❖ *Het dagende Niets van het boeddhisme is dat ook een soort godsbeleving?*

Het is een voorstelling van een godsbeleving die is gebaseerd op de erkenning, dat een mens nooit tot een godsbeleving kan komen, omdat hij mens is. Zodat eerst de mens die niet meer mens is, althans niet bewust, tot een beleving kan komen van dat wat werkelijk is, maar deze werkelijkheidsbeleving weer niet kan omzetten in een menselijke waarde. Wat trouwens ook uit de verschillende geschriften van de Boeddha blijkt, o.a. zijn lering van ihanipur (?). Daarnaast ook in enkele van zijn toespraken in het klooster van de Drie Bomen heel duidelijk maakt. Alles is zoals jij het ziet. Maar je kunt de werkelijkheid niet zien, omdat je blind bent voor de werkelijkheid.

❖ *Zullen dieren zich ook druk maken om een godsbesef?*

Neen, want die leven uit God. Dan komen de mensen erbij en zeggen. Dat is instinct. En zo stinkt de mens erin als hij dieren misacht, omdat het dier op een andere wijze zijn waarheid beleeft dan een mens.

❖ *Heeft elke mens een eigen godsbeeld?*

In feite maakt elke mens zijn eigen godsbeeld, dat is volkomen waar. Dat is misschien ook wel goed dat wij dit beseffen, want dan hebben wij niet meer de brutaliteit om de godsvoorstelling van het godsbeeld aan de onze te willen aanpassen.

Ik besluit met u toe te wensen dat in de komende tijd u tot die persoonlijke godsbeleving kunt komen waardoor een goed en gelukkig nieuwjaar voor u niet meer belangrijk is, want u draag het in uzelf.

U heeft kennis gemaakt met iemand, die pas is toegetreden tot het sprekerskorps in de Nederlandse taal. Ik geloof wel dat u hem een geestelijk applaus heeft nagezonden, zij het hier en daar met enige twijfels op de achtergrond.

INWIJDINGSSCHOLEN

Een inwijdingsschool is over het algemeen een school waarmee je de mens probeert te brengen tot een vervreemding van zijn eigen ik beeld. Zolang je een definitieve voorstelling hebt van jezelf, van wat je bent, van wat je aan rechten en plichten bezit, zul je niet kunnen doordringen in een grote werkelijkheid.

Elke inwijdingsschool heeft op haar eigen manier altijd geprobeerd om de mens los te scheuren uit al die dingen waarmee hij toch verbonden is. Het is de ene keer een weg die je aflegt. Je gaat naar een leermeester toe, totdat je het gevoel hebt dat hij je niets meer kan leren. Je gaat verder, je vindt weer een tweede leermeester enz. Meestal kom je dan daar weer terecht vanwaar je bent vertrokken.

In andere gevallen leef je in afzondering. Je wordt helemaal geleefd. Het enige dat je eigenlijk moet doen, is jezelf beheersen en leren om zelf zover te denken dat niets wat er gebeurt je nog kan beroeren. Er is zelfs een inwijdingsschool geweest waar men b.v. de hand in het vuur moest steken, waar men stokslagen moest verduren en wat dies meer zij. Soms waren die scholen nog tamelijk duur. Je moest veel meebrengen aan geestelijke of stoffelijke bagage om daar bij te kunnen behoren. Dus eigenlijk heft men in die scholen vaak enorme kosten gemaakt om zich te laten aframmelen. Maar het feit, dat je daardoor gaat leven in een wereld waarin je alle dingen gaat beleven als echt en niet alleen maar jezelf, is erg belangrijk.

Bijna elke inwijdingsschool kent ook haar eindriten waarin een groot gedeelte van het gebeuren zich afspeelt in de geest van degene die wordt ingewijd. Of dit nu gaat bij eenvoudige inwijdingen zoals b.v. in de tempel van de zee god in een bepaalde stad aan de Middellandse Zee waarbij je de illusies van gevaar moest overwinnen en dan nog de zelfbeheersing kennen om de eindfase te bereiken. Of dat je terecht komt in allerlei situaties waarin je wordt begraven of in eenzaamheid wordt geconfronteerd met je obsessies en toch weer je geestelijke gezondheid moet terugvinden (je innerlijk evenwicht) om dan als ingewijde naar buiten te gaan.

Er zijn scholen geweest waar men in een soort trance allerlei dingen moest overwinnen. Meestal is dat dan gebaseerd op de elementen, die men vroeger zag als de basisbestanddelen van het geheel van de schepping. Iemand moest leren door de lucht te gaan, de winden te overwinnen. Hij moest leren door het vuur te gaan. Hij moest leren over de wateren te lopen. Hij moest leren de aarde te beheersen.

Al deze scholen met al hun verschillende benadering hadden eigenlijk maar een doel; een mens zover te brengen dat hij kan loskomen van alle stoffelijk vastgelegde dingen. Dat is geen filosofie. Het is ook geen godsdienst. Het is eigenlijk een uitstijgen boven al deze dingen naar een waarheid.

Denkt u niet dat dat alleen heeft plaatsgevonden in heidense beschavingen. Als wij denken aan bepaalde disciplines van de Jezuïten, bepaalde dingen die Franciscaner en Dominicanerkloosters hebben gekend, sommige tot kort voor deze tijd, dan zien we dat men uitgaande van een bepaald religieus denken er toch ook naar streeft om helemaal los te staan van alles, van alle geloof. Alleen zijn met de werkelijkheid, alleen zijn met de waarheid. Geconfronteerd worden met jezelf en door het aanvaarden van datgene wat je omtrent jezelf ziet en erkent deel te worden van een totaliteit.

Ik weet dat heel veel is gesproken over inwijdingsscholen in deze en andere cursussen. Ik zal u niet vermoeien met allerlei ritens zoals die in verschillende tempels hebben plaatsgehad. Dat heeft weinig zin. Misschien mag ik wel dit zeggen.

Een mens is nooit alleen zichzelf zoals hij zich vandaag kent, Hij heeft voor die tijd vormen gehad. Hij draagt in zich, zij het opgeborgen nog in het zaad van de tijd, allerlei figuren, gestalten die hij later eens zal zijn. Wat op het ogenblik tot uiting komt is maar een klein deel van een langdurige continuïteit. Als je kunt loskomen van dat beperkte ik gevoel, dan word je

natuurlijk geconfronteerd met al die andere fasen die het ego heeft doorgemaakt op aarde of op andere werelden, misschien in geestelijke sferen en werelden. Het aanvaarden van deze totale persoonlijkheid maakt een eind aan de eenzijdigheid en onevenwichtigheid die het stoffelijke bestaan normalerwijs met zich brengt.

Ook in geestelijke sferen probeert men vaak inwijdingen te krijgen. De moeilijkheid daarbij is, dat je persoonlijk een betrekkelijk grote inhoud moet hebben. Je kunt namelijk alleen beantwoorden aan alle impulsen die je bereiken, als tenminste de basis daarvan ook voor jezelf bestaat. De grootheid van het werkelijk ego dat je bent, betekent deelworden van een gebeuren en niet meer alleen iets zijn temidden van een gebeuren. Het betekent een functie hebben die de tijd overbrugt, maar die ook werelden samenvoegt tot één geheel.

De inwijdingsschool probeert je duidelijk te maken hoe je deel bent van een kosmisch patroon dat buiten de tijd bestaat. De manier waarop je het beleeft, zal iedereen anders uitdrukken, want iedereen heeft natuurlijk zijn eigen vertaling van het beleven. Het beleefde kan niet werkelijk worden omgezet in menselijke begrippen zonder meer, het bevat teveel. Maar wie de inwijding heeft doorgemaakt, leert ook te zien dat een ander een complex is van velerlei levens, van allerlei ontwikkelingen en gebeurtenissen. Dat het niet alleen gaat om datgene wat er vandaag is, maar dat vandaag in zijn gebeuren, in de problemen van die persoonlijkheid gelijktijdig het resultaat is van een verleden, maar ook de voorafschaduwung van een toekomst.

Men zegt wel eens, een ingewijde verenigt alle werelden met elkaar. Een ingewijde, zegt men, loopt met zijn voeten op de stoffige landweg op aarde en loopt met zijn hoofd in een wereld van de geesten. Langzaam trekken de spookgestalten voorbij van allen die beide toestanden voor zichzelf nog niet hebben kunnen waarmaken. Daar is iets voor te zeggen. Want de ingewijde betreft natuurlijk de geest, de geestestoestanden, de onevenwichtigheden van de geest evenzeer in zijn beschouwing van het gebeuren als hij dat met de zuiver stoffelijke omstandigheden doet. Ja, wat meer is, juist doordat hij kijkt naar het geheel overziet en begrijpt hij dingen t.a.v. het heden die de persoon zelf onbekend zijn.

De ingewijde die op aarde werkt is eigenlijk bezig om richtingwijzers uit te zetten. Hij probeert iedereen een weg te tonen waar langs deze persoon (niet iedereen maar deze persoon) verder kan komen op weg naar dit grotere begrip, deze veelomvattende wereld, deze werkelijkheid die minder aan veranderingen onderhevig is. Gelijktijdig brengt de ingewijde een begrip mee van de geestelijke wereld. De werelden van geesten van overgeganen, de werelden waarin andere bewustzijnsvormen leven die soms wel, soms niet op aarde invloed uitoefenen. Hierdoor overziet hij het gebeuren veel beter. Hij kan de mensen helpen om zich in dat gebeuren beter en vollediger te bewegen dan zij zich zonder dat zouden doen.

Op het ogenblik zijn er heel veel inwijdingsscholen vastgelopen op bepaalde rituelen in een bepaald denken. Dat is niet erg, want ze kunnen iedereen in ieder geval door de fase van de betreffende klas heen helpen. Maar er komt een ogenblik, dat je verder moet gaan en als je dat niet kunt en durft, dan heeft de inwijdingsschool verder geen zin. Maar tevens heeft man in het leven een aantal tendensen geschapen waardoor steeds meer mensen op zoek gaan naar een andere waarheid, een andere werkelijkheid.

De inwijdingsschool van vandaag is geen geheim meer. Ze is de toevalligheid geworden van een enkel woord dat je hoort, een ontmoeting met een persoon, een ontmoeting misschien met een ingewijde die je als zodanig niet eens beseft. Daarnaast gebeurtenissen die je wijzen op delen van je persoonlijke werkelijkheid. Wat eens was weggestopt ergens in de woestijn of in de bergen is nu iets geworden dat zich heeft verdeeld als een fijnmazig net over de gehele wereld. Daarom moet je in deze tijd ook niet meer teveel zoeken naar de inwijding volgens een bepaalde letter of wet.

In je leven komen voortdurend gebeurtenissen voor die je, als je ze maar wilt begrijpen, helpen om het geheel beter te doorzien. Je eigen vooropgezette meningen kunnen heus wel goed en belangrijk zijn, maar ze zijn te benepen, te beperkt.

De inwijdingsschool die het leven is geworden op het ogenblik en nog enige hondenden jaren zal blijven, brengt de mens ertoe zichzelf te zien als deel van een geheel. Zichzelf te beleven niet meer als een persoon, maar eerder als een uiting van een groter geheel.

De innerlijke beleving, de innerlijke ontmoeting die daarbij een rol speelt is eigenlijk alleen maar een aanvulling. U zult soms dromen hebben of uittredingen meemaken die voor u een grote betekenis hebben. Dat wil nog niet zeggen, dat ze honderd procent waar zijn. Want u kunt ze niet helemaal onthouden, helemaal vertalen in menselijke termen. Maar ze helpen u om zelfs in uw stoffelijk leven en denken een beheersing te krijgen over uw emoties.

Wanneer iemand klein ingewijde werd in een van de inwijdingsscholen, dan betekende dat, dat hier een mens was ontstaan die niet alleen een grotere wereld kon beseffen, maar die gelijktijdig zijn evenwicht te allen tijd wist te bewaren. Iemand die in staat was om in plaats van de ander en het andere te treden, dit voor zichzelf volledig op te nemen en dan vanuit zichzelf die juiste richting voor het waargenomene en niet alleen volgens de eigen mening tot stand te brengen.

In de inwijdingsscholen worden soms wetten verkondigd die voor de moderne mens wat erg hard zijn. Zo is een van de leringen van een oude inwijdingsschool. Het lijden is een onveranderlijk en noodzakelijk iets, want eerst door het lijden wordt de mens geconfronteerd met zijn denkbeelden, zijn behoeften en zijn wensen. Wie deze niet beseft, kan niet verder gaan.

Over oorlogen en geweld wordt gezegd; Als de mens niet verandert zonder geweld, dan zal het geweld hem dwingen zichzelf te veranderen. En dan heeft hij de keuze tussen de bewuste mens en het dier.

Er is een andere inwijdingsschool die aanhakende bij bepaalde opvattingen zegt. Degene die een wijze zou kunnen zijn en dat niet wil worden, wordt in het volgende leven een kakkerlak. Want wie uit zijn eigen wijsheid met hard schoeisel over het leven van anderen is weggewandeld, zal dan ontdekken wat het is om verpletterd te worden door een onverwachte voetstap. Het is een mooi beeld, Maar zit daar niet iets waars in?

Kijk, wanneer u leeft vandaag de dag en u ziet dat alleen als een uzelf handhaven in een maatschappij of het veranderen van de dingen volgens uw eigen inzicht, dan kunt u wel veel weten en misschien zelfs veel begrijpen, maar u ontkomt er niet aan uzelf aan anderen op te leggen. Maar als u leert zien wat de ander is, hoe de ander denkt, dan zult u nog steeds uzelf blijven, maar u zult niet meer afgaan op uiterlijkheden. U zult de innerlijke samenhangen zien en beseffen wat uw eigen betekenis temidden daarvan is. U kunt in uw wereld veel meer zijn. U kunt van uw wereld veel meer maken, als u leert datgene wat u bent te delen met datgene wat al het andere is. Het klinkt misschien vreemd, als je dat zo zegt.

Stel u eens voor dat er een aantal mensen zijn die alleen deze situatie kennen en die daardoor zich bewust zijn van de continuïteit van het bestaan, dan kan er geweld zijn en zullen zij misschien in dat geweld ingrijpen om anderen te helpen, om anderen te redden, om datgene mogelijk te maken dat zonder hun offer, hun ingrijpen niet bereikbaar zou zijn. Maar als de een daartoe besluit, dan weet de ander waarom het gebeurt. Er is een wederkerigheid ontstaan, zodat ieder ander in feite datgene continueert wat in de een stoffelijk is geëindigd en nu in een geestelijke vorm verder gaat.

Ingewijden zijn wezens, die ook nu aanvoelen wat in een ander leeft en die daardoor hun reacties niet alleen afstemmen op datgene wat onmiddellijk en kenbaar rond hen gebeurt, maar die mede worden gedreven door datgene wat misschien duizenden kilometers verder met een andere ingewijde is gebeurd en die daardoor alles proberen samen te brengen onder een noemer, samen te brengen in een eenheid, in een berekenbaarheid, in een begrip.

Elke inwijdingsschool hanteert haar eigen symbolen. Als wij denken aan een oude Egyptische inwijdingsschool, dan zien we dat de sporen van de jakhals in de woestijn uitermate belangrijk zijn in de symboliek die men gebruikt. Letterlijk wordt geleerd; Wanneer je de sporen van Anubis volgt in volharding, dan zul je in de droogste woestijn water ontdekken. Het is heel eenvoudig gezegd, maar het betekent gewoon; Als je eenmaal tekenen ziet, dan moet je die

volgen. Want het volgen van die tekenen, zelfs als het even lijkt of je het haast niet kunt, impliceert dat je de middelen vindt om meer en beter te worden, om je in een andere wereld bewust te worden.

In weer een heel andere benadering spreekt men over de spiegel der tijd. Men zegt; Er is een grot. Daarbinnen bevindt zich een grote spiegel. Als je daar voor gaat zittent dan zie je het verleden en je ziet de toekomst. Maar als je die spiegel neemt als een soort beeldbuis waarop het gebeuren zich zal projecteren als een weerkaatsing waardoor je een ogenblik jezelf verliest, dan gaat inderdaad de spiegel je vertellen wat er in je leeft. En wat er in je leeft is niet alleen je verleden, maar ook de toekomst en de samenhang daartussen.

Er bestaat een tempel die een dergelijke spiegel heeft, alleen werkt ze niet

Een ander spreekt weer over de Put, die de kern van de wereld is. Het lag in de buurt van het huidige Pakistan. In dit klooster is een put die door de hele aarde gaat. Als je daar een boodschap in gooit, dan passeert die de gehele onderwereld. Zo kun je een ieder, die in zie onderwereld vertoeft een boodschap zenden. Maar als je je geest omhoog richt, dan kun je opstijgen tot achter de wolken. En opstijgende achter de wolken kun je spreken met de engelen of de deva's. Zo zijn wij door met we zijn de verbinding tussen onder en bovenwereld. Het is een mooi verhaal maar wat zegt de werkelijkheid?

De onderwereld is het onbewustzijn, het opgesloten zijn in jezelf. De hemelwereld is de wereld van het open zijn, het deel zijn van, dus het verliezen van een deel van jezelf. Daartussen is de wereld van de mensen waarin je probeert jezelf te zijn en voortdurend wordt gedwongen het beeld van jezelf te herzien door datgene wat er om je heen gebeurt. Als wij nu zeggen dat je die die werelden verenigt, dan zeggen we in feite dat je zo groot bent geworden dat je in staat bent om vanuit de chaos te reiken tot de perfecte vorm dat je in staat bent om vanuit het onbegrepen hoog te reiken tot het einde, waarin het begrip de enige blijvende bereiking is. Je maakt met die symbolen een mens wel degelijk duidelijk wat hij in feite is.

Er zijn heel veel dingen die een beetje belachelijk zijn; Als we denken aan de Tibetanen die zich opsloten in een hut en soms jaren in het donker verbleven omdat ze wilden leren vliegen, dan denk je ook ze hadden beter de KLM kunnen nemen Er waren natuurlijk ook mensen die deden alsof ze zweerden of vlogen. In werkelijkheid ging het er gewoon om te leren je geest uit te zenden. Want je bent meer dan je lichaam. Je kunt veel meer aanvaarden, meer leren dan je lichaam. Om dat te kunnen moet je ook nog bepaalde proeven hebben afgelegd.

Nemen we de eerste proeven van dergelijke monniken in de tantrische kloosters. Zij werden, nadat ze bepaalde dingen hadden geleerd, naar buiten getuurd in de nacht waar geesten en verscheurende dieren heetten rond te waren en zij kregen de opdracht zichzelf als voedsel en als offer aan de dieren en de zwervende geesten an te bieden. Dat klinkt natuurlijk krankzinnig, maar u moet begrijpen dat u in deze gedaante niet belangrijk bent. En dat daarom de vrees voor alles dat deze gedaante bedreigt dwaasheid is. Pas dan kun je verder gaan en kun je leren hoe je je geest moet uitsturen.

Dan komen daar allerlei praktijken bij die vooral in het wassen nogal eens verkeerd begrepen zijn. Bijvoorbeeld helderziendheid. Het activeren van het Derde Oog. Dat gebeurde inderdaad wel, het was een soort ritueel waarmee iets werd bevestigd.

Het Derde Oog was het vermogen van de mens om zich af te sluiten voor het heden en zich gelijktijdig bewust te blijven van het heden. Hierdoor kon hij het zijnde zien als een werkelijke toestand en daarmee weten wat de toekomst zou brengen. Wat het wezen der dingen was Het zijn eigenlijk allemaal eenvoudige zaken maar het betekent een enorme strijd. om jezelf kwijt te raken.

Kijk nu naar deze tijd en naar de inwijdingen en inwijdingsmogelijkheden in deze tijd. Dan vraag ik mij af Waarom zoveel mensen zich vastklampen aan denkbeelden,, aan theorieën, aan belangrijkheden en bezittingen. Ik geloof, dat het is omdat zij bang zijn voor hetgeen zij werkelijk zijn dat ze de eenzaamheid die altijd het begin is van de ontdekking van de eenheid, niet durven aanvaarden, niet durven verdragen. Omdat zo liever alleen zijn met, een begrip

van mach of van betekenis dan dat zij één zijn, maar daarmee alle begrip van macht en van betekenis verliezen.

Wij kunnen in alle heilige boeken bladeren en we kunnen overal wel gezegden vinden die daarop slaan. In de christelijke maatschappij grijpen we onwillekeurig terug naar datgene wat Jezus heeft gezegd; Heb uw naaste lief gelijk uzelve. Men heeft het dan vertaald in begrippen van zorgen voor een ander. De werkelijkheid ligt echter anders. Hoe kun je iets liefhebben wat je niet kent? Zelfs in bepaalde christelijke inwijdingsscholen in de eerste 300 á 400 jaar van het christendom, betekende het een jezelf verliezen door de ander te herkennen en te erkennen voor hetgeen hij was en te beschouwen als een deel van jezelf. De naastenliefde was niet het geven. De naastenliefde was het deelzijn van God.

In de moderne tijd lijkt mij dit een van de wegen die het gemakkelijkst te begaan is. Werkelijk leren niet alleen te kijken naar de noden van een ander, maar vooral naar het wezen van een ander en proberen je daarmee één te voelen. Dat lijkt mij de oplossing die in deze tijd enorm veel problemen uit de wereld kan helpen en die tevens de wereld en de mensheid tot ongekende hoogten of tot een totaal nieuwe beschaving (geestelijk en cultureel) kan verheffen.

Ik wil niet eindigen zonder nog een paar gedachten van zeer verschillende inwijdingen hier te citeren. Niet als dingen die u allen als waarheid moet aanvaarden, maar gewoon als dingen die u een keer moet overwegen, die u zich eens moet afvragen.

"Wanneer er een strijd is tussen hemel en hel, wordt hij in onszelf gevoerd. Wij zijn Michael en Satan tegelijk." (Een christelijke school).

"Er is geen kracht in deze wereld die niet in ons woont. Maar eerst door één te worden met die kracht kunnen wij haar buiten ons manifesteren." (Een Perzische school).

"Als ik niets vrees, kan ik alles doorstaan. Als ik alles doorsta ben ik geketend aan de enige waarheid, maar ik ben bevrijd van alle illusie". (Een Romeinse school).

"Bezit is de vervreemding van de werkelijkheid. In het niet hebben en toch al genieten zit de eerste ontwikkeling van het werkelijke leven, (Romeinse school die later de orde de Cani heeft voortgebracht).

Veel verder in de oudheid

"Zij, die spreken tot de geesten der voorvaderen, spreken uit zichzelf, maar kunnen zichzelf niet aanvaarden. Zij, die spreken uit zichzelf, spreken ook met de stem der voorvaderen, als ze hun verbondenheid beseffen".

Er is geen grens buiten de grens die wij zelf trekken. Maar zoals grenzen overschreden kunnen worden, zo kunnen wij de grenzen die wij zelf trekken doorbreken en daardoor leven in een wereld die ons wezenlijk toekomt". (Een zeer hoge Perzische school).

"Als ik mij offer aan het vuur uit de aarde, ben ik één met het vuur van de aarde. Het vuur van de aarde is de bloei en de bloesem. Het is het gebeuren van het leven, de vereniging van leven en dood. Daarom zal ik nooit sterven, als ik deel word van het vuur. Daarom zal ik nooit beperkt leven, als ik deel ben geworden van al wat leeft. (En heel oude school die stamt uit Midden Amerika en die lang voor Jezus geboorte in een bepaalde school werd onderwezen.)

Inwijdingsscholen zijn wegen. Ze zijn niet de bestemming. Maar de bestemming kunnen wij vaak eerst vinden, als wij een weg gaan tot wij een betere ontdekken die voert in de richting waarin wij voelen te moeten gaan.

Met die raad wil ik dan dit onderwerp beëindigen.

SNEEUW

Sneeuw, een witte deken die modderig aan je laarzen plakt en menig slippertje doet maken aan iemands die toch eigenlijk niet zo graag was uitgegleden. En toch, het zijn duizenden kristallen die schitteren in de lucht. Het zijn bloemen van ijs die als veren drijven op de wind. Het is de schoonheid van de natuur die pashaar schoonheid dan verliest, wanneer ze samenkomt met het menselijk verkeer, met de menselijke moeilijkheden met menselijke strijd.

De sneeuw is een schoonheid die uit de eeuwigheid wordt geboren. De wet van het kristal. De wet van de natuur. Als ze dan in witte lagen over heel de wereld ligt dan is er altijd weer de mens die rillend zich verplicht voelt om een grens te trekken aan het wit, om smetteloosheid toch weer te vervangen door iets wat beter past bij het eigen zijn, bij de belangen van het mens zijn.

Denkt u aan sneeuw, denk dan aan een onvergankelijkheid. Want de kristallenbloemen, onder banden al verpletterd, herleven weer in hogere lucht en dwarrelen weer wit naar beneden. Een vlucht van schoonheid uit kristal geboren.

Zo is het leven. Zo is de werkelijkheid. De schoonheid die op aarde incarneert, verweert, vermoddert en verloedert vaak. Maar denk niet aan wat achterblijft. Denk aan het feite dat schoonheid altijd herontstaat en dat waar licht in iets ook leeft nimmer licht vergaat, maar slechts de vorm die het te kort en ook te schaars gedragen heeft.

LES 5 - GODSBEGRIPPEN VAN CHINA

China is een heel eigenaardig land wat dat betreft. Wij hebben er al wat over verteld. De meesten van u weten nog wel wat over Yan en Yin en over Taoïsme. Als je het goed bekijkt, dan is het eigenlijk een totaal beeld van het leven. De evenwichten waarover wordt gesproken, zijn kosmisch. God maakt zich kenbaar in twee tegendelen die gelijktijdig het omgekeerde zijn van elkaar en toch weer gelijkvormig. Het is alsof je in onze termen zou zeggen. Ach er zijn goed en kwaad, man en vrouw, God en duivel maar eigenlijk zijn dat alleen maar de keerzijden van de medaille. Daaruit vloeit voort dat je aanneemt, dat wat ik ben heeft betekenis in het geheel.

Het Taoïsme gaat dan ook uit van een zekere lotsaanvaarding. Ik kom als bakker op de wereld dan moet ik niet proberen bankier te worden, maar om een goede bakker te zijn. Ik ben een koelie. Dat is jammer. Maar als ik een goede koelie ben, dan beantwoord ik aan het grote plan.

Hier wordt het denkbeeld eigenlijk naast alle bijgelovigheden en alle theorieën die erin zitten herleid tot het ene beeld; Hij is een God die we niet kennen. Deze God heeft het lot a.h.w. gefixeerd. Ik ben deel van mijn lot. Ik word omringd door een onnoemelijk aantal krachten die proberen mijn lot te verstoren. Ik mag dat niet toelaten. Ik moet trouw blijven aan wat ik ben.

Misschien valt het wel eens op dat Chinezen ontzettend fanatiek zijn misschien ook niet. Een Chinees gaat zo uit van het onvermijdelijke dat hij alles wat hij is en doet ziet als een uitdrukking van het onvermijdelijke. Een mens dulden, doe je niet zelf dat is je lot. Een mens redden, doe je niet zelf dat is je lot. Juist daarom moet je heel erg voorzichtig zijn. Je laat geen emotie blijken. Als je tot tranen toe bewogen bent of je bent verlegen, dan lach je. Achter de lach verberg je wat je werkelijk bent. Want tegenover de buitenwereld moet je iets of iemand lijken maar in jezelf weet je wat je bent. Je moet dat waarmaken, ongeacht de prijs. Niet vragen of het leuk is of niet leuk is. Je moet het waarmaken.

De gehele structuur die we kunnen terugvinden in vele filosofieën is gebaseerd op deze basisaanvaarding. Wat ik ben, wordt bepaald door een hoge kracht. Als ik probeer wat anders te zijn, dan verzet ik mij daartegen. Ik wil niet zeggen dat dat voor een westerling aanvaardbaar is. Een westerling denkt een beetje anders. Maar de manier waarop men alle verandering met een zekere gelatenheid en ook een nuchterheid aanvaardt, zijn voor de westerling ook niet voorstelbaar.

Als er een grote ramp is, dan probeert men daar natuurlijk iets aan te doen. Maar ergens op de achtergrond speelt toch het denkbeeld mee, nu ja, voor mij moet dat zo zijn. Daardoor laat men zich eigenlijk veel minder meevoeren door allerlei wilde emoties en wild verzet als dat bij een westers gebeuren het geval is.

Als je vergelijkt de vroomheid van degenen die in de ramp van Zeeland zaten te bidden op de daken met die van de Chinees, die gelaten het lot aanvaardt en uitkijkt naar een mogelijkheid die hem, juist hem, geboden zal worden, dan kun je dat toch wel vergelijken. Alleen, in Zeeland dacht men; God moet het doen. In China dacht men; God heeft het al gedaan. Daarin ligt het verschil.

Wie op het ogenblik kijkt naar het moderne China zal waarschijnlijk de schouders ophalen en zeggen. Geldt dat daar dan nog? O zeker, het is nu de Partij en niet meer het lot. Er is in de Partij de neiging om naar boven te streven, want dat hoort zo en dat doe je dan zo. Maar toch is er weer datzelfde, die bijna slaafse onderworpenheid aan datgene wat bestaat.

Als er een culturele revolutie komt, dan is dat erg vervelend voor veel mensen, maar het staat nu eenmaal ergens geschreven dat is het lot. Dat betekent, dat je de revolutie aanvaardt en ermee verder gaat totdat er iets ingrijpt. Daarom zul je van de massa's in China ook geen

ingrijpen kunnen verwachten, tenzij ze iets of iemand vinden zal, als de vertegenwoordiger van hun lot. Dan staan ze er ook volledig achter.

De lange mars van Mao is een legende van zelfopoffering. Het is een sage van heldenmoed, maar het is ook het nuchtere verhaal van een Chinees die zich gebonden acht aan een bepaalde stelling, aan een bepaalde leiding. dat is mijn lot. Daarom verloor hij (Mao) zo weinig mensen. Daar staat tegenover Tsjang Kai Sjek. Een man die als veldheer, als generaal, als bestuurder eigenlijk Mao's meerdere was, maar die uitging van de oude traditie en vergat dat wat je predikt in China, ook zelf moet waarmaken. Want anders kun je niet de vertegenwoordiger zijn van het lot. Dan ben je een leugen, een leugen verwerp je. De Chinees kan liegen tegen iedereen maar niet tegen zichzelf, niet tegen zijn lot.

Ik breng dit naar voren omdat er heel veel mensen zijn die zeggen. Je moet meten met twee maten. God wil dit van ons. Maar wij kunnen dat alleen doen, als dat haalbaar is. Neen, zegt de Chinees, dat kan niet. Of ik vlucht weg, ik trek mij helemaal terug. Ik doe of ik er niets mee te maken heb of ik doe datgene wat ik zie als de wil van God. Een tussenweg is er niet.

In het westen denkt men aan prestatie e.d. Natuurlijk, maar ik moet er wat voor terugkrijgen. In China is prestatie iets anders. De prestatie is een poging om je lot te vervullen. En als we zeggen lot, dan hebben we maar een lettertje te veranderen en staat er al got, zij het op z'n Duits.

God in China is de albepalende macht. Hij is niet een persoonlijkheid. Daarvoor creëren ze andere dingen als de Hemelse Keizer. God is het Patroon waarin wij ons bewegen. Zodra je dat eenmaal door hebt, ontdek je dat zelfs godloochenaars in China eigenlijk heel gelovige mensen zijn, want ze proberen het lot waar te maken.

Zeker, er zijn magiërs en tovenaars geweest in het verleden. Zelfs in deze tijd zijn er nog wel mensen die zij het tersluiks bezweringen uitspreken en dergelijke dingen doen. Maar de tovenaars kan alleen een tovenaars zijn, als het zijn lot is om tovenaars te zijn. Maar als het zijn lot is om de Rode Draak te overwinnen maar onder de Zwarte te vallen of omgekeerd, dan zegt niemand; Hij was een slecht magiër. Neen, het was zijn lot,, Het was hem eigenlijk voorbestemd.

Het is een ander geloof van voorbestemming dat we vinden in de islamitische landen waar men zegt. God wil het en dan gebeurt het. Als God het niet wil, dan gebeurt het niet. Voor de Chinees is zijn wezen datgene wat het betekenis geeft, wat hem maakt tot een persoonlijkheid direct gebonden aan het persoonlijke waarmaken van datgene wat hij in het leven als taak heeft. Dan zegt men; Ze zijn zo fanatiek en vaak zo perfectionistisch. Maar dat vloeit echter voort uit hetgeen ze zijn.

Als je naar bijgeloof kijkt, dan zie je inderdaad de hele wereld is vijandig, juist als je ergens een meerwaardigheidsgevoel hebt. En heus, Chinezen voelen zich toch de meerdere van alle andere volkeren en rassen en dan heb je ook wel het gevoel dat je meerwaardigheid wordt bedreigd. Je bent omringd door vijanden. Dat hebben we gezien bij Hitler bij Stalin. Dat hebben we in beperkte mate gezien in de wijze van reageren van Winston Churchill. Er zijn ook presidenten van de Ver. Staten geweest, denk maar aan tricky dicky (Nixon) die ook zo waren. Als je denkt, dat je de top heb bereikt, dan voel je je aan alle kanten belaagd.

In de oudheid was dat belaagd worden iets dat juist van buitenaf kwam, van demonen, van goden. Hel was zo erg dat een boer die een zoon kreeg die kleepte als een meisje en hem een meisjesnaam gaf, opdat vooral een benijdende demon geen vloek zou leggen op het kind het zou laten sterven of misschien zelfs erger nog het in beslag zou nemen. Die traditie vinden we overall wel terug.

De drie namen zijn in bepaalde negerculturen heel gebruikelijk. Je hebt je werkelijke naam, je hebt de naam waarmee je wordt aangesproken en je hebt nog een plechtige naam de naam waarmee je tegenover de gemeenschap jezelf bewijst en eventueel jezelf aankondigt.

Bij de Chinezen was dat gewoon een kwestie van; wij worden bedreigd. Als er iets gebeurt en je kunt het niet verklaren, dan is dat een goddelijk ingrijpen. Maar God is een Patroon die kan het zelf niet doen. Dus dan moeten er halfgoden zijn. De draken van de vele Chinese legenden

zijn eigenlijk een soort geesten die het ene ogenblik als een monster verschijnen, het volgende ogenblik als een gewoon mens door de straten wandelen. Hun optreden verklaart dan waarom b.v. een rivier ineens is ingedamd of waarom er ineens een overstroming komt. Dat doen de draken. Want als ik zeg, dat ik zelf schuld daaraan heb, dan ben ik onwaardig, dan heb ik geen betekenis meer, ik heb a.h.w. geen naam meer. Maar zeg ik nu; Het is een kracht die dat door een goddelijke weg of een goddelijk Patroon moet doen, dan ben ik zelf niet verantwoordelijk.

Men heeft wel eens gezegd in de koloniale tijd dat Chinezen eigenlijk zoveel dingen laten vervallen en verwaarlozen. Dat er aan de ene kant de grootste zorgvuldigheid, kunstzinnigheid en weelde bestond en aan de andere kant een soort luiheid en ook een zekere angst die onverklaarbaar waren. Maar men begreep niet wat de ziel van het volk was.

Kijk, de mooie dingen die je doet zijn deel van je wezen, daarmee bewijs je dat je bent wat je bent. Maar als iets zijn betekenis verliest, als het niet helemaal bij je lot hoort, dan heb je er ook niets mee te maken. Zelfs de familieband die op het ogenblik nog heel sterk bestaat in China ondanks alles en die bloksbanden (de burenbanden, de gemeenschapsbanden) die vloeien ook weer voort uit het gevoel ik ben hier geplaatst ik hoor erbij.

De moderne communistische Partij heeft zich dat ten nutte gemaakt, want als je iemand ergens plaatst, dan is dat zijn lot dan hoort hij erbij. Daardoor is hij, als hij maar probeert bij de gemeenschap te passen niet de vreemdeling, maar a.h.w. een welkome gast die wordt tot een welkom deel van een soort familie. Mao begreep dat heel goed en probeerde dat over te dragen aan de Partij o.a. door zijn bevelen aan studenten, geleerden, bureaucraten en dergelijken om eens in de zoveel tijd een periode op het land te werken. Want daar speelde die saamhorigheid een heel grote rol. Je moest leren je in een ritme in te passen van de eenvoudige gemeenschap (de familie). Als je dat doet en je zegt; Dat is de Partij die het doet, dan maak je niet alleen de Partij in de ogen van de mensen tot een vertegenwoordiger van het eeuwige Patroon (van de Godheid), maar je maakt gelijktijdig de actie tot iets waarmee de mens zich verbonden voelt. Want als je regelmatig werkt in een gemeenschap, dan ben je ook deel van de familie van de gemeenschap. Het zijn dergelijke sterke banden die meer dan belijdenissen' uitdrukken hoe in China de godsbeleving is.

God is datgene wat bepaalt wat bij je hoort. Wat bij je hoort is je taak, daar ben je aan gebonden met handen en voeten bij wijze van spreken. Maar datgene wat niet bij je hoort dat kun je dan onverschillig laten, want dat is niet je taak.

Als je zegt; Ik zorg voor mijn eigen familie en ik zorg dat die het goed heeft. Als een andere familie daarnaast verhongert, dan vind ik het jammer voor hen. Dan zegt de westerling, de christen, Hoe kun je dat doen. Dat is toch het lot. Je kunt daar toch niet gaan ingrijpen. Misschien ontstaat er een situatie waardoor ik moet ingrijpen. Dat is dan mijn lot. Dat is ook geen verdienste tegenover de ander. Het is iets wat vanzelf spreekt, iets wat hoort.

Nu ik dit allemaal zo heb gezegd, moeten we toch eens gaan filosoferen of dat misschien juist is.

Wij hebben God in heel wat verschillende gedaanten ontmoet zo langzamerhand. Het is eigenlijk allemaal God in Frankrijk. Overall is een vreemde macht die albehalend is, maar die ook alles naar zich toetrekt. Je zou kunnen zeggen, Het onbegrepene leeft overall als God in Frankrijk. Want als ik niet geloof in een gepersonifieerde God, maar ik geloof in een soort wetmatigheid een patroon waarvan ik deel uitmaak, dan ben ik niet meer geneigd om even de zaken omver te werpen of om het anders te doen. Dan wacht ik eenvoudig af totdat ik word gedwongen iets te doen.

Natuurlijk zijn er Chinezen die verwesterd zijn. Als we denken aan de Grote Revolutie, dan zien we onmiddellijk heel veel mensen die uitwijken voornamelijk naar Hong Kong, later naar een Japans eiland en ook een aantal mensen die probeert uit te wijken naar de Ver. Staten en andere landen. Maar dat waren eigenlijk mensen die losgeslagen waren. Ze waren terecht gekomen in allerlei westerse ondernemingen. Zij hadden b.v. gezien hoe een oliemaatschappij niet alleen lampen voor China probeerde aan te dragen, maar gelijktijdig wapens verkocht aan elke generaal die een bepaald gebied tijdelijk wilde beheersen of een rooftocht wilde ondernemen. Zij waren daarbij betrokken. Hun leven was een leven waarin omkoperij (in

China normaal) niet meer een kwestie was van; Dat is mijn status. Ik moet wel een fooi vragen, want dat hoort bij dat wat ik ben. Het was een kwestie geworden van stelen wat je kunt. Die mensen zijn ook weggegaan..

God als een Patroon zegt aan de ene kant; een absolute voorbestemming. Aan de andere kant zegt het je hebt geen verdienste, je hebt ook geen schuld. Dat geen schuld hebben is onvoorstelbaar voor de westerling. Een rover, die uit armoede de bergen in trekt, zegt niet; Ik ben een rover. Neen, hij zegt gewoon; Ik ben de bergen ingegaan. Waarom? Het was mijn lot. Ik kon mijzelf niet opeen andere manier waarmaken dus ben ik naar de bergen gegaan. Nu overval ik anderen, zou je erbij kunnen zeggen. Als hij wordt gepakt en wordt veroordeeld, dan zegt hij ook niet Wat een ongeluk, wat ben ik dwaas geweest. Dan zegt hij. Het was mijn lot. En hij buigt heel gehoorzaam zijn nek als hij moet worden onthoofd. Onvoorstelbaar eigenlijk.

In die houding zit veel dat wij in de geest niet helemaal acceptabel vinden. Aan de andere kant heeft het heel veel facetten waar men ook in de westerse wereld ook eens over zou moeten nadenken.

Kijken we naar China, dan zeggen we; Wij hebben vaak geluk, maar het is deel van het Patroon. Wij danken dit aan de eerbiedwaardigheid van onze voorouders. Als wij het zouden moeten zeggen, dan zouden we dat voor het westen moeten vertalen met; Ik heb misschien veel geluk in dit leven, maar dat heb ik te danken aan mijn voorgaande levens. Ik ben mijn eigen nakomelingen. Ik heb datgene gevormd waaruit ik nu ben voortgekomen en dat met hinderpalen, met straffen, maar ook met beloningen. Ik heb alleen maar waargemaakt wat ik in het verleden zelf al ben geweest.

Als we dan verder denken, dan zien we hoe de mensen eigenlijk fanatiek bezig zijn met hun God. Dat is niet hun God. dat is hun beeld van God. Het wonderlijke is, dat de Chinees in wezen veel toleranter is. Hij zegt niet; Dat is onwaar of dat is waar. Hij zal misschien zeggen; Een katholiek moet eerst deel zijn van de gemeenschap en dan mag hij katholiek zijn. Maar hij zal niet zeggen katholicisme of christendom is onzin. Hij zal alleen zeggen; Het is niet mijn traditie. Hij vecht niet voor een bepaald beeld, want dat is toch al bepaald.

Een dichter wijsgeer zegt op een gegeven ogenblik nadat hij de liefde, de bloesem en de wijn heeft bezongen "Als ik zing als een nachtegaal zo is dat omdat ik als nachtegaal geboren ben." Hij zegt niet; dit ben ik. Ik kan iets wat een ander niet kan. Maar dat is mijn lot. Dan zegt hij er iets heel vreemds achteraan. Het is een van de gedichten van deze dichter die overigens het minst worden geciteerd.

"De kracht, die is en mij bepaalt, straalt door mij heen. Maar vormen geef ik zelf alleen aan dat wat in mij reeds bestaat."

Dat zou men in het westen ook eens moeten onthouden.

Je kunt de geschiedenis niet boetseren, ook al wordt het voortdurend geprobeerd. Je kunt het leven niet zonder meer veranderen, ook al zijn er heel veel mensen die dat erg prettig zouden vinden als dat een keer zou gaan. Het enige dat je kunt doen, is datgene wat je bent met al je kwaliteiten en mogelijkheden zo volledig mogelijk leven, waarmaken en kenbaar maken. En dan geldt wat een filosoof, een volgeling van Confucius een keer heeft gezegd. "Ik, die ben gegaan tot het uiterste van wat ik besef, ik maak slechts waar wat in mij is, uit dat wat werkelijk bestaat."

Als je dat goed begrijpt, dan word je duidelijk dat de God waar het over gaat helemaal niet een persoonlijke God is een God met gelijk en ongelijk. God is licht en schaduw gelijktijdig. God is het goede en God is het kwade. God is de ambtenaar die de wet handhaaft en de rover die haar overtreedt. God is beide partijen, als twee generaals die elkaar bevechten. God is in alle dingen. Maar God heeft een Patroon en dat kennen wij niet. In ons is een stukje van dat Patroon verankerd en dat maken we waar.

Voor het westen zit daar te weinig vrijheid van wil in. Wij zijn toch vrij. God heeft ons een vrije wil gegeven. Ja, dat is allemaal heel mooi. Je kunt willen wat je wilt, maar je kunt het niet waarmaken.

De Chinees is nuchter. Hij zegt; In dromen vlucht ik, wanneer ik vrees mijzelf te zijn. Maar wanneer ik mijzelf ben, dan handel ik mijzelf dan maak ik mijzelf waar.

Hij is nuchter, praktisch, een beetje laag bij de grond vaak, zeker in de ogen van de westerling. Zijn vrije wil is juist de wil om waar te maken wat hij beseft te zijn. Zijn droom is niets anders dan zijn poging om dat voor zichzelf aanvaardbaar te maken en gelijktijdig iets voor zich te beseffen van al datgene waardoor hij juist moet zijn, moet doen wat hij nu is, wat hij nu doet.

Misschien vindt u het vreemd dat ik aan dit deel een onderwerp wijd. En toch, wij die leven zijn beperkt in onze mogelijkheden. O, wij hebben mogelijkheden, natuurlijk. En aangezien wij niet leven in een maatschappij waarin onze plaats door geboorte in een bepaalde gemeenschap in een bepaald dorp helemaal wordt vastgelegd, hebben we een zekere vrijheid van wil. Maar wij kunnen alleen waarluk onszelf aanvaarden, indien al wat we zijn en al wat we doen strookt met hetgeen wij innerlijk beseffen te zijn. Als je dat verloochent, dan kom je tot de meest krankzinnige dingen.

Er is iemand geweest die heeft gezegd; Het is wonderlijk dat de prostitutie de wereld uit is in Rood China. Nu is dat niet honderd procent waar, maar het is grotendeels waar. Waarom? Een vrouw die beseft wat zij is en wat zij dus moet waarmaken binnen de groep waartoe zij behoort, die zal zich niet eenvoudig neerleggen bij het zich door anderen laten leven, door alleen maar te beantwoorden aan de eisen van anderen. Je kunt niet alleen maar doen wat een ander wil, je moet doen wat jij bent. Daardoor krijgt het leven een heel andere inhoud, een heel andere betekenis.

Als je handel drijft, dan moet je natuurlijk handel drijven. Als ik iemand van onze Orde mag citeren dat je als handelaar al datgene steelt wat een gek meer wil geven dan het jou waard is. Maar zelfs daarin moet je rechtlijnig zijn.

Het is heel gek, een Chinees die een onderlinge afspraak maakt, houdt zich daaraan alsof het een geschreven contract is. Hij zal zich niet eens afvragen of hij daar onderuit kan. Dat is eenmaal zo gezegd, zo gedaan, dat ligt vast. Als dat verlies betekent, dan is het beter om goederen te verliezen dan je gezicht te verliezen. Met andere woorden; datgene wat je innerlijk weet te zijn te verloochenen.

Is het eigenlijk niet een veeg teken dat je in het westen alles zwart op wit moet zetten en dan bij voorkeur nog in drie, zes of twaalfvoud voordat iets betekenis heeft. Dat je alles moet ondertekenen en bevestigen, a.h.w. beëdiggen ook nog voordat het geldig is.", Dat komt gewoon omdat de mensen niet geloven in datgene wat ze zijn dat ze niet geloven in een werkelijke relatie met de wereld om zich heen dat ze geen begrip hebben voor hun eigen samenstelling waarin, licht en donker evengoed samenspelen als in de hele kosmos. Wat erger is, er zijn heel veel mensen in de westerse wereld die niet eens begrijpen dat wit zijn betekenis verliest als er geen zwart is en omgekeerd. Zwart en wit is ons wezen. Wij zijn niet allemaal of man of vrouw.

Wij zijn een evenwicht van mannelijke en vrouwelijke zaken of wij het toegeven of niet. Pas als wij dat accepteren, kunnen we waarlijk leven naar datgene wat we zijn. Als wij een deel onderdrukken, dan is het duidelijk dat het andere deel een ongelooflijke aandacht krijgt en dat we ons dan ontevreden voelen en ongelukkig, miskent misschien en proberen dat te compenseren door ons ten koste van alles aan anderen vast te klampen. Terwijl een terugkeer naar die donkere of andere zijde van ons wezen misschien voor ons, demogelijkheid zou scheppen om werkelijk onszelf te zijn.

God is maar de naam voor het Onbekende. Hoe vaak is dat al niet gezegd. Maar god als een Patroon waarbinnen we leven is toch ook wel aantrekkelijk. Geen bevelende God. Geen straffende God, maar eenvoudig een noodzaak om te beantwoorden aan die God iets waar we ons niet aan kunnen onttrekken.

In China kan God vele namen hebben. Hij Kan Xiau Ping heten, hij kan Mao heten of welke grootheid u op het ogenblik maar voor ogen zweeft. Maar alleen omdat de wet, om niet te zeggen de doolhof van de werkelijkheid, bepaalt dat wij op dat ogenblik geleid zullen worden

door deze kracht, want dit is onze weg. Dan komt, er een punt waarop wij moeten afslaan. Dan zal er een andere kracht zijn die ons verder leidt juist door zo te vertrouwen op de zinrijkheid van alle dingen, de verbondenheid van je eigen wezen met de godheid, kun je ook aanvaarden dat er zoveel tegenstellingen, zoveel verschillen zijn, kun je je bezighouden met het heden zonder voortdurend aan de toekomst en aan het verleden te denken.

China heeft eigenlijk geen God. Tenminste dat zeggen vaak de missionarissen die daar een tijd hebben gewerkt. Ik denk, dat China God leeft. Is het niet beter om de kracht die je voortbrengt te leven dan haar nederig te erkennen en alles te doen om aan haar werkelijke wil te ontkomen?

Tao, de wet van al wat geschreven staat. De wet van een lot dat zo vaststaat dat het schijnbare toeval van gulden roeden, stengels of zelfs munten je kan wijzen hoe het lot voor jou is. Is dat niet een zeker voordeel? Het gaat niet om de prognose. Het gaat om de erkenning van wat je moet zijn. Het gaat niet om een antwoord op vragen. Het gaat om een antwoord op je persoonlijkheid.

Een groot gedeelte van de Chinese wichelsystemen, inclusief de horoscopie en wat daar, verder bij is, is niet te herleiden tot een poging om de toekomst te kennen of zelfs te veranderen, maar komt voort uit de behoefte om te weten wat je bent. En als je deel bent van God en dat geloven we werkelijk, hoe kun je God kennen als je jezelf niet leert kennen?

Hoe kun je de wetten van de schepping begrijpen, als je niet eerst beantwoordt aan de wetmatigheden die je eigen bestaan regeren? Natuurlijk je kunt uitwijken naar allerlei vreemde begrippen en woorden. Je kunt elke andere filosofie omhelsen en zeggen; Daar ligt de waarheid. Maar als je daar zelf geen deel van bent, als dit niet in alle aspecten in je leeft maar dat voor jou betekent het licht, dat moet compenseren dat je tekort schiet, dan ben je weg van de werkelijkheid, dan vlucht je weg van God.

Het is gemakkelijk genoeg om onder te duiken in de een of andere gemeenschap en te zeggen Hier vind ik mijn waarheid. Maar als je zelf de waarheid niet bent, hoe kun je dan de waarheid vinden? Zeker, een typisch Chinese denkwijze. Zou het niet goed zijn als het ook in een wereld van Christenen werd toegepast? Dat men niet moet zeggen; Ik moet vooruit denken. God wil dit wel, maar dat kan ik in een 10 jarenplan doen. Maar gewoon je af te vragen. Wat ben ik? Het is de God in mij die mij maakt tot wat ik ben. Het is het hele proces van mijn leven dat mij maakt tot wat ik ben. Maar kan ik vandaag daaraan beantwoorden? Ik denk, dat dan het christendom anders zou zijn. Ik denk dat een hele hoop filosofieën, godsontkenningen en wat dies meer zij zouden verdwijnen omdat ze niet belangrijk zijn.

In het westen zijn het de vele woorden die de gedreven en niet beheerste daden moeten verantwoorden, verklaren en zinrijk maken. In China was het de daad, die de sleutel vormt tot het woord waarin men zichzelf herkent. Ik meen, dat het de moeite waard is juist op deze basis ook eens kennis te maken niet alleen met de verschillende Chinese systemen vooral zoals ze door westerlingen worden uitgelegd, maar ook met de eenvoudige volksverhalen waarin u deze mentaliteit tegenkomt. Ja, zelfs de sprookjes en legenden van China die u steeds weer zeggen; Er is buiten mij een noodlot dat mij beperkt en bepaalt, maar ik ben mijzelf ondanks het noodlot. Ik ben mijzelf in evenwichtigheid juist omdat ik mijzelf ben en niet mij bezighoud met het lot, maar met het waarmaken van mijn wezen.

Ik denk, dat dit een lering kan zijn voor de gehele westerse wereld. En dat het we zeker niet zal afbrengen van kapitalisme, status of meer particulier kapitalisme, maar het zal u duidelijk maken dat u met woorden uw daden niet kunt veranderen, omdat u uw daden maar in beperkte mate beheerst. Het beseffen van uw daden kan u voeren tot het beseffen van uw wezen.

Dan komen we aan een zeer oude zin, die overigens uit Birma stamt die zegt "Wanneer ik al gezien heb al heb beleefd en al bestreden, dan keer ik tot mijzelf. En in mijzelf eerst kan ik treden in een rijk van rijkdom, een rijk van vrede, in een rijk waarin het zijn verdwijnt en toch zichzelf schijnt te zijn nu zonder grens." Dat is een denkwijze die voor heel veel mensen verschrikkelijk is. Zij verdienen liever de hemel en de snobs liever de hel dan een cyclus door te maken van leven en sterven, dan op te gaan in iets wat ze niet kunnen begrijpen. Ja, een

bestaan te voeren dat voor hen, geen bestaan meer is, omdat ze de uiting van zichzelf schijnbaar verliezen. Het is een denkwijze die mij zeer aantrekt. Het is een denkwijze die misschien nog duidelijker wordt neergeschreven als we denken aan een geschiedschrijver en filosoof in de tijd van Mantsjoes, de latere keizers, die schreef;

"Ik eer het kleed maar niet de mens. De mens erken ik. En zo ik hem erken, is hij met mij verbonden. Maar eren doe ik slechts het kleed. Want licht en duister hebben beide zin. Daar waar het kwade leeft, dekt het het goede. Daar waar het goede woekert daar sterft het kwaad niet uit. Beide zijn de werkelijkheid in mij, in elkaar. Zo ik het in anderen erken, ik ben zijn vriend, omdat ik zelf zo ben. Maar eren doe ik slechts het kleed.i

Met andere woorden, uiterlijkheden, positie en rang is iets dat goddelijk is en dat blijft hetzelfde of je nu bedelaar bent of keizer. Het kleed is datgene wat uw functie is. Ik eer de functie, want ze is deel van de totaliteit. Maar een mens kan ik niet eren. Ik kan hem slechts erkennen. Ik kan zijn vriend zijn. En dan moet ik in die mens hetzelfde terugvinden dat in mij leeft; licht en duister.

Misschien de moeite waard om daar eens over na te denken. Verering heeft geen zin. Slechts erkenning van een functie. Alleen, menselijk erkennen is slechts daar mogelijk waar je in een ander licht en duister terugvindt zoals ze in jezelf bestaan.

Als dit de wijsheden zijn van China, dan zien we hoe God in China is geworden tot een levenspatroon waarin het streven van de mens alleen maar de bevestiging is van datgene wat hij zelf is geworden door de krachten, door de wetten die hem te allen tijde zullen beheersen.

❖ *De vriendelijkheid van de Chinees is verloren gegaan,*

Ze is veranderd. De vriendelijkheid van vroeger was het masker waardoor de maatschappelijke verhouding in feite toch werd gekarakteriseerd. In de moderne tijd wordt ze door de verdienste voor de gemeenschap bepaald. Dan behoeft je dus, niet vriendelijk te zijn tegen iemand zolang je zijn verdienste erkent. Het is dus een andere vorm van hetzelfde.

De vriendelijkheid van China was geen vriendelijkheid vanuit het hart. Het was een vriendelijkheid vanuit de ik beleving, de sociale beleving. Nu is de sociale beleving een andere geworden en de vriendelijkheid heeft nu de functie gekregen van prestige voor allen. Als u daarmee rekening houdt, dan zult u hetzelfde nog altijd terugvinden dat er altijd is geweest.

Ik hoop, dat u hetgeen ik heb gezegd toch eens wilt overdenken al is het alleen maar om te begrijpen dat in andere volken, God schijnbaar anders is, maar dat in alle zijn dezelfde wetten werken.

DE DUIVEL

Ongeacht het opzien dat het hier en daar heeft gebaard toen ik de vorige keer over God sprak, zou ik het nu over de duivel willen hebben.

Om de duivel maar direct bij de horens te pakken de duivel is een afgekeurde godheid. Het is namelijk Pan die uit zijn Arcadia is verdwenen en die daarom is terecht gekomen in de onderwereld die al van ouds de verblijfplaats was van alle zielen die het slecht hadden. Ik weet waarom, want als je tegenwoordig naar de sterren gaat, dan kun je ook exploderen. Maar goed, de duivel dus.

Wat is de duivel? Is hij de personificatie van alle kwaad? Dat weet ik nog zo net niet. Hij is een gevallen engel. Ik heb in mijn tijd gewone vrouwen gekend die toch allesbehalve duivels waren. Dus eigenlijk is de duivel een engel. Maar als de duivel een engel is, dan hoort hij vlak bij God thuis. Waarom maken wij er dan een duivel van? Waarom maken wij er iets kwaads uit? Dat is heel eenvoudig. De mensheid heeft iemand nodig die ze de schuld kan geven van al datgene wat ze zelf verkeerd doet. Aangezien de god Pan toch al horentjes had en deze als vertegenwoordiger van de natuurlijke drang van de mens de kerk niet zeer welgevallig was,

heeft men dus een engel Gods genomen en hem Pans horens opgezet. Waar Pan horendol van werd en waar de engel waarschijnlijk niet blij van is geworden, maar waarmee in ieder geval het dualisme in het geloof kon worden gehandhaafd.

Dan vraag ik mij verder af; Waarom zit de duivel in de hel? Wat is de hel? Als ik kijk naar de landen waar het redelijk warm is, daar is het in de hel doorgewoond heet. Maar gaan we naar de noordelijke volkeren waar een beetje warmte maar al te welkom is, dan is het juist de diepvrieskast waarin zielen lijden ander een voortdurende eindeloze onderkoeling.

Gaan we kijken naar de situatie zoals die christelijk is gegroeid, dan ga je de ladder maar op, eventueel de jacobsladders. Waarschijnlijk omdat jacobsladders met baggermolens toch in de mode zijn en de zielen zo gemakkelijk naar boven komen. In het modernste denken is het een soort lift. Je stapt in, er staat een liftbediende en dan hoop je dat hij haar boven roept 1e etage, aankomende zaligen 2e etage, de zaligen 3e etage, de heiligen. Als je pech hebt, dan ga je naar beneden. 1e stop vagevuur. 2e stop 1e. hel, 2e hel, 3e hel, 7e hel. Belzebub zelf. Een warenhuis van hiernamaals mogelijkheden. En als je het goed bekijkt, zo onzinnig als maar wat.

Dan denk ik; waarom praten we zoveel over de hel? Waarschijnlijk omdat je een mens gemakkelijker regeert met zijn angsten dan door een beroep te doen op zijn. deugden. Als je maar voldoende angst schept, dan kun je de mens elke richting uitdrijven die je wilt. De mensen zijn verliefd op hun angsten. Ik weet wel, dat u dat natuurlijk niet helemaal beseft.

U moet eens gaan kijken op de kermis. Daar laten mensen zich tegen betaling mangelen op een manier die vroeger marteling zou worden genoemd. Ze worden in achtbanen de ruimte ingeslingerd, komen lichtgroen naar beneden en vertellen dat ze plezier hebben gehad. Ze laten zich rondslingeren in bovenmaatse centrifuges totdat de honig (ja, honig) eruit spuit. En dat noemen ze plezier.

Kijk naar uw vermaak. Als u naar de televisie kijkt, dan is elk stuk dat veel aandacht krijgt, bezaaid met doden. Van martelingen wil ik maar niet spreken. Bovendien hebben we nog een genre waar u kunt genieten van uw angst voor weerwolven, vampiers, zombi's en wat er verder nog voor bovennatuurlijke fantasieën van bedrieglijke aard bestaat. Waarom? Omdat u verliefd bent op uw angst. Zo vreemd als het moege klinken, als het werkelijk goed is, dan verveelt u zich kapot.

Waarom denken de mensen nu niet even na? Als je de mensen, die voortdurend leven met hun angsten voor de hel in de hemel zet, dan hebben ze niets meer om voor te leven. Dan hadden ze net zo goed helemaal weg kunnen zijn. Als je ze in de hel brengt, nu ja, dan kunnen ze zich in ieder geval op de borst kloppen en zeggen; Zie je wel dat ik altijd gelijk heb gehad. Want menige prediker schijnt in de hel bijzonder goed thuis te zijn, terwijl de liefde Gods als een vage zweem boven zijn verstandelijk en woordelijk vermogen uitblinkt.

Wat moeten wij ons voorstellen van de hel? Misschien dat Sartre nog de beste regels daarover heeft gezegd *l'infer cest vous*. De hel dat zijn we zelf. Want als wij leven met onze angsten, we zijn er zo verliefd op, dan maken wij ze waar.

Een leven waarin je voortdurend bang bent om iets verkeerd te doen is geestelijk gezien nog erger dan teveel krab, kreeft of oesters eten zodat je maag zich uit in een aantal droombeelden die meer dan misselijk makend zijn. Als je voortdurend bezig bent met wat verkeerd is, dan leeft dat verkeerd in jou en maak je het ook waar. Daarom denk ik dat elke hel, die je je maar kunt voorstellen, bestaat.

Ergens in de diepte zit de ijsheks te wachten op het ogenblik, dat de krachten van de onderwereld en de reuzen zullen uittrekken om de goden, de Asen, te bestrijden. Een hel van koude. Waarom niet. Is verlatenheid niet als een kilte? Misschien als je band bent voor alle dingen en je alles afwijst datje dan werkelijk ineen hel leeft. De kille eenzaamheid en de stilte die je steeds confronteren met alles wat je zelf bent, die jou geen ogenblik de kans geeft om ook maar even je aandacht op wat anders te richten. Dat lijkt mij de koude hel van het noorden te zijn.

Laten we dan ook eens denken aan de Brug van de islam, dat is ook zo iets moois. Er ligt namelijk een brug en daar moet je overheen. Onder de brug ligt de hel en aan de andere kant ligt het paradijs. Dat lijkt mij ontzettend gezellig vooral voor degenen die van een stevige slok hebben gehouden in het leven. Die kunnen over een brug zo smal als de kling van een zwaard niet heen komen. En alsof dat nog niet genoeg is, de duivel heeft een luchtmacht. Want er stijgen uit de hel gevleugelde duivelen op die proberen je van de brug af te laten vallen. Het is waarschijnlijk het Verre Oosten dat ook meespreekt, Wil je het paradijs, kom over de brug. Dat kun je in Cairo ook nog wel eens horen. Het paradijs is dan over het algemeen niet zo paradijslijk. Als je goed over de brug komt, dan kun je naar de oevers gaan. Denk maar even na.

Dan vind ik de christelijke hel daarbij eigenlijk maar een beetje armzalig. Je komt in de christelijke hel en dan wandel je over gloeiende kolen, tussen laaiende vlammen. Dan komt er een duivel, die steekt je aan zijn drievork. Misschien dat ze modern zijn en dat ze nu een elektrische spit hebben en die draaien ze automatisch. Vroeger stond er nog een duivel te zwengelen. Werkverschaffing. Wat moeten we met zoiets eigenlijk beginnen?

Wij gaan een klein eindje terug in de tijd. Er is een enorme duivel. Hij doet niets anders dan zielen vreten, maar ze blijven leven dus komen ze er onder de grond weer uit. Het lijkt mij geen lollige ervaring. Het is in ieder geval duidelijk dat de verdoemden na een dergelijke behandeling er een beetje ongezond uitzien.

Hoe kom je aan die denkbeelden? Behemoth, het beest dat vreet. Het is eigenlijk de god Baäl. Maar god Baäl baalde van het christendom. Hij is naar de hel gegaan en daar is hij Behemoth geworden. Dat zijn die oude overleveringen van alle offers die werden gebracht.

De christenen hebben natuurlijk ook wel wat uitgevonden, het jodisme. Dat is Jezus, de zondebok, die draagt de schuld de woestijn in. Maar ook om in de hemel te komen. Maar als je de hemel niet in jezelf hebt hoe kun je dan erin komen? Daarom denk ik, dat de meeste mensen lang moeten wachten tot ze in de hemel komen. Dan kun je wel zeggen; In het huis Gods zijn vele woningen. Dank je de donder.

Ga eens naar een grote stad kijken. Kijk b.v. naar Den Haag. Villa's, paleizen, krotten, middenstandswoningen, de bajes, dat zit er allemaal in. Dan kun je zeggen Den Haag heeft vele woningen. Het ligt er maar aan waar je terecht komt in het Oranje hotel of in het Kurhaus. Als je je dat gaat realiseren, zeg je; Is het dan niet wat ik zelf ben? Ik geloof dat het hele leven van de mens is gebaseerd op angst maar ook op begeerte.

Wat is begeerte? Begeerte is angst dat je iets niet zult krijgen, anders behoefde je het niet te begeren, dan had je het al. Dus als je maar steeds bezig bent met te verwerpen, te zeggen; dit niet, dat niet, dan leef je eigenlijk in de hel. Dan heb je de hel in jezelf.

De hel is haast hebben om ergens te komen en dan ontdekken dat je op een rotonde zit waar alle wegen die daarop uitkomen een verbodsschildje hebben; eenrichtingsverkeer. Je blijft als een molentje rondtollen, je kunt niet verder komen. Dan moet je gewoon de moed hebben te zeggen; Als ik er zo niet kan uitkomen, rijd ik desnoods tegen het verkeer in voorzichtig, maar ik ga die kant uit. En dan kom je eruit.

Uit de hel kom je pas op het ogenblik dat je zegt; Ik heb geen zin meer om bang te zijn. De verwerping van de angst is eigenlijk de verwerping van de duivel als demon. Dan maken we de duivel weer een engel. Dan maken we van de hel gewoon weer een onderafdeling van de hemel wat ze feitelijk is.

Alle mensen hebben zo hun eigen visie. Ik vind het natuurlijk heel mooi als iemand zegt. Als je doodgaat, dan kom je in de wachtkamers dan ga je door de hel heen, dan kom je in de hemel terecht en dan word je weer geboren. Het zit nog dicht bij de waarheid ook. Maar ze spreken over een eeuwige hel. De mensen denken; de hel is eeuwig, dus wie erin komt zit er eeuwig in. Dat denkt u maar. Dan zeggen ze. Er is eeuwig geweest en geklaag. Natuurlijk, want er zit altijd wel iemand in. Het wil niet zeggen dat hij erin blijft zitten. Dus laten we dat eens even afschaffen.

Omdat de hel een toestand is die in ons bestaat, bestaat ze niet eeuwig, want wij kunnen veranderen. Wij kunnen bewust worden. Een hel is datgene wat wij voor onszelf scheppen, waaronder wij zelf lijden door ons onvermogen onze andere kanten te beseffen en waaruit wij ons kunnen bevrijden zodra wij weten dat de hel een denkbeeld is waarbij de werkelijkheid van ons bestaan eigenlijk in het niet valt zolang wij het denkbeeld aanhangen, maar waar in ons bestaan het denkbeeld overwint zodra wij uitgaan van ons bestaan. En dan kan het zijn dat je weer wordt geboren.

Reïncarnatie waar zoveel mensen bang voor zijn. dat is eigenlijk niets anders dan op herhalingsoefening gaan. U heeft het niet goed gedaan. Als u terugkomt en u bent gereïncarneerd dan bent u in de klas van het stoffelijk leven blijven zitten. Dat schijnt in de mode te zijn. Er zijn mensen geweest die kwamen zeggen; U zegt dat nu wel, maar ik ben al 360 keer gereïncarneerd. Een vriend van mij heeft dat letterlijk meegemaakt hier in Den Haag. Ik zal het erbij zeggen. Hij keek toen heel meewarig de betreffende persoon aan en zei; Bent u dan nog niet verder gekomen?

Wij moeten loskomen van die dingen. De duivel is gewoon de zondebok die we zoeken, omdat we onze eigen dwaasheid niet willen erkennen. Maar als we willen erkennen wat onze eigen fouten zijn, wat ons eigen wezen is, dan is er geen duivel meer.

De waarheid is het licht. De waarheid is licht en schaduw samengevoegd tot een beeld waarvan we eindelijk kunnen begrijpen wat wij zijn en wat het bestaan betekent. Het is natuurlijk aan de ene kant zielig als je zo denkt, want als je werkelijk gelooft in de diepere regionen en je zegt tegen iemands Loop naar de hel en hij loopt weg, dan heb je toch verwachtingen. Dan denk je; misschien komt hij daar wel terecht. Als iemand zijn eigen hel is, dan kun je niemand naar de hel wensen, want hij is het of hij is het niet. Jammer.

Aan de andere kant, als je erkent dat er geen hel bestaat wat is er dan wel? Als ik zeg dat er geen duivel is, wat is er dan wel? Het is heel leuk om de zaak af te breken maar je moet er toch wat tegenover stellen. Ik ben niet als sommige bouwondernemers dat ik goede oude huizen afbreek en daarvoor moderne krotten in de plaats zet. Dan denk ik altijd; wat een geluk dat je er niet meer in zit.

Wanneer de hel in onszelf is, dan moeten wij eigenlijk ook zeggen; De wereld is in onszelf. Het bestaan is datgene wat wij ervan maken door de manier waarop wij daarnaar kijken. Dan is het duidelijk, dat er heel wat werelden zijn lichte en duistere. En wat is de duivel? Misschien is de duivel degene met wie wij harmonisch zijn. Want wij liggen op hetzelfde niveau. Wij hebben dezelfde ervaringen en wij delen zeg maar wij vinden die ervaringen niet leuk, dus moet de ander wel het demonische zijn, dat ons beheerst. Dat is helemaal niet waar, maar wij moeten het zeggen.

Er zijn heel veel duistere werelden. Ik weet het, want ik zit af en toe ook in de afhaaldienst. Dat is nu het verschil. Wij zijn dus een soort Salvation Army die met bom bom en tra tra proberen duidelijk te maken, ik ben net zo gek geweest als jij, maar ik heb er geen last van, dus behoeft jij er ook geen last van te hebben.

Wij hebben natuurlijk ook de anderen kant de vuilophaaldienst. Jij zegt Je ziet jezelf als een stuk afval, dus kom maar mee; we zullen je even naar de vuilgoedverbranding brengen.

Harmonieën zijn bepalend. Maar als er zoveel werelden zijn gebonden aan hetgeen wij zelf beleven en denken, dan moeten wij ons niet laten beheersen door onze wereld,, niet geestelijk en niet anderszins. Op het ogenblik dat wij uitgaan van wat wij nu kunnen beleven als goed, als harmonisch, komen wij vanzelf in een wereld terecht die voor ons hemel is. Zolang wij aannemen dat wij wel goed en harmonisch zijn, maar dat het niet echt rond ons bestaat, zitten we in de hel. Het slechte dat we denken, wordt onze wereld.

En die arme duivel dan? Ik kan begrijpen dat ze Pan hebben uitgebannen. Pan was de vorst van de Saters. Hij had bokkenpoten, de jonkheer met de paardenvoet. Daar zitten we dan met zo'n oude heidense godheid. Waarom is hij zo verwerpelijk? Wel, om de doodeenvoudige reden dat hij voortdurend achter herderinnen aanzat. Die god maakte overuren. Dat hij een god was kun je begrijpen anders had hij al die herderinnen niet aangekund. Hij was gewoon het

voorbeeld van de natuur. Hij was de vertegenwoordiger van de kracht van de natuur. Hij was niet alleen maar de jager of herderinnen. Hij was ook de groeikracht van het bos..H ij was de geboorte, de vruchtbaarheid, de ondergang van de dieren zoals dat samenhangt met de natuur.

Als je de natuur moet aanvaarden, dan zit je met de moeilijkheid dat het niet past bij ons beeld van wat goed is en moet het dus wel kwaad zijn. Als het dan kwaad is en het loopt op bokkenpoten, het heeft horentjes dan is het de duivel. Jij hebben ook eens geleerd dat er en zekere Lucifer naar beneden is gevallen. Dus is het Lucifer. Arme Pan heeft zijn naam ook nog moeten prijsgeven. Je kunt gewoon zeggen; ze hebben van de duivel een Pan gemaakt of van pan een duivel, dat kunt u zelf uitzoeken. Waarom? Omdat wij niet willen erkennen wat wij zijn.

Wij zijn mens. Een mens is meer dan een dier. Inderdaad, mensen kunnen zich veel beestachtiger gedragen. Volledig waar. Mensen kunnen zich ook veel beter gedragen. De mens beoordeelt het dier vanuit zijn standpunt. Hij weet niet hoe het dier in zijn eigen denkwereld en mogelijkheden leeft.

Men zegt De mier is ijverig. Een mier is ook niet ijverig. Haar ze lijkt ijverig omdat er zoveel mieren zijn die werken dat het niet opvalt dat er een hele hoop zijn die niets doen.

Men zegt. Een krekkel is een muzikant. Altijd maar dansen. Dat beest heeft nu eenmaal springpoten. Hij speelt ook geen viool, maar hij zit alleen maar over die achterpoten te raspen alsof hij zeggen wil; hier is een mannetje dat een vrouwtje nodig heeft.

Als we niet willen weten dat we dierlijk zijn met alle kwaliteiten van het goede en het kwade. Hoe kunnen wij dan ooit onze geestelijke kwaliteiten ontwikkelen? Ontwikkelen wij onze kwaliteiten niet door iets anders te zijn dan we zijn, maar door zo harmonisch en zo volledig mogelijk te zijn wat we zijn, dan zijn we inderdaad ook nog onze eigen duivel.

Ik zie dat al. De priester die daar rondloopt met goddelijke kracht geladen en onder de gordel met dierlijke kracht geladen en die in een voortdurende tweestrijd dan probeert zijn heiligheid te bewijzen. Wat ten slotte vaak uitloopt in een schijnheiligheid en een huishoudster. Dan moeten we toch wel zeggen. Dat is de duivel. Moeten we dan zeggen, De duivel is het deel van de mens dat onder de gordel zit. Welneen, de duivel is dat deel van de mens dat hij niet durft erkennen als normaal deel van zijn zijn, zijn wezen, zijn bestaan.

En dan kunnen wij daar zoveel figuren bij bedenken als we willen, maar het is onze verwerping van een deel van onszelf of onze ontkenning van onszelf waardoor we niet in staat zijn met onszelf te delen. En dan doen we gekke dingen. Die gekke dingen heeft de duivel ons ingeblazen.

Ik zou haast Huizinga willen citeren; "De stormwind, de beukende orkaan die alle heersen in het bestaan, alleen ik ben het minste kind. Ik ben slechts de gelaten wind. Bij mij zegt men niet; Heerlijk uit het zuiden, maar hoogstens, dat komt van de uien."

Vrij overigens, want de tijd dat ik mij bezighield met literaire gewrochten die overigens in geldnood ontstonden is voorbij. Al heb ik in die tijd inspiratorisch toch nog wel het een en ander bijgedragen.

Is het eigenlijk niet zo, dat wij ontkennen dat de gelaten wind ook wel luchtverplaatsing is, dat het niet de oorzaak is die belangrijk is. Want wie weet, is het in onze zomer ook een wind die een engeltje laat of de duivel wat dat betreft. Laten we gewoon zeggen. Dat is luchtverplaatsing. Laten we gewoon van onszelf niet zeggen; Dat is goed en dat is kwaad, maar dat is menselijk en dat ervaar ik als menselijk. Laten we dan het niet menselijke niet vrezen maar opzij zetten, dan blijft het menselijke over.

Dat menselijke dat we zijn, is de hemel waarin we leven, dat is de hemel die leeft in ons. Dat is toch wel heel wat anders dan zo'n liftbediende die u een beetje meewarig aankijkt, de deuren sluit en roept. Naar beneden. En misschien als het een hele slechte is Van onderen

Neen, ik geloof dat je de duivel niet moet zien als een persoon. Er zijn genoeg persoonlijkheden die in tweestrijd en in beleving van hun angsten invloed op je kunnen

hebben. Dan kun je desnoods nog zeggen dat het demonen zijn, maar zeg niet dat het duivels zijn. Het zijn wezens. Wezens, die voor ons gevaarlijk kunnen zijn, omdat ze ons meeslepen in hun patroon van angsten, hun patroon van zelfverwerping, de vervulling van een begeerte die we gelijktijdig vrezen omdat ze ons aantast.

De duivel is alleen maar een facet van God. Als wij iets vrezen, dan overheerst in ons het duister. Als wij iets aanvaarden, dan overheerst in ons het licht. Maar wij zijn licht en duister, we zijn hemel en hel tegelijk. Als wij een evenwicht vinden tussen die twee, dan zijn we eindelijk zover dat we buiten dromen leven naar de waarheid toe. Daarom zeg ik.

Mensen, het heeft geen zin om bang te zijn voor een hel of een duistere wereld in het hiernamaals. Want wat je dan beleeft, is dat wat nu al in je woont. Probeer dan eerst van jezelf eens een wezen te maken dat zichzelf aanvaardt en dat een beetje harmonisch is, dan komt de rest vanzelf.

Mensen, wees ook niet bang voor een duivel die je inblazingen geeft. Je hebt gekke ideeën genoeg van jezelf. Als je nu maar overweegt wat bij je past, als je iets uitvoert, dan zul je nooit zeggen. Het is de duivel die het, mij heeft ingeblazen. Je zult gewoon zeggen: "Ik heb een ervaring opgedaan en ik heb ervan geleerd."

Bewustwording is het opdoen van ervaringen waardoor je begrip van het Al groter wordt. Als ik kijk naar de mogelijkheden om ervaring op te doen, dan krijg ik soms het gevoel dat datgene wat de mensen de duivel noemen juist al die ervaringen beheerst, terwijl God alleen bezig is om bordjes verboden toegang neer te zetten. Dat is natuurlijk onzin, want God heeft juist het leven geschapen. Laten wij dan zeggen

Wij ervaren. Wij leven volgens wat we zelf kunnen aanvaarden. Er is geen kracht die ons tot het kwade beweegt. Het is ons eigen wezen, onze eigen natuur. Er is god en kracht die ons tot het goede beweegt, geen engelbewaarder die klapwiekend, compleet met notitieboekje ons zit aan te sporen, wees minder zelfzuchtig. Het is ons besef van God in ons dat ons doet proberen een grotere eenheid met het zijnde, met de mensen, met het Al te beleven.

Het is onze andere kant die ons ertoe brengt om onszelf te handhaven, onszelf te uiten of te vermeerderen wanneer we in de stof zijn en al wat daarbij hoort. Wij zijn het zelf. Als we dat aanvaarden en weten dat wij onze eigen hel zijn, onze eigen rechter, dan kunnen we uit onze hel ontsnappen, dan kunnen we onze hemel beleven en misschien het punt bereiken waarop we geen hemel en geen hel nodig hebben en het bestaan op zichzelf een erkenning is van een kosmische harmonie.

Ik hoop, dat ik niemand de duivel heb aangedaan met dit onderwerp. Met de vorige lezing was het kennelijk hier en daar wel het geval. Ik hoop ook, dat ik u niet heb aangemoedigd om maar alles te doen waar u zin in heeft. Want als u dat doet, dan gelooft u er zelf ook niet in. Dan zegt u later; Had ik het maar niet gedaan. En dan heb je de duivel nodig, want jezelf toegeven dat je zo stom bent geweest dat kost moeite.

Door u echter te realiseren dat u al die dingen in uzelf draagt, hemel en hel, God en duivel, gaat u misschien meer respect krijgen voor uw bestaan. En dan zult u daardoor misschien ook de weg vinden om het bestaande te aanvaarden

In die aanvaarding is het eerste dat je vindt een groeiend begrip. Uit het groeiend begrip komt de groeiende beleving. De groeiende beleving is eindelijk de bewustwording, die in de vervulling van hetgeen je waarlijk bent alle problemen en tegenstellingen voor je oplost.

LES 6 - WANNEER IS EEN GOD EEN GOD?

Waar we ook gaan overal komen we een godsbegrip tegen. De ene keer zeer simpel of animistisch, de andere keer bijna esoterisch. Elke keer vragen wij ons af; Hoe komen ze ertoe om zo iets een god te noemen. Hoe moeten we ons voorstellen dat men uit de eerste periode van sjamanisme van een voorouderverering is gekomen in de richting van goden en demonen? Het antwoord is waarschijnlijk het volgende;

Er is een natuurkracht. Hoe ze werkt weet je niet. Er is misschien een vulkaan. Soms barst die vulkaan plotseling uit Stofwolken, rotsblokken, lavastromen, slachtoffers. Dan vraag je je af hoe kan dat? Een eenvoudig mens kan zich een kracht eigenlijk niet voorstellen als onpersoonlijk. Er moet iets zijn dat dat veroorzaakt.

Als je er dan een Vulcanus van maakt die beneden een smederij exploiteert of dat je, zoals primitievere mensen hebben gedaan, denkt aan een godin die niet voldoende offers krijgt of waarbij een taboe is geschonden, maakt eigenlijk weinig uit. Het personifiëren van de dingen is iets wat we vooral in verschillende animistische structuren erg veel zien.

Een beek heeft een eigenaardig levendig karakter. Dat moet verklaard worden. Dat is gemakkelijk. Er is een watergeest die de beek beheerst. Moet je je dan zo'n wezen voorstellen, dan ga je uit van de kleuren van de beek. Ook hier weer het kabbelt erg, dus het vrouwelijke karakter spreekt al. Dan maken we er de een of andere udine van die pas veel later een echt menselijk wezen wordt, een persoonlijkheid.

Een boom Een boom is een wonderlijk ding. Een boom leeft langer dan de mensen. De boom moet dan toch iets hebben wat wij niet hebben. Ja, dan zal er wel een dryade in wonen. Er zal wel de een of andere dryade zijn die in die boom woont. Maar dan kan die geest ook ons beïnvloeden, dus moeten we die geest eren, offers brengen.

Het is misschien niet algemeen bekend, maar in de tijd van de Germanen en de andere stammen tot de Kaninefaten toe die in het land nog aanwezig waren, kwamen de Romeinen. De Romeinen waren zo bijgelovig, dat ze net als de inheemse stammen een klein offertje, al was het maar een kruimeltje brood of een stukje van een gedroogde vrucht in stromend water gooiden voordat ze dat over staken. Ze stapelden stenen bij bepaalde bomen op omdat die bewoond waren ze waren heilig. Dat de Batavieren zelf dat deden is vanzelfsprekend.

Hetzelfde zien we in de natuur. Er zijn bepaalde voortekens. Wij weten als de ganzen naar het noorden vliegen, dan is de lente dichtbij. Als de eerste vluchten spreeuwen komen en die zoeken overal nog bescherming in de steden in daken, in kerktoren of waar dan ook, dan is de winter nog niet voorbij. Dat zijn gewoon natuurtekens. Maar als sommige van die tekens betekenis hebben, redeneert de simpele geest, dan moet alles betekenis hebben. Men kijkt dus naar de vlucht van een kraai of een valk. Die heeft een bepaalde betekenis. Of het uitkomt is niet belangrijk.

Wij leven in een geordend Al. In dat geordend Al is alles min of meer beziel. Een bezieling kan niet plaatsvinden zonder persoonlijkheid, dus moet er een persoonlijkheid zijn. Sommige van die persoonlijkheden zijn sterker dan andere. De bliksem kan de grootste boom vellen. Hij kan gebouwen vernietigen. Zeker de eenvoudige gebouwen die men vroeger had. Dus is hij sterker. Degene die de bliksem hanteert, moet wel een machtige god zijn. Dan maak je er Wodan van of Jupiter. De god is dus het onverklaarbare, we hebben het al eerder gezegd, voorzien van een persoonlijkheid.

Maar een god wordt pas een god, als hij de personificatie wordt van het onbegrepen. Daarbij spelen vreemd genoeg de angsten van de mensen vaak een veel grotere rol dan de verlangens. Zolang het een kwestie is van verlangen durft een mens nog op zichzelf

vertrouwen. Maar op het ogenblik dat hij bang wordt, heeft hij een soort supergedaante nodig die in staat is om hem te beschermen. Dat klinkt gek.

Als wij ons afvragen. Wat deden de stadsgoden, zoals je die in Egypte maar ook in andere landen hebt gehad in de voor christelijke tijd. Zij waren eigenlijk de beschermers van een volk. Daarbij hadden ze gedaanten die niet menselijk waren maar ontleend aan mythologie, aan legenden, aan verering voor bepaalde dieren.

Het is tegenwoordig moeilijk te begrijpen waarom ze de leeuw de koning van de dieren hebben genoemd. Maar wie het brullen van een leeuw in de nacht heeft gehoord, die weet dat het ontzettend indrukwekkend kan zijn. Dan is het geen wonder dat bepaalde steden (Babylon) gevleugelde leeuwen en stieren gebruikten als poortwachterssymbool van kracht die verdedigde. Deze waren dan attributen van de stadsgod de god die deze gemeenschap beschermde. Het maakte veel dingen begrijpelijker.

Als wij lezen van al die eigenaardige wonderen die in de oudheid zijn geschied onder de bescherming van Jahwe, Jehova, Adonai Drie gestalten, oorspronkelijk afzonderlijke goden, later tot één begrip geworden, dan is het opvallend God neemt de beslissing. In feite is het eerder een orakel.

Het orakel wordt bepaald door de mensen, niet door een God. Als Gideon zijn bende samenstelt, dan doet hij dat door te kijken wie direct uit het water drinkt en wie uit de holte van de hand. Het is een selectieproces dat vergelijkbaar is met b.v. de wichelarij van I Tjing. Je kijkt gewoon. Heel waarschijnlijk heeft Gideon geredeneerd. Zoveel vrijwilligers heb ik nodig. Er zijn er teveel die direct uit het water drinken. Het aantal van degenen die uit de hand drinken is net voldoende. Laat mij die nemen. Later was het echter God die op deze manier had bestemd wie aan de strijd zou deelnemen.

Ook bij vele andere zaken horen we dat. Op een gegeven ogenblik grijpt God in door de vijand te verblinden. Dat klinkt misschien erg wonderbaarlijk, tenzij je beseft dat men in die tijd al metalen schilden gebruikte, meestal koper en die waren dan hoog glanzend gepoetst. Als je nu al die schilden naast elkaar zette en de zon viel daarop, dan was de vijand verblind. Die dingen kunnen niet gewoon uit de natuur komen, want we weten niet waarom. Dus moet het een God zijn die het doet.

Zelfs als we kijken naar de vroomheid van de late middeleeuwen, dan is de aanhankelijkheid aan God en aan Jezus buitengewoon groot. Maar wat merken wij? Eigenlijk is de godsdienst gebaseerd op de vrees voor de hel. Daarmee wordt weer duidelijk God is degene die oplost. Jezus is zo attractief omdat hij de zonden der wereld draagt. Met andere woorden; ook jouw zonden. Hij is de bescherming tegen een onderwereld waarvoor je vreest. Een onderwereld, die door de geschiedenis van de mensheid heen altijd wel een rol heeft gespeeld. Een god is een god als hij soelaas bidt op een punt waarop de menselijke angsten anders ondraaglijk en onbeheersbaar worden. Dat is het eenvoudigste antwoord.

Als wij kosmisch denken laten we het nog een keer doen, opdat wij het nooit meer vergeten dan moeten we zeggen. God is een kracht het is het Onbekende. Maar alles is eigenlijk kracht, energie. Als dat het geval is, dan zijn wij deel van God. God is deel van ons. Dan is er geen reden meer om een God te eren. Er is geen reden meer om allerlei rituelen uit te voeren en voortdurend offers te brengen. De kracht die in je is weet wie en wat je bent. En als daar een weten bij is in menselijke zin, dan moet het wel absoluut zijn.

Heel waarschijnlijk is het een weten dat het menselijke weten zover te buiten gaat dat je niet eens meer in menselijke termen kunt spreken van besef. Het is gewoon een zijn. Als ik dat doe, dan worden heel veel priesters werkloos. Een hele hoop goede instellingen verdwijnen, want dan moet ik het zuiver op menselijk vlak gaan zien.

Nu weet ik wel dat er heel veel mensen zijn die zeggen; Humanisme is eigenlijk een verwaarlozing van God. Dat is niet waar. Je leeft in een menselijke vorm. Je bent deel van dezelfde kracht waaruit alles bestaat. Je bent deel van God. Dan is al datgene wat jij als mens voor mensen doet een beantwoorden aan die eenheid die achter alle dingen bestaat.

Er is eens gezegd; Geen enkele mens kent de werkelijkheid, want wij interpreteren de dingen. Maar achter al datgene wat wij werkelijkheid noemen staat een werkelijkheid, de oervorm van datgene wat wij interpreteren. De werkelijkheid is heel anders dan wij beseffen. En juist omdat dat het geval is voelen we ons gedwongen om zelf de werkelijkheid te creëren anders kunnen wij er niet mee leven.

Wie zegt dat er in de werkelijkheid ordening bestaat? Ja, wij vinden de ordening nodig. Er zijn mensen die zelfs zitten te twisten over de vraag of er nu 7, 9, 63 of misschien zelfs meer sferen zijn. Op zichzelf onzinnig, maar de mens heeft nu eenmaal behoefte aan indeling. Goed en kwaad, licht en duister. De tegenstellingen zijn datgene waaruit het menselijke onvermogen kan functioneren. En zijn die tegenstellingen er niet, dan maken wij ze eenvoudig, want daardoor ontstaat benoembaarheid, kenbaarheid en een mate van hanteerbaarheid.

De grote moeilijkheid is dat een mens niet in staat is om die grenzen rationeel en definitief aan te tonen. Hij kan zeggen. Het is voor ons allemaal zo. Maar hij kan niet zeggen; Het is werkelijk zo. Er zijn een paar dingen, die de mens emotioneel als nodig ervaart. Soms uit angst, soms alleen maar omdat hij iets wil hebben dat hij kan hanteren, iets waarmee hij een dialoog kan aangaan. Als hij dat onbekende dan God noemt, dan hij er ermee praten. Of die God luistert in de zin waarin mensen luisteren dat betwijfel ik ten zeerste. Anders ga je je voorstellen dat er een God is die deel is van een wereld van doden en die in het gekkenhuig terecht komt, omdat hij luistert naar alles wat mensen zeggen. Maar voor de mens is dat een noodzaak.

Wij hebben God in heel wat gedaanten gezien. Wij kunnen God terugvolgen naar de eenvoudige houten beelden die bezield worden geacht zoals ze in delen van Afrika nog gehanteerd worden. Wij kunnen denken aan goden zoals ze in bepaalde indianenstammen worden vereerd. Goden, die zich manifesteren in b.v. kaaimannen. Als je het nader bekijkt, dan zit er ook nog respect voor het dier in, angst voor het dier en dientengevolge zal God wel net zo verschrikkelijk zijn. Maar met al die dingen zijn wij geen stap verder gekomen met de vraag. Waarom noemen wij God God?

We zijn ons bewust van onze beperkingen. Wij dromen van het onbeperkte, maar wij kunnen het onbeperkte niet eens aanvaarden. Wij denken in abstracties. Wij zijn emotioneel en praktisch gebonden aan feiten zoals wij die ervaren. Dan hebben we iets nodig waarop wij ons kunnen beroepen. Wij hebben een projectie nodig. Misschien wel van onszelf die buiten die grenzen staat, die niet wordt gehinderd door allerlei denkbeelden die in onze werkelijkheid zo'n belangrijke rol spelen.

God zegt; Dood bestaat niet. Als ik zeg dat je leeft, dan leef je. God zegt; Ziekte niet nodig, weggewist. Het is dan ook opvallend dat je altijd weer relaties vindt met het oerdenken en met het oergeloof.

Wij hebben u al eens verteld over de Grote Moeder, een van de vroege godinnen van wie heel veel votiefbeeldjes zijn overgebleven en ook heel veel afbeeldingen die vanuit een modern standpunt bijna obscene zijn. Wat is de Grote Moeder?

De Grote Moeder is de verklaring van de continuïteit der geslachten. Die was onverklaarbaar. Er moest kracht zijn die werd benoemd. Die kon je aanroepen en dan kon je daar wat mee doen. Die figuur gaat door alle eeuwen heen. Ze wordt Astaroth. Ze wordt Isis. Ze wordt de Maagd Maria. Ze wordt in andere zin Maya, de moeder van de Boeddha. Ze wordt de vrouw van Mohammed de profeet, Fatimah. Nu je het zo bekijkt is het eigenlijk verwonderlijk dat dergelijke oude dingen doorwerken.

Dan ben ik geneigd te zeggen; Wij scheppen onze God. Dat wil niet zeggen dat er niets is. Maar in onze behoefte tot benoemen en indelen hebben we geprobeerd een vorm te vinden, om ergens een beeld te maken waarop wij ons kunnen beroepen iets waarmee wij een wisselwerking denken te kunnen aangaan.

Als je je realiseert hoezeer je zelf scheppend bent in je relatie met de wereld, in je denken over allerlei dingen, dan zul je moeten toegeven, het is een zeer waarschijnlijke verklaring. Maar als er geen God is zoals wij ons hem voorstellen, wat is er dan? Het enige antwoord kan

zijn; Dan zullen wij verder moeten gaan met onze waandenkbeelden zo lang wij niet zonder die kunnen leven.

Wij zijn als de slaapwandelaar, die normaal geplaagd door hoogtevrees zonder enige aarzeling door goten loopt of op de nok, van een dak balanceert. Wij verdoven onze angst en een deel van ons bewustzijn door die God. Het is een kreet die u misschien in een andere vorm wel eens heeft gehoord. Was het niet in het begin van de communistische ontwikkelingen een van de slagzinnen. Godsdienst is opium voor het volk. En zegt men zelfs nu niet in bepaalde kringen; God is een leugen. Wees eens realistisch. Het is in zekere zin waar.

God is de vervanging van ons onvermogen. God is een projectie van onze persoonlijkheid zodanig opgebouwd dat Hij in staat is de grenzen te doorbreken die wij voor onszelf als ondoorbreekbaar hebben gesteld. De eenvoudige heiden, zoals men in een christelijke wereld zegt, die zich voorstelt dat er een soort super, luipaard is waaraan hij krachten kan ontleen, is en lichamelijk en mentaal in staat om dat luipaard veel beter te imiteren, maar ontleent er gelijktijdig krachten aan die vele, mensen niet hebben.

Het is voor de westerlingen onbegrijpelijk dat er zoveel van die geheime genootschappen zijn. zie leeuwmannen, de tijgermannen, de krokodil mannen enz. Overall in de wereld vind je dergelijke secten. Waarom Omdat zij daaraan wel degelijk iets ontleen een vermogen dat zij voor zichzelf dachten niet te hebben. God is het hulpmiddel waarmee wij onze rationele en emotionele begrenzing, kunnen doorbreken en iets dichterbij de werkelijkheid die we zijn. Dan wordt het begrijpelijk dat we een God scheppen, dat we een waarheid scheppen die niet bestaat zoals wij haar zien, maar die voor ons een zekerheid is waaraan wij ons vastklampen, omdat we zonder dat vrezes verloren te zijn, niet weten waar we naartoe moeten gaan.

De kosmos heeft zijn eigen wetten, natuurlijk. Ook in de natuur bestaan wetten, ofschoon de zekerheid dat die wetten inderdaad altijd zullen bestaan niet erg groot is. Ik wil erop wijzen dat opvattingen t.a.v. de zwaartekracht, magnetische velden, zelfs gewoon t.a.v. de plaats die de aarde in de kosmos inneemt, voortdurend is gewijzigd. Maar of we zekerheid hebben of niet wij hebben wetten nodig. En daar waar die wetten niet zijn ingebouwd in de wereld zoals wij haar kennen in de natuur zoals wij haar zien, daar scheppen wij een macht die de wet geeft. De goddelijke geboden en wetten komen niet uit God voort. Ze zijn een vertaling van onze behoefte aan regeling, aan indeling, aan houvast.

Waarom is een God een God? Omdat wij niet zonder een dergelijke kracht kunnen leven. Omdat wij niet begrijpen dat wij met onze gedachten beelden kunnen scheppen die voor ons zo reëel worden dat ze inderdaad voor ons functioneren. Omdat wij niet kunnen begrijpen dat al onze vaststellingen, wetenschappelijke en andere, niet berusten op feiten maar op denkbeelden. Daarom is een God een God.

Een God scheidt voor ons de zekerheid dat onze wereld is zoals wij haar zien. De zekerheid dat onze vijanden bestraft zullen worden dat wij eventueel beloond zullen worden. Hij scheidt de zekerheid dat alles zinvol is op een wijze die wij nog niet kunnen aanvaarden zij het alleen emotioneel.

Een God is een God, omdat wij het goddelijke in onszelf niet durven aanvaarden en het dus verloochenen. Omdat wij niet begrijpen, dat in feite alles betrekkelijk is, zelfs de waarde en de betekenis van onze persoonlijkheid, de waarde en de betekenis van onze wereld en al wat daar in gebeurt. Als wij die betrekkelijkheid aanvaarden, dan komen we in contact met iets dat we misschien geen God kunnen noemen, maar een soort tijdloos continuüm, een bestaan waarin geen grenzen zijn. Waarin een leven niet wordt begrensd door de dood, maar dood en leven samensmelten tot bewustzijn. Een continuüm waarin geen ondergang bestaat, maar waarin alles alleen maar de manifestatie is van een altijd blijvende vorm.

Dan wordt leven en streven veel te zinloos. Dan leef je eigenlijk niet meer gedreven door angst en begeerte. Dan leef je niet meer volgens wetten en regels, dan besta je in het besef van je verbondenheid met alle dingen. Dat is voor een mens niet aanvaardbaar.

Een God is een God, omdat Hij de mens het recht verschaft in te delen, te verwerpen, te veroordelen, zichzelf te verheffen of te vernederen.

Een God is een God, omdat een mens nog niet zo bewust is dat hij met zichzelf kan leven. Hoe onbewuster je bent, hoe wankelmoediger je innerlijk bent, hoe sterker je behoefte is aan een God, aan een wet, aan iets wat jou bevestigt, aan iets wat jouw wereld a.h.w. continuïteit garandeert, zekerheden schept. En toch leef je in iets dat menselijk gezien onzeker is. Niets is blijvend behalve datgene wat we nog niet kennen. Niets heeft zin op de manier die wij kunnen interpreteren.

Er zijn samenhangen, zeker. Die samenhangen zijn mede afhankelijk van ons beeld van de werkelijkheid. Als ons beeld verandert, dan verandert de ervaring van de werkelijkheid. Wij staan slechts aan het begin van onze werkelijke tocht. Wanneer wij mens zijn, dan zijn we misschien in staat om onszelf een beetje te bezien vanuit de buitenwereld nadat we die buitenwereld eerst hebben gedefinieerd, verder komen we niet.

Wij kunnen en niet voorstellen wat het is om een planeet of een ster te zijn. Wij kunnen ons niet voorstellen wat het is om in het schijnbare Niet te bestaan. Ze hebben de mens gemaakt tot de top van alle evolutie. Ze hebben de geest gemaakt tot de goddelijke bevestiging van al datgene wat in de mens leeft en in het menselijk denken belangrijk is. Wij hebben een God geschapen compleet mei koren, tronen, heerschappijen, orde, dienaressen, sub goden van allerlei soort, omdat we daardoor relaties hebben die ons helpen het onzinnige in ons bestaan te vergeten. Maar eens zullen we weten wat het is om een ster te zijn. Eens zullen we weten wat het is om deel uit te maken van een schijnbaar ledig en eeuwig poseren in de ruimte. Eenmaal zullen wij beseffen dat een God niet noodzakelijk is, omdat er een werkelijkheid is die meer dan alles vervult wat mens en geest ooit van een God hebben durven verwachten. Hierover moet maar eens goed naden. Er zijn natuurlijk wat heilige huisjes in getrap. U weet het, een heilig huisje is een huisje dat is opgetrokken als woongelegenheid voor een ideaal dat nooit kan bestaan en gelijktijdig daardoor de woongelegenheid onttrekt aan degenen die het nodig hebben.

❖ *Je kunt je een God toch ook onpersoonlijk voorstellen, een bron van licht, kracht, energie?*
Pas als je je God voorstelt als een bron, stel je nog altijd een wisselwerking en is God buiten jezelf. Ik heb geprobeerd duidelijk te maken je bent deel van een geheel. Alleen dat geheel is werkelijk, niet wat je zelf daarvan denkt. Ik geef toe, als je je een onpersoonlijke God kunt voorstellen, kun beleven als een kracht die van buiten af jou mogelijkheden geeft, dan ben je alweer een stap verder dan iemand die daar een persoon voor nodig heeft.

SPIRITISME EN SPIRITUALISME

U weet allen dat er geloofs- en beginselverklaringen zijn ook voor deze stichtingen. Een daarvan zegt, dat we overgaan en daar aankomen zoals we op aarde zijn geweest etc.

Het is eigenlijk opvallend dat men aan de ene kant wel een tamelijk juist denkbeeld heeft over het proces dat zich tijdens en na de dood afspeelt. Aan de andere kant zien we ook een gek verschijnsel zolang je leeft, luisteren ze niet naar je. Zodra je dood bent en kunt doorkomen, luisteren ze naar je of je woord een evangelie is. Met andere woorden elke uil die sterft wordt een valk. Dat is natuurlijk niet waar. Misschien zoeken de mensen dan in de geest toch een soort plaatsvervangende voor alle goden engeltjes en weet ik wat nog meer waarmee ze zich vroeger hebben beziggehouden.

Wat zijn eigenlijk de feiten?

Het spiritisme heeft natuurlijk veel langer bestaan dan in de huidige vorm, dat begrijpt u ook wel. Soms werkend onder bedwelmings. Pythia b.v. was bedweld door dampen waar wat zwavel maar vooral veel ozon in zat. Ze verkeerde dus in een roes. Zo waren er meer. Zij gaven dan allerlei orakels door. Een medicijnman van de indianen danste zichzelf in een soort

trance en deed dan vaak uitspraken die niet helemaal van hemzelf waren. Zo zou ik vele voorbeelden kunnen geven. Het is dus zeker niet alleen een kwestie dat het paranormale pas in het spiritisme tot uiting komt. Het was er vroeger ook, alleen word het ingedeeld bij andere dingen.

Helderziendheid hoorde thuis bij goddelijke visioenen Theresa van Avila b.v. Aan de andere kant had je de wonderen die in kerken plaatsvonden. Als ze daar buiten gebeurden, dan was het hekserij, dan kwam het van de duivel.

In het spiritisme hebben we te maken met het samenvallen van de mogelijkheid tot bedrog en tot manifestatie van het paranormale. Er zijn in het begin klopgeesten geweest. Dat was zo'n beetje wel het begin. Maar als die klopgeesten niet kwamen, dan waren er ook dames die met een knakkertje (een voorwerp dat je met je tenen kunt bewegen en dat dan klikt) kwamen. En dan met lenige tenen uitspelden wat een geest zou moeten zeggen die er niet was.

Er zijn manifestaties geweest van telekinese zoals in vele kabinet zittingen. Er zijn demonstraties geweest van levitatie van o.a. Home, een van de bekende figuren. Er zijn allerlei manifestaties geweest waarvan je moet zeggen; Ik weet eigenlijk niet wat het is geweest. Het is een mixture zoals bij Eusapia Palladino. Al die verschijnselen samen hebben geleid tot een ander begrip voor het bestaan na de dood. Toen dat begrip voldoende gevestigd kon worden, viel het experimentele karakter, dat het spiritisme toch eigenlijk kenmerkt, meer en meer weg en werd het een beetje kerkser, spiritualisme. Zonder spiritualiën maar heel vaak toch met enige roes en geestvervoering als een geest voorgaf te zijn wat hij niet was en zei wat hij niet meende. Zo komt men langzaam maar zeker tot de meer moderne vorm.

Nog altijd denkt ment, het is alleen de geest die het voor het zeggen heeft. Dat is natuurlijk onzin. Per slot van rekening, als een trompettist probeert gitaar te spelen, al heeft zo'n instrument nooit in handen gehad, dan komt er een kakafonie uit. Als iemand, die een medium wil hanteren geen rekening houdt met de eigen kwaliteiten van zo'n medium, dan wordt het heel moeilijk om er nog iets goeds uit te krijgen. Er is altijd een samenwerking nodig. Je maakt gebruik van de bewustzijnsinhoud en tot op zekere hoogte van het associatievermogen dat een medium heeft.

Ik praat nu even vanuit geestelijk standpunt. Dat wil zeggen, dat de persoonlijkheid van een medium heel sterk bepalend is voor datgene wat via dat medium doorkomt en wat er mogelijk is via dat medium.

Er zijn mensen die heel veel gaven hebben, die b.v. trillingen kunnen aflezen die zich aan voorwerpen hechten, die helderziend kunnen waarnemen, die in staat zijn in de tijd terug of vooruit te gaan en daarnaast ook medium zijn. Maar ook als zo iemand doorgeeft wat hij op een andere plaats waarneemt, dan kijkt hij naar de dingen die voor het medium gewoon zijn. Dus dat hele stelsel is eigenlijk een mengsel geworden van de karakteristieken van mediums en daarnaast het gebruik dat van die karakteristieken werd gemaakt door entiteiten.

Het zal u duidelijk zijn, dat we dan nooit mogen uitgaan van een absoluut gezag. Alleen is het jammer dat heel veel mediums juist behoefte hebben aan dat absolute gezag. Wij hebben hier toevallig te maken met een medium dat het helemaal niet erg vindt als alles een beetje betrekkelijk wordt gesteld. Maar als dit medium dat erg zou vinden, dan zal er een onbewuste remming gaan optreden op elk moment dat je dat duidelijk wilt maken. Je kunt dat hoogstens nog een beetje impliceren, maar naar implicaties luisteren de toehoorders meestal slecht.

Dat je daarnaast nog te maken hebt met allerlei andere factoren vergeten de mensen ook. Om een voorbeeld te geven; Wanneer wij hier een lezing houden dan is tussen de 10 en 30 % van het gesprokene direct of indirect het gevolg van telepathisch aflezen van de aanwezigen. Er is een wisselwerking tussen de mensen die luisteren en datgene wat wordt gezegd. Het betekent, dat de veronderstelling dat die geest het allemaal veel beter weet eigenlijk een beetje onredelijk is.

Nu weet ik wel, dat het hele spiritualisme en het occultisme in zijn vormen onredelijk zijn. Haar het onredelijk bestaat dan uit het feit, dat het niet behoort tot de bewijsbaarheden zoals men die op het ogenblik hanteert. Op zichzelf zijn het verschijnselen die constateerbaar zijn

alleen de uitleg staat niet vast. Als wij echter uitgaan van het standpunt dat deze dingen waarheid zijn zonder meer, dan komen we in moeilijkheden. Daarom vinden wij het bij de Orde erg prettig dat we lange tijd hebben kunnen werken met een medium waar dat niet noodzakelijk was.

Het is niet alleen de kwestie dat wij zeggen; Wij zijn niet alwetend en onfeilbaar. Dat kan iedereen die goed luistert zelf merken. Het is vooral dat wij daarbij zeggen. Denk zelf na. U bent de beoordelaar, niet iemand anders. Wij brengen geen absolute waarheid. Dat kunnen wij ook niet. Een absolute waarheid vanuit onze wereld is in uw wereld niet uitdrukbaar.

Je vraagt je dan af waarom zoveel mensen zich toch vastklampen aan dat beeld van de geest die nu bewust is, want hij komt door en dus weet hij veel meer dan een mens.

Ik ben geneigd om hier een parallel te trekken met bepaalde vormen van voorouderverering. Want ook daar zien we dat men in moeilijkheden zit. Men gaat dan naar de een of andere tovenaars toe die zijn reukwerken brandt, misschien ook nog als een krankzinnige zit te schudden en dan ineens met een andere stem begint te vertellen. Ik ben generaal Tjio Tji en ik weet precies hoe je dat moet oplossen. Het zit zo. Of men zegt; Geachte voorouders, uw nakomelingen hebben uw bescherming nodig. En er dan op rekent, dat je met weinig steekgeld toch een gunstige beslissing krijgt van autoriteiten. Dit kwam in China veel voor. Niet dat steekgeld elders niet gebruikelijk is, alleen heten ze daar meestal anders reiskosten of iets dergelijks.

Dus als ik het zo bekijk, als een mens op een gegeven ogenblik zelf niet zeker is, dan zoekt hij een bevestiging. Ten slotte zijn geesten geesten van overgeganen. Ze zijn van ons. Ze horen erbij. Zij hebben het zelf doorgemaakt. Daar moet je toch begrip voor hebben. Als zij dat zeggen, dan houden ze rekening met ons. Zoals je dat in de voorouderverering ook aantreft. Het kan wel eens misgaan dat kennen we overal.

Op Java, op Dali, meestal in de hindoestrecken, vind je nog allerlei mediums die, als er in de familie moeilijkheden zijn, even betovergrootmoeder laten doorkomen die dan precies vertelt waarom dochter A. niet mag trouwen met zoon C. van die en die. Of waarom dat wel mag, maar alleen op een bepaalde tijd. Dat is natuurlijk erg tragisch. Maar als die tijd nu erg kort is en de mensen kunnen de bruidsschat en het feest niet betalen, dan is de bruid ineens overtijd dat is ook niet leuk. Ook daar dus weer, wij kunnen het zelf niet oplossen. Wij vragen het aan iemand die dood is, want die weet het beter.

Er zijn bij ons heus entiteiten die aardig wat weten. Wij hebben een samenwerkingsstelsel opgebouwd waardoor we over heel veel dingen heel verstandig kunnen praten. Maar wat we geven is altijd alleen maar een idee.

In het spiritualisme heb je niet te maken met absolute zekerheden. Dat moet u goed begrijpen. Als een geest vertelt hoe het hem is vergaan bij zijn sterven en na de dood, dan is dat een persoonlijke momentopname. U zult toch niet aan de hand van een momentopname van Reagan willen beslissen wat de aard is van die opvolger van Mao. Dat zou u krankzinnig vinden. Maar dat doet men in het spiritisme en het spiritualisme in deze tijd nog wel.

Dan vraag je je af; Zijn daar regels voor? Ze hebben gezegd, In deze cursus mogen we ook een beetje praktisch zijn. Een beetje wel maar als we te praktisch worden, dan is dat ook niet mooi meer. Als je mensen dingen vertelt die ze niet begrijpen, dan vinden ze het mooi omdat ze denken dat ze er iets van begrijpen en daardoor het feit, dat ze er niets van hebben begrepen in hun oordeel (het was toch heel mooi) kunnen verbergen.

Elk mens is een individu d.w.z. hij heft een eigen voorgeschiedenis, een eigen oriëntatie, een aantal levenservaringen, een eigen geloof, eigen emoties en die zijn nooit 100 % vergelijkbaar met die van anderen. Heel kleine verschillen kunnen echter heel grote gevolgen hebben.

Iemand die schiet en een afwijking heeft van 110 millimeter, terwijl hij schiet op een afstand van 100 meter, komt een aardig eind van de roos af. Vergelijkbaar is de afstand tussen ons en u toch nog iets groter dan dat. Dus elke ervaring is een specifiek persoonlijke. Elke ervaring van werelden na de dood is in wezen een persoonlijke beleving. Nu kun je wel zeggen Wij

kunnen een gemiddelde maken in zo'n kansberekeningsspel, zo'n spel van statistieken. Zomerland is dan wel ongeveer zo en zo, maar je kunt het nooit met zekerheid zeggen.

Ik ben bang, dat je juist in het spiritualisme zoveel mensen hebt, die toch eigenlijk daarin een vervanging zoeken voor een kerk, die geconfronteerd worden met een aanvaarding die eigenlijk niet terecht is. Zij begrijpen niet dat je gewoon het fenomeen moet zien voor wat het is.

Ik had het daarnet over Eusapia Palladino. Zij liet o.a. tamboerijnen rammelen en zweven en dat bij open kabinet. Dat was iets heel bijzonders. Meestal gebeurde dat achter gesloten gordijnen. Als je dan een beetje handig was en een beetje lenig, dan was je vastgebonden en rammelde je met de voeten. Ze zei tut tut in plaats van dat je op een toetertje blies en dan vonden de mensen dat al heel mooi. Palladino liet werkelijk zien dat de tamboerijn zweefde, dat ze geluid gaf. Dan zeggen de mensen, Het zijn geesten die het doen. Maar toevallig waren die demonstraties van haar zuiver telekinese d.w.z. uitstulpingen van een soort plasma uit haar lichaam, voor de meeste mensen niet zichtbaar, waarmee ze voorwerpen kon bewegen en verplaatsen. U ziet hoe gauw een vergissing is gemaakt.

Het spiritisme is eigenlijk heel oud. In zijn oervormen kunnen wij het zelfs terugvinden bij zeer primitieve mensen zelfs voor homo sapiens. Daar bestaan al krachten van doden, zegt men dan misschien, die iets te vertellen hebben. Paranormale fenomenen zijn de hele historie door te constateren, ook als de oorzaak daarvan anders wordt beschreven dan in deze tijd.

Laten we dan reëel zijn. Laten we zeggen; Goed, spiritisme, spiritualisme het is prima zolang ik kan uitgaan van mijn denken, mijn reageren. Als ik fenomenen zie, dan kunnen die door de geest zijn veroorzaakt, maar ik weet het niet zeker. Ik kan echter het fenomeen constateren.

Ik weet dat er heel veel krachten zijn die werken. Iemand kan genezende kracht uitstralen. Als hij nu toevallig extra energie krijgt, komt die dan uit de geest Het kan. Het kan net zo goed zijn dat de lucht bijzonder ozonrijk is en dat daardoor de innerlijke spanningsmogelijkheid van die mens aanmerkelijk oploopt. Laten we ons niet vastleggen op zekerheden. Laten we uitgaan van datgene wat we kunnen beleven, wat we kunnen zien, kunnen interpreteren, waarmee we te maken hebben.

Als u naar mij luistert, zeg niet; Dat is een geest, dus die weet het. Zeg; Ik weet niet precies wat het is. Het was interessant. Op die manier komt u verder.

Wat op het ogenblik nog een kerkelijk karakter heeft, moet zich ontwikkelen tot een voortdurend vrij denken van de mens waarbij men echter ook fenomenen aanvaardt die niet binnen het redelijk kader vallen zolang ze maar kenbaar zijn. Dan zou het spiritualisme wel eens de basis kunnen vormen voor alle godsdienstigheid en zelfs voor een deel van de wetenschappelijke benadering van de toekomst. Want als de wetenschap verder gaat op het ingeslagen pad, dan komen er omwentelingen die nog veel groter zijn dan Einstein eens in de wetenschap teweeg heeft gebracht met o.a. zijn relativiteitsleer. Bij die omwentelingen zal men dan ongetwijfeld moeten gaan in de richting van wat men nu nog mystiek noemt.

Zoals b.v. Jung Jung in zijn benadering van de menselijke psyche komt in zijn laatste levensjaren tot zijn beste ontdekkingen, tot iets wat mystiek is. Het is geen wetenschap meer volgens de huidige norm. De mystiek zal toenemen. Maar die mystiek is gekoppeld aan de onbevooroordeelde waarneming, van fenomenen en een erkenning dat er een leven is na de dood. Dat mag ik zeggen omdat daarvoor, al wordt het niet algemeen aanvaard, toch wel een aantal wetenschappelijke bewijzen bestaan. Zoals van reïncarnatie is aangetoond, ook volgens de moderne wetenschappelijke normen, dat ze tenminste een grote waarschijnlijkheid is.

Laten we vandaaruit verder gaan. Dan komen wij tot een wereldbeleving waarbij we niet meer uitgaan van de gezaghebbende stem van de doden of van iets anders, maar uitgaan van een voortdurende wisselwerking tussen ons en datgene, wat wij niet helemaal kennen, wat we nog niet zijn. En uit die wisselwerking kan dan de bewuste mens groeien. Want de ideale oplossing van alle spiritisme en spiritualisme ligt in de bewustwording van de mens waarbij zijn gevoeligheid zozeer vrijkomt van dogmata van beperktheden dat hij de wereld van het

hiernamaals gaat beleven als een deel van zijn eigen wereld. En zelfs dan blijft toch nog alles sterk gebonden aan persoonlijke beleving en persoonlijke interpretatie.

Daarom ben ik zo vrij te zeggen; Spiritisme en spiritualisme hebben reeds lang bestaan. Ze zijn een benadering van iets wat nog moet komen, maar op zichzelf zijn ze zeker niet de gezaghebbende storm die menigeen erin zoekt.

Laten we daarom deze dingen maar aanvaarden voor wat ze zijn, een mogelijkheid om kennis te nemen van nieuwe gedachten, nieuwe verschijnselen, nieuwe mogelijkheden. Dan komt er een ogenblik dat we de magie, het spiritisme, het spiritualisme en al die andere vormen van occultisme niet meer nodig hebben, omdat hetgeen ze nu mogelijk maken door onze aanvaarding dan een vanzelfsprekend deel is geworden van het dagelijks leven, ook van de mensen.

❖ *De wetenschap wordt die geïnspireerd door wat er in de geesten wereld leeft? Waar ontmoeten die elkaar?*

Deze kunnen elkaar ontmoeten in de processen die wij inspiratief noemen, maar die sommige wetenschapsmensen intuïtief noemen. U moet goed begrijpen, de top wetenschappers van deze tijd zijn vergroeid met een realiteitsopvatting die wordt bepaald door in feite zintuiglijke waarneembaarheid en herhaalbare constateerbaarheid. En juist in geestelijke fenomenen zijn die dingen niet aanwezig. Daardoor blijven ze, althans voorlopig, ten aanzien van dit alles begrensd. Pas als ze op hun eigen gebied op een punt komen waar door het niet meer mogelijk is die aan te tonen, beginnen zij te veronderstellen. En als ze daar dan fenomenen bij betrekken waarvan geen directe samenhang kan worden vastgesteld, kunnen wij spreken van een vorm van mysticisme. Dit vinden wij bij de betere wetenschappers in deze tijd in toenemende mate.

❖ *Is dat manifest in de taal over de psychics?*

Ik ken het manifest niet.

❖ *Een geschrift over de oerbestanddelen van de stof*

Dat is een mooi verhaal en niet eens onjuist. Ik wil u wijzen op hetgeen wij in 1957 te dien aanzien al hebben gezegd namelijk alles is energie. De werveling van de energie wordt bepaald door onderlinge bindingen plus werveling. Nu zijn we heel wat verder en hier en daar begint de wetenschap erover na te denken of het misschien zo zou kunnen zijn. U kunt zeggen dat wij onze tijd vooruit waren, maar dat is ook niet waar. Wij gingen gewoon uit van datgene wat wij in onze eigen wereld meenden te constateren.

40 JAAR HUMANISME

Is dat wel waar? Is het humanisme niet het zien van de mens als mens? Zolang de mens de medemens niet kan zien als mens, kan hij zelf niet mens zijn. Zo wordt het al duidelijk dat het humanisme veel vorder teruggrijpt dan men denkt. Dan denk ik niet alleen aan de grote filosofen als Spinoza en andere humanisten, Augustinus heeft er ook wat van weg gehad.

Ik denk gewoon aan de wijze waarop een mens beseft dat je om mens te zijn de gelijkwaardigheid van je medemens moet aanvaarden. Dat je om vrij te zijn moet beginnen de vrijheid van je mede mens mogelijk te maken.

Als u zegt. Veertig jaren. Ach zeker, het is een beweging en die is veertig jaren oud. Maar zelfs in die beweging zijn niet alle humanisten even humanistisch gezind. Want juist het erkennen van de ander als je gelijke, de verdraagzaamheid, maar daarnaast ook het vanuit jezelf het de ander mogelijk maken om volgens je beste begrip en opvatting een vrij mens te zijn, is het meest belangrijke.

Als ik daaraan denk, dan vind ik toch ook in de bijbel een zeer humanistisch principe terug. Heb uw naaste lief gelijk uzelf en God boven alle dingen.

Maar wat is God? Dat weten we niet. Wie is onze naaste? De mens met wie je te maken hebt. Laten we die dan aanvaarden zoals hij is. Laten we hem verdragen ook al zijn wij er niet altijd mee eens. Laten wij hem de vrijheden gunnen, die wij voor onszelf niet willen of durven nemen, maar die wij die ander dan toch toestaan.

Laten wij de moed hebben om zelf vrij te zijn. Niet vrij om anderen te misbruiken en te redigeren, maar om onszelf te uiten zoals wij zijn.

Werkelijk humanisme is eenvoudig verdraagzaamheid, respect voor de medemens. Laten we hopen, dat dat niet bij veertig jaren blijft. Dat alle eeuwen in het verleden en alle ontwikkelingen in die richting niet een twee, drie teniet worden gedaan door mensen, die zo nodig anderen moeten vertellen hoe ze moeten leven, hoe ze moeten denken, hoe ze moeten geloven.

Laten wij hopen, dat het begrip voor de waardigheid van elke mens de menswaardigheid van het bestaan mogelijk maakt. En dat het respect voor de ander in zijn wezen, in zijn denken en zijn vrijheid voert tot een aanvaarding van de mensheid en zo tot een bewustwording, die geestelijk een grotere harmonie mogelijk maakt en daardoor een ruimer begrip scheidt zelfs als je nog een keer zou moeten incarneren.

HET LEVENSGEDICHT VAN DE VROUW

Ik begin met te dromen van mijzelf. Ik probeer mijn onvolmaaktheid te zien, te corrigeren tot ik in mij een waarde vind en bovendien vanuit mijzelf meen die waarheid wordt door al geacht.

Waar men die dan niet erkent, daar zal ik diep doorvoeld maar ook wel overdacht gaan strijden tot ik zelf de macht heb af te dwingen dat anderen in mij dat vinden wat ik omtrent mijzelf wil bezingen.

Maar als je leert om deel te zijn, om voort te brengen, voort te gaan, jezelf te zijn en dienend soms, soms heersend ook, toch te bestaan als deel van meer, als deel van loven, heb je dan niet aan het vrouw zijn de ware betekenis gegeven?

Dan kun je zuchten, je kunt gaan roepen, je kunt gaan protesteren. De kunt over het recht, het onrecht ten aanzien van de vrouw wat je wilt beweren, maar wat je zelf bent en wat je zelf blijft dat is het wat het vrouw zijn in en rond jou steeds beschrijft.

En heb je dan jezelf gevonden en zelfbewust zelf geleefd, dan is. het lied van heel je leven een melodie die langzaam zweeft door eeuwigheid en geestesdreven, die in al zichzelf steeds erkent, omdat je vrouwen mens tezamen bewuster deel van mensheid bent.

Een loflied op de vrouw kan ik u niet zingen. Een loflied op de man dat durf ik niet bestaan, omdat de mens pas mens wordt als hij het mens zijn, niet de onderdelen bewust wil ondergaan.

LES 7 - DE WIL DER GODEN

Het meervoud is niet direct willekeurig gekozen, want er zijn heel veel verschillende beelden van God. Een deel daarvan hebben wij al belicht.

Het wonderlijke is, dat elk van die Goden zijn eisen stelt aan de mensen. Dat is in de primitieve religie over het algemeen een soort ruilhandel. Men brengt de Goden offers en door deze offers wordt dan van die Goden een gunst verkregen. In een van de vorige lessen hebben wij al erop gewezen dat dat eigenlijk de primitieve magie is die hier een grote rol speelt. Waar u ook gaat kijken God geeft zijn geboden.

In het Juidse geloof zijn daar de Tien Geboden. Uit de Tien Geboden, afgeleid op grond van de geschriften (de Wet), bestaat er een heel boek van wetten. Al die wetten worden gezien als voorschriften van God.

Gaat u kijken in de christelijke wereld, dan zien wij precies hetzelfde. Er zijn tien geboden van God. Een handige jongen heeft daar vijf gebed van de heilige kerk aan toegevoegd. Maar daarnaast bestaat er een complete bibliotheek over alles wat wel en wat niet mag. Zeker, het wordt in het christendom hier en daar wat minder, elders weer wat meer verkondigd. De particuliere inzichten van de verkondiger spelen daarin een grote rol, maar altijd weer het is de wil van God.

Herinnert u zich misschien nog de kwestie die er in Nederland is geweest van een dominee ergens op de Veluwe die zijn gemeenteleden verbood hun kinderen te laten inenten tegen o.a. kinderverlamming. Hij deed dit op grond van zijn visie dat God wel zal zorgen en dus behoeven de mensen dat niet te doen, want als ze het wel doen, dan is dat wantrouwen tegenover God.

Het is in de moderne tijd nog wel een tikkeltje aanvaardbaar. Ofschoon, als we gaan kijken bij de islamitische wetten en de wijze waarop deze door de wetgeleerden (oelama s) worden toegespitst en uitgevoerd, dan vragen wij ons toch wel af, of dat nu allemaal werkelijk de wil van God is. Want ook daar hebben ze de geschriften van Mohammed zakelijk geïnterpreteerd.

Die interpretatie valt zelfs in 7 richtingen uiteen twee hoofdrichtingen en een viertal daarna nog ontstane richtingen. Dus hier hebben mensen de zaak uitgelegd. Op grond daarvan stellen ze dat in een bepaald geval b.v. een vrouw gestenigd mag worden,, een man onthoofd enz.

In andere landen zoals India, is dat tegenwoordig wat minder. Maar ook daar bestaan allerlei religieuze geboden. Een deel van die wetten zijn gedeeltelijk wel begrijpelijk. Bijvoorbeeld de reinigingsvoorschriften voor de kasten. Dat is niet alleen een kwestie van; een ander is onrein. Het betekent echter wel iemand die een besloten leven leidt, een geleerde b.v heeft niet het weerstandsvermogen van een paria, een boer of wat dat betreft van een handelaar of een krijger, die met allerlei invloeden in aanraking komt. Vind je dus dat de geleerde te belangrijk is om hem aan risico's bloot te stellen, dan ga je zeggen; Het is beter om niet samen te eten. En als je door zo iemand bent beroerd, reinig jezelf enz. enz. Het is eigenlijk hetzelfde als een aantal spijsvoorschriften.

Varkensvlees was in het noordelijk deel van Afrika en het zuidelijk deel van Azië een gevaarlijke spijs. Trichinose wam ontzetten veel voor. Het gebod op zichzelf is dus wel redelijk. Maar komt dat ook van God? Ik krijg het gevoel dat de wil van de Goden eigenlijk niets anders is dan de weerspiegeling van de gemeenschap waarin ze leven. Want een God leeft in een gemeenschap. Die gemeenschap heeft een beeld van God. Het is deze God die wordt vereerd en geen andere. Er wordt geen kosmische God vereerd, maar altijd een beeld dat past bij datgene wat men als juist beschouwt.

In een vorige les heb ik u al gezegd; De mensen scheppen een God feitelijk zelf. Het resultaat is, dat we zitten met een groot aantal tegenstrijdige voorschriften. Bijvoorbeeld, de Hindoe

mag geen rundvlees eten. De mohammedaan mag geen varkensvlees eten. Ik noem nu maar een bekende tegenstelling.

Een God die voor alle mensen bestaat, kan alleen wetten geven, zo hij ze al geeft, die voor alle mensen gelijk gelden. De pretentie van elke godsdienst is, dat de wetten die u als de wil Gods aan de mensen worden voorgelegd voor de hele wereld gelden. Maar die wetten zijn dan vaak zodanig dat ze voor anderen eigenlijk niet zijn na te komen. Een God die onredelijk is, lijkt mij geen God, dat is een super komische dictator met ingebouwd Heil Hitlereffect. Dat begrijpen de mensen niet.

Wij hebben in de loop der tijden allerlei vreemde en ook wrede rituelen gezien. De Druïden b.v. hadden de gewoonte om het hart van een slachtoffer aan hun God of demon (sommige waren uiterlijk demonen o.a. Tennerik) te offeren. Datzelfde gebeurde in het oude Ur in de maantempel, Ook gebeurde dat, betrekkelijk recent zelfs, nog in Mexico. De Goden werden omgekocht met het hart van de mens. Waarom? Het hart werd gezien als het levensbeginsel. Door dat hart aan de God te offeren zond je de geest naar die God de geest komt daar rapport uitbrengen. En omdat hij zo netjes daarheen was gezonden, zou hij nog wel bepaalde gunsten van God kunnen verwerven.

Er zijn perioden geweest waarin het offer zelfs volkomen symbolisch was voor datgene wat men wenste. Een stier werd gevoed totdat hij werkelijk op het hoogtepunt van zijn seksueel vermogen was. Hij werd dan ritueel geslacht temidden van de velden die de gemeenschap bebouwde en wel op een zodanige manier dat zijn zaad tot uitstorting kwam op de aarde, zaad en bloed. Dat betekende dan dat alles vruchtbaar zou zijn.

Dat is een begrip dat natuurlijk niet helemaal juist is. Ter plaatse zal de vruchtbaarheid wel groter worden, bloed is uitstekende kunstmest. Het is duidelijk, dat de mensen in dit geval in een wederkerigheidsrelatie staan met hun God. Ik vraag mij af; of dat toch niet te verkiezen is, ongeacht de excessen die daar vaak aan verbonden zijn, boven een wet die niets behoeft te bewijzen, niets behoeft te geven en die betrekkelijk willekeurig door mensen kan worden toegepast in de naam van God. Er zijn ontzettend veel vragen die dan rijzen, als je met dit onderwerp bezig bent.

Jezus leer b.v. wordt voorgesteld als liefdeleer. Maar is die leer een liefdeleer? Het is maar een vraag. Als wij naar Jezus kijken, dan zien wij inderdaad dat hij heel veel voor er mensen doet. Maar ook (dat staat duidelijk beschreven) dat hij aan mensen, die hem om genezing vragen, soms voorbij gaat en anderen geneest. Waarom? Wij weten dat hij op een gegeven ogenblik de wisselaars en de handelaren de tempel uitranselt. Ik vind dat niet een liefdevol gebaar. Een ander ogenblik heeft hij het tegen de Farizeeërs. Hij spreekt zelfs van Gij, witgepleisterde graven van buiten verblindend en van binnen vol verrotting en bederf. Er waren er wel meer dan alleen de Farizeeërs die dat verwijt verdienden, ook de Sadduceeërs en nog anderen. Waarom tegen hen? Het was toevallig een fractie die erg tegen Jezus was. Jezus reageerde ten dele diplomatiek dat geef ik graag toe, maar het was heus niet allemaal de fondant rose zachte liefde die menigeen ervan wil maken. Jezus was wel dat moeten wij hem toegeven rechtvaardig.

Is het christendom rechtvaardig? Het is maar een vraag. Ik geloof dat het met een zekere zelfgerechtigdheid voortdurend onrecht begaat aan iedereen die de brutaliteit heeft om de autoriteit van degenen, die ze als leiders van het christendom beschouwen, te ontkennen.

Als ik kijk naar de islam, dan geloof ik dat het Mohammeds wil is (u kunt het in de koran zien) dat de mens zich houdt aan bepaalde regels. Maar in de godsdienst is het helemaal niet erg als je liegt en bedriegt zolang het maar gaat tegen iemand die jouw vijand is en daarom de vijand van God iets wat de ayatollahs nog voortdurend bewijzen

Daar tegen staat de rechtvaardigheid tegenover de vrouw, de rechtvaardigheid tegenover de naast, de gastvrijheid tegenover de vreemdeling, het respect voor de andere geloven door Mohammed letterlijk in de koran gesteld, zijn niet meer terug te vinden. Ik krijg zo het gevoel dat de wil van God eigenlijk heel iets anders is dan de mensen denken. Dat de wil van God iets is wat door mensen wordt uitgevonden om hun eigen wil te kunnen doorzetten zonder enige kritiek daarop behoeven te dulden of enige verandering daarin behoeven aan te brengen.

Daar zitten wij natuurlijk met een grote moeilijkheid, want is het werkelijk de wil van God dat er b„v. geen spiritisten mogen zijn? U weet, wat een goed christen moet zeggen? Als een goed christen hier komt, dan moet hij zijn oren dicht houden, zijn ogen sluiten en zeggen. Het is de duivel die hier spreekt. Zo hoort dat. Waarom? Als God deze mogelijkheid schept, dan moet ze ook volgens zijn wil bestaan. Dan heeft niemand het recht te zeggen Dat is verboden of dat mag niet.

Als God paranormale krachten zendt, dan vraag ik mij af waarom dan christelijke genezers zo verdacht zijn in bepaalde geloofsvormen. Steeds weer wordt er gezegd, Het is niet de wil van God dat dit gebeurt. Hoe weten zij dat? God heeft die mogelijkheid geschapen. Jezus heeft het gedaan. Van Mohammed word het twee keer vermeld. Van de Boeddha wordt ook vermeld dat hij heeft genezen. Ik zou nog andere voorbeelden uit vroegere tijden kunnen aanhalen. Waarom mag het dan niet? Kennelijk is hier een God aan het woord die geen werkelijke of kosmische godheid is, maar een godje. Het godje, dat mensen voor zichzelf hebben geschapen om daarmee zichzelf te rechtvaardigen tegenover anderen.

Het moeilijke is, dat dit allemaal emotioneel is. Je kunt niet tegen de mensen zeggen; Wat jullie denken is verkeerd. Want zij kunnen het niet eens begrijpen. Dit is Gods wil. Dit kun je niet verkeerd begrijpen want dat weten ze toch. En als je dan zegt; Dat is niet juist, dan zeggen zij; Daar heb ik niets mee te maken. Het is Gods wil. Zeg je dan; Weet je wel zeker, dat het de wil van God is? Dan is het antwoord. Natuurlijk, want iedereen zegt dat het Gods wil is. Dat is net zoiets als iemand zegt; Het staat gedrukt. dus zal het wel waar zijn. Wat moet je met dergelijke dingen doen? Eerlijk gezegd, weet ik het ook niet goed.

De wil der Goden, in een wat andere vorm vinden we ook terug in termen als democratie. Dit is in het belang van de democratie. Zelfs als het volk daardoor geen stem heeft, is het toch democratie. Dit is het enig juiste dat wij kunnen doen. Dit is de socialistische oplossing. Dat we daardoor een hoop mensen onmondig maken en heel veel mensen een last opleggen zonder dat ze daar zelf ook maar iets over te zeggen hebben, dat telt niet. Het is het systeem. Hoe onze goden zijn een systeem van rechtvaardiging. Ik hoop dat de geestelijkheid hier niet aanwezig is, want dan moeten wij weer een beroerte proberen te voorkomen.

Al die dingen, die onmogelijk worden genoemd vanuit bepaalde systemen, zijn mogelijk, Heus, er is leven buiten deze aarde en soms tamelijk hoogbeschaafd wat je van mensen niet altijd kunt zeggen.

Er zijn paranormale gaven. Er zijn andere dimensie werelden die soms aan de uwe grenzen. Ze bestaan allemaal, Maar ja, dat is onzin, want als wij dat accepteren, dan is ons gevoel van uitverkorenheid en superioriteit als mens naar de maan. Dan zou men aan ons eisen gaan stellen ten aanzien van het paranormale. Men zou zich gaan afvragen waarom wij die dimensies nog niet hebben gevonden. De wil der Goden ligt kennelijk verankerd in de behoefte van de mensen die de wil verkondigen.

Laten wij eens gaan kijken bij de primitieven hoe het daar gaat. Daar staat een afgodsbeeld. Dat afgodsbeeld laat door tekenen zien wat zijn wil is. Erg mooi. Haar hoe weet je dat tekenen zijn? Ja, dat zegt de medicijnman. Hij heeft de vogels gezien en dat betekent dat de Goden zo en zo.

Wij gaan maar weer een eindje terug. Denk eens aan het hemelschrift. Er is een tijd geweest dat men de hemelen bestudeerde om de wil van de Goden te leren kennen. Men was bezig om juist boven de horizon de steeds veranderende constellaties te beschouwen en daaruit schrifttekens te construeren. Op zichzelf zou je kunnen zeggen. Het was het begin van astrologie. Het is zeker de basis ervan geweest. Maar wat men zich niet realiseert, is dat bijna niemand kon legen en schrijven buiten de priesterkaste. De priesters maakten dan uit die sterren lettertekens, maar soms vormden ze uit dezelfde ster heel andere lettertekens.

Hoe kwamen ze daartoe? Als je het hun had gevraagd, dan zeiden ze natuurlijk Dat heeft de God ons gezegd. Het is wel opvallend dat daarin voorspellingen en aanwijzingen ontstonden die zelden voor de priesters ongunstig waren, maar meestal wel bepaalde eisen stelden aan de niet-priesters. Wonderlijk, of niet?

Laten we eens gaan kijken in Tibet. Het is op het ogenblik niet meer zo als het geweest is. Er is nog een klooster waar ze het nog een beetje doen voor de toeristen, neem ik aan, maar waarvan de echtheid toch in twijfel is getrokken.

Er is een tijd geweest dat in een aantal kloosters, o.a. het klooster van Brynen (?), bijeenkomsten waren met plechtige dansen en aan het eind werd iemand bezeten door een demon. Je zou zeggen; Een demon kan toch ook wel verstaanbare taal spreken. Zelfs wij doen dat en wij worden ook wel voor demonen uitgemaakt. Maar neen. Dat medium bralde, lalde, schreeuwde, zuchtte. Daarnaast stonden een aantal Lama's die in staat waren dat allemaal te vertalen. Zij zeiden dan wat de demon had gezegd. Het is opvallend hoe vaak de demon vertelde dat er onheil op komst was dat alleen kon worden voorkomens indien deze demon goed opgesloten bleef en er offers werden gebracht aan de tempel (het klooster in dit geval) om het onheil onmogelijk te maken. U kunt zeggen Maar het was toch, van God. Als alles wat wordt gezegd door een demon te maken heeft met de wereld van de Goden, dan heeft dat te maken met de kosmische samenhangen. Daar mag je niet aan twijfelen. Neem wat van je armoede en help die arme monniken om die levensgevaarlijke demon in bedwang te houden.

In enkele gevallen doet deze wil der Goden mij ontzettend veel denken aan bepaalde politici in de gevoerde verkiezingscampagne vele beloften voor de verre toekomst en vele offers die in het heden gevergd zullen worden. Denkt u niet dat ik daarmee de draak wil steken ook al komt het misschien een beetje badinerend over.

Wat moet ik denken van iemand die zegt Je moet je lijden geduldig dragen. Het is de wil van God. God beproeft degene die hij liefheeft. In het hiernamaals zul je ongetwijfeld schitterend beloond worden voor al wat je nu hebt, moeten doormaken. Het klinkt erg mooi, maar het levert geen garantiebewijs. Eigenlijk zou je het kunnen vertalen mots. Lieve mens, val ons niet verder lastig daarmee. God zal het je later wel een keer vergoeden. Maar dat mag je niet zo zeggen. Wees nederig. Gij behoort tot een bepaalde stand. Respecteer dan degenen die boven u geplaatst zijn. Met andere woorden. Denk niet, na. Wees een instrument van die anderen. Maar waarom zou God de mens de rede gegeven hebben percepties vermogen tot denken, als het de bedoeling was dat die mens er geen gebruik van zou maken? De wil der Goden is een heel eigenaardige zaak.

In de tijd van de Druïden in Engeland en dat is betrekkelijk laat (ongeveer in de tijd van Koningin Bodicea) splitsten zich deze mensen in wat men later wel noemt de zonnerichting en de maanrichting anders ook wel de lichte en de duistere kant. Een van hun barden (de Druïden hadden hun eigen barden die historici, leraren e.d. waren) zingt daar een heel eigenaardig lied over,

"Ik heb gedroomd van de goden. Ik heb gedroomd van hun kracht. Ik heb gedroomd dat hun kracht in mij leeft maar ik durf haar niet beproeven. Zo schiet ik tekort ten aanzien van de Goden ten aanzien van mijzelf want ik ben het die droomt. Zo moet ik het zijn die de droom waarmaakt. Waar ik de droom niet waarmaakt faal ik tenzij ik haar onjuistheid eerst aan mijzelf bewezen heb." Een heel vrije vertaling, want het was in het Keltisch en ik denk niet dat een van u dat zou verstaan.

Wat zegt deze oude Druïde eigenlijk? Hij zegt Als er in mij een waarheid leeft, dan moet ik die waarmaken, niet een ander. Als ik dat niet kan, dan moet ik erkennen dat mijn droom onjuist is. Ik moet mijzelf bewijzen wat van de denkbeelden die in mij leven juist, waar en aanvaardbaar is en wat voor mij droom, illusie, zelfbedrog blijft. Daarom zegt deze man van bijna 2000 jaar geleden iets wat tegenwoordig nog teveel wordt vergeten. Wij zijn de dromers.

Er is een tijd een religie, een soort godsdienstje, geweest dat heette De ik God. De stichter was geloof ik een Rus. Er zijn daarin bepaalde dingen die mij aanspreken. Alleen, hij begon te zeggen Ik ben God. Daar ben ik het niet eens mee. Ik ben deel van God, ja. Maar niets ik ben God. Voor het overige daar kan ik voor een deel inkomen. Hij zegt; Ik ben het die de werkelijkheid droomt. Dan ben ik het die voor die werkelijkheid aansprakelijk is. Ik ben het die de droom waarmaakt. Ik ben het die de wereld schept voor mijzelf. En wat niet deel is van mij, is het andere en dat behoeft geen deel te zijn van mijn wereld, maar ik moet er zelf in leven.

Er komt een hele hoop over liefdeleven e.d. bij te pas. Dit is een van de kernbegrippen. Hier niet iemand die uitroept God wil het zus of zo. Of, Ik ben wijze en ingewijde. Ik weet het, doe jij het nu maar. Hier is iemand die zegt; De werkelijkheid is jouw droom. Die droom aan jezelf bewijzen, is scheppen. Bewijs dan je droom aan jezelf. Ik vind het een fantastisch mooi idee.

Geen wil van Goden. Een stelling. Denk erover na. Probeer het.

Waarom zijn er toch zo ontzettend veel dogma's overal? Waarom zijn zoveel stellingen onaantastbaar? Misschien wel omdat ze niet redelijk te handhaven zijn, omdat ze tot geloof worden verheven daar ze anders niet zouden kunnen bestaan. Ga dan nog een stap verder en zeg tegen jezelf Als ik dergelijke dogma's ontmoet op mijn weg, dan zijn ze niet de wil van een God, dan zijn ze een bekentenis van onvermogen van degenen die zeggen die God te kennen, zijn leer te verkondigen, zijn wet te handhaven.

Er zijn teveel godsdiensten geweest in het verleden nu bestaan ze soms nog die wat minachtend werden afgedaan met nu ja, dat is animisme, maar die in wezen veel dichter kwamen bij de werkelijkheid dan al die zeer uitgelegde godsdiensten die precies weten wat God is, wat God wil en de rest.

Denk eens aan die eenvoudige plechtigheden van de indianen, Indianen waren over het algemeen zoonanbidders. Hun Manitoe was de verbeelding van een lichtgeest, een soort engel. Als zij werkelijk lid wilden worden van de stam, dan moesten ze proeven doorstaan. Die waren misschien tamelijk willekeurig, maar ze kwamen wel voort uit de aard, het karakter van het volk en de manier waarop het leefde. Daarna ging men op zoek naar zijn medicijn.

Wat vond men dan? Een eigen verwantschap met een bepaald dier, met een bepaalde plant soms dat was dan heilig. Men zocht naar zijn verwantschap in de wereld. Niemand zei; Je moet het anders doen. Iedereen erkende dat. Ze zeiden; Natuurlijk, dat is jouw totem geworden. Dat is jouw medicijn geworden. Niemand zei Je gelooft nu wel aan de medicijn, maar bewijs het nu maar eens. Ze zeiden; Je hebt hier een geloof (het was misschien een mystieke beleving), die voor jou bepalend is voor de manier waarop je leeft en dat mag je doen.

Wij hebben dat ook. Elk op zijn eigen manier. Geen algemene wil van God. Het is ook opvallend, dat in die godsdienst soms wel een beroep wordt gedaan op die krachten van de elementen, maar nooit direct op God. Het is de wereld waarmee je verwant bent, waarop je je beroept. Eveneens buitengewoon treffend is het feit, dat nooit de wil van God wordt verkondigd, maar wel de raad van de voorvaderen of wat de wind heeft gefluisterd ofwel de aarde heeft gezegd. Hier wordt de zaak veel persoonlijker.

Wij hebben over dit onderwerp al eens meer gesproken. Misschien herhaal ik sommige punten. Maar wat kan belangrijker zijn dan dit ene te weten dat in jou wie je ook bent, wat je ook bent iets leeft wat je God kunt noemen. En dat daaruit voor jou alleen bepaalde richtlijnen en wetten voortkomen. Die wetten zijn deel van je wereldbeeld. Als je wereldbeeld onjuist blijkt te zijn, moet je het veranderen. Er is geen kosmische wet die je daden vastlegt. Er is een kosmische wet die de richting van je streven bepaalt, dat is alles.

De wil der Goden is iets wat voor ons persoonlijk kan gelden.

Maar het kan nooit een wet van Meden en Perzen worden. Daar kan nooit een Romeins recht op gebaseerd worden. Toch is dat steeds gebeurd in de maatschappij gebeuren allerlei dingen die eigenlijk niet redelijk zijn en niet verantwoord. Als je dan vraagt waarom horen we. Dat is in overeenstemming met de wil van God, de leer van Marx, de stellingen van Lenin of andere grootheden. Wij hebben het recht te delen in het recht van anderen maar alleen, indien wij bereid zijn ook zelf daarin mee te denken en te zoeken naar datgene wat bij ons past.

Het klinkt erg cru als ik zeg dat koningen hun gezag altijd al door God gegeven hebben omschreven, Waarom? Omdat het een taak was die hun door God was opgelegd. Misschien hebben ze dat wel geloofd. Maar het was ook een rechtvaardiging van een buitengewoon gezag dat ze hadden een soort willekeur die ze konden botvieren in sommige gevallen zonder dat iemand daar iets aan kon doen.

Farao was de zoon van God in een stoffelijke gestalte. Eigenlijk scheelt dat niet eens zoveel van de wijze waarop de keizers van Europa sedert Karel de Grote zichzelf hebben beschouwd de door God gewijde, de door God gezondene. Dat hebben vele groten op aarde. Het is heel waarschijnlijk dat Ronald Reagan, wanneer hij in zijn nachthemd neerknielt, zegt; 0, God wat dank ik U dat Gij mij heden weer geleid hebt tot een nieuwe kernproef. Hij gelooft dat dat de wil van God is, want zo ziet hij de zaak. En dan moet dat wel de wil van God zijn, want hij gelooft aan God. Hij is trouw aan God. Dan kan het niet anders zijn.

Misschien dat ergens anders een communistische leider neer zit en een ogenblik diep nadenkend, bladerend in een van de standaardwerken van het socialisme zegt; Ik heb hard moeten ingrijpen. Het heeft mensenlevens gekost, maar hier staat het dan toch duidelijk; Streven naar het welzijn van het algemeen is onze taak, niet het zorgen voor het individu apart. Daarom moeten wij er alles aan opofferen. Maar dat hij offers heeft gebracht om zijn eigen macht te behouden, vergeet hij. Want hij ziet zichzelf als de vertegenwoordiger van de belangen van het volk.

Vreemd, dat wij hier hetzelfde terugvinden, wat wij in de godsdienst terugvinden, wat wij eigenlijk overal op aarde terugvinden. Het je op de borst kloppen en zeggen; Ik ben meer dan een ander. Ik weet het beter. Daarom en dat is het gevaarlijke moeten die anderen dan maar doen wat ik zeg.

Als ik het op mijn manier mag zeggen. Ik heb ook mijn visie op de wereld van God of zo u wilt van de Goden. Ik zie dat eigenlijk veel simpeler, als iets persoonlijks. Ik zou zeggen; Alle mogelijkheden waarover u beschikt, heeft u zelf verworven uit het totaal van mogelijkheden. Dan is het de wil van de kracht waaruit u bent voortgekomen, dat u met al deze mogelijkheden volgens uw beste besef werkt. Niets is geboden niets is verboden behalve dit ene dat u altijd handelt naar uw beste weten en besef.

Dan zal iedereen uitroepen; Maar dat is allemaal geestenzin. Dat is een dualisme, daar hebben we niets aan. Want heel veel mensen hebben liever duizend duivels om zich heen dan een begrip van een persoonlijke aansprakelijkheid en een verantwoordelijkheid voor alle fouten die ze maken.

Het is ook veel prettiger om een God te hebben wiens bevelen je opvolgt, een engel die je geleidt je inspireert dan de verantwoordelijkheid zelf te nemen voor de dingen die je doet. Wij zoeken uitvluchten, want iets anders is het niet. Ja, maar dit is mijn karma, dit is mijn noodlot, dit is de wil van God. Dat hebben de engelen mij gezegd. De duivel heeft mij daartoe verleid. Uitvluchten. Pogingen om te ontkomen aan het persoonlijk verantwoordelijk zijn voor al wat je zelf doet, al wat je zelf tot stand brengt. De enige kracht waar tegenover die verantwoordelijkheid geldt is de goddelijke kern die in je schuilt. Dat is mijn geloof.

Er zijn zoveel Goden op aarde als er mensen zijn. Dan is de wil der Goden het besef dat in de mensen ontstaat. Dan is de ontplooiing niet een door God verheven worden in een hemelrijk of neergeworpen worden. in een hel, maar een je steeds bewuster worden van wat je bent, wat je kunt, dat je leeft en daardoor begrijpen hoezeer je juist als je zelf en vanuit hetgeen jij kunt en denkt deel uitmaakt van een geheel dat je niet kunt overzien.

Bewustwording is niet het treden voor God. Het is een heel klein beetje godsbesef en daardoor de samenhangen tussen je eigen wezen en het andere beter leren begrijpen. Maar als je dan denkt aan wat als de wil van God overal wordt verkondigd en uitgedragen, dan zou ik zeggen; Het is toch een beetje andere koek. Misschien zitten er minder klonten in. Er zit geen belofte in van onmiddellijke zaligheid. Er zit ook niet de bittere smaak in (het oranjeschilletje misschien) van al datgene wat niet mag.

Ik zeg u; God leeft in elk deel van de wereld anders. De voorstelling van die God is overal anders. Het idee van wat God wel en niet wil is in elk deel van de wereld anders. Maar dat wat in ons woont, is altijd en overal voor ons gelijk. Dat is de weg.

Als we dan geloven en blijven geloven in de zinrijkheid van ons bestaan, dan geloven we ook in de liefde van een God die in ons woont. Dan geloven we dat wij de wil van onze Schepper manifesteren door te beantwoorden aan datgene wat in ons woont. Als alle mensen zover

zouden komen, zou eindelijk de wil God verdwijnen deze muur van illusies. Daarvoor in de plaats zou komen; zelferkenning, begrip van persoonlijke verantwoordelijkheid het bewust kiezen van je eigen weg en een groot respect voor alle anderen.

Je kunt de wereld pas liefhebben, indien je jezelf aanvaardt zoals je bent. Als er een wil van God is, dan lijkt het mij deze voor ons allen onontkoombare regel te zijn. Dat is de wet die ons is ingeschapen. Die ons beheerst door wat de mensen leven en dood noemen, die alle sferen en leven samenbundelen tot één geheel. Dit is het waaruit wij leven en waardoor ons leven inhoud heeft.

Mag ik dan zeggen, mijne vrienden, eerst wanneer elke mens zoekt naar zijn God en leeft volgens de erkende wil van die God, maar wel op eigen verantwoordelijkheid en vanuit eigen bewustzijn zal er iets van de werkelijke God openbaar kunnen worden onder de mensen.

Laten wij daar dan nogmaals aan toevoegen; Zolang men zich op anderen verlaat die zeggen te weten wat Gods wil is, zullen we altijd in een doolhof blijven ronddwalen waarin we steeds meer van onszelf verliezen, steeds moeilijker ons bewust worden van onze werkelijkheid en daardoor niet falen t.a.v. God, maar t.a.v. onszelf en t.a.v. het geheel waarvan wij tenslotte deel zijn.

❖ *Speelt de wereld der Goden ook nog een rol bij de oude inwijdingen?*

In de oude inwijdingen, als we de echte inwijdingen bedoelen en niet de z.g. tempelinwijdingen die eigenlijk een sociale functie hadden, zijn deze symbolen geworden van krachten. De inwijding wordt dan herleid tot het overwinnen van de vier elementen, de aanvaarding van de levende kracht en de overwinning op de angst. Dat is het karakter van alle werkelijke inwijdingen in de oudheid. Daar komen dus geen Goden bij te pas behalve als symbool.

❖ *Kunnen wij de wil van God eigenlijk kennen?*

In uzelf en voor uzelf, ja. Maar ten aanzien van het geheel van de schepping of zelfs maar een deel daarvan neen. Dit heb ik uitvoerig betoogd. Vergeef mij dus dat ik kort ben.

Daarmee zijn we aan het einde gekomen van mijn bijdrage. Ik meen, dat mijn opvolger u nu het een en ander heeft te vertellen over spoken of iets dergelijks. Dat is dus wel een beetje anders. Ik hoop, dat u de inhoud van deze les, ongeacht de parahanen (?) die er ook in schuilen toch met andere samen wilt beschouwen in de hoop, dat u daaruit een duidelijker beeld krijgt van wat God voor u betekent en wat hij vanuit u in uw wereldbeleven zou moeten betekenen.

Ik moet beginnen met u een lichte teleurstelling te bezorgen. Onze vriend heeft een wat cynisch spraakgebruik ter aankondiging gebezigd. Ik zou het hebben over spoken. Het spijt mij, maar ik wilde spreken over de geest en dat is wat anders. Om een vriend van mij te citeren een spook is een nozem uit de geest. Ik geloof niet, dat het juist zou zijn om alleen deze buitenbeetjes toe te lichten.

DE WERELD VAN DE GEEST

De wereld van de geest is een wereld die anders is dan de uwe. Dat heeft u vanavond gehoord. Wat beleef je eigenlijk als geest?

Je leeft in een wereld die eigenlijk voortdurend een beetje verandert. Niet door tijd, maar doordat dingen die niet belangrijk zijn verdwijnen en nieuwe gedachten die opkomen gestalte krijgen. Als je zelf innerlijke vrede kent, dan is dat een heel mooie wereld. Maar waar vandaag een berg staat, kan morgen een meer liggen of omgekeerd vergelijkend gezegd. Wat vandaag licht heet, kan morgen schemering zijn of omgekeerd. Datgene wat je van binnen bent, is voor een geest datgene wat hij beleeft.

Het is duidelijk, dat er entiteiten zijn die demonen beleven van verschrikkelijke gestalten. Maar dat zijn de dingen die in henzelf wonen. Een geest weet dat hij heeft geleefd. Een geest trekt uit al die levens, zeker in de beginperiode, nogal eens wat beelden die hij dan samenvoegt tot een nieuw geheel. De werkelijkheid nu is een wereld waarin gevoelens werkelijkheid worden en de werkelijkheid de vaagheid krijgt die gevoelens op aarde kenmerken. Je zult dan vanuit de geest proberen met andere werelden contact op te nemen. Soms bereik je een wereld waarin alles zo simpel is en zo harmonisch dat je niet meer in staat bent om jezelf daarin terug te vinden. Dan zeg je; Ik leef in een verblindend licht. Je kunt het niet anders omschrijven.

Er is een bewustzijn (licht), maar er is geen onderscheid. Datgene wat voor jou bepaling mogelijk maakt is aanwezig. Soms zien we in dat licht toch een kern iets wat wij erkennen, maar ook weer niet kunnen definiëren. Kijk, dat is God.

Als je naar de wereld teruggaat dan heb je ook dergelijke effecten. Als je, zoals ik, leeft in een wereld waarin vormen zo langzamerhand verweesd zijn en daarvoor andere verschillende tegenstellingen een rol zijn gaan spelen, dan is teruggaan naar de wereld het zoeken naar een poging om je eigen wereld op de een of andere manier een beetje samen te voegen met de wereld waarin mensen bestaan. Dat is heel iets anders dan iemand doet die pas is overgegaan. Die kijkt naar beneden en denkt in vormen. Hij ziet als op een verlicht toneel stukjes op aarde onder zich liggen. Als hij dan een persoon wil bereiken, dan vraagt hij zich af. Hoe was het ook weer om vroeger zo te zijn? Op dat ogenblik projecteert hij dat deel van zichzelf en maakt daarmee eventueel contact met mensen die nog op aarde leven. Maar als je eenmaal een tijdje weg bent geweest dan het heel anders.

Als ik nu kijk, dan ben ik bezig om kleurtjes te zien. Er zijn een paar bij die mij doen denken aan pepermuntstokken veel rose maar met kringen van donkere kleuren erdoor heen. Niet dat dat kwaad is, maar het is gewoon de manier waarop ik u zie. Dus als u aan mij denkt, dan ziet u een kaneelstok of zo iets. Voor mij is die werkelijkheid iets waarbij gedachten een rol spelen. Ik kan niet meer helemaal terugkomen naar de vorm.

Dus wat heb ik nodig Ik heb een instrument, een medium nodig of iemand die te inspireren is. Met diens gedachtenwereld moet ik eigenlijk werken. Wat ik doe is niet die beelden oproepen. Ik projecteer mijn kleurtjes. Ik probeer mijn eigen beelden om te zetten in iets wat dan in zo'n medium op een persoonlijke reactie lijkt. En die gaat het dan vertalen. Ik zie wel hoe die reageert. Maar ik kan het niet precies verstaan, het klinkt krankzinnig als je dat hoort maar ik zit door een medium te praten. U hoort mij praten, maar ik versta zelf niet wat ik zeg. Het is gek maar het is waar.

Ik zie wel welke kleuren, want het zijn weer kleurtjes, er te voorschijn komen als die woorden er zijn. Ik zie hoe u daarop reageert. Zodra er een synchroniteit van kleur is opgetreden, dan weet ik dat ik duidelijk ben geweest. Op het ogenblik, dat ik bij wijze van spreken iets leg in blauw en ik krijg rood terug en ik denk zit er wit tussen, dan blijft het in ieder geval Nederlands.

Uit dit alles zal blijken dat geest zijn heel iets anders is dan de meest mensen zich voorstellen.

Als geest voel je je over het algemeen redelijk happy. Dat is ook begrijpelijk. Je bent je eigen wereld. Alles wat je ontvangt, staat precies in de termen van de eigen wereld anders ontvang je het niet eens. Dus je bent redelijk gelukkig. Dan heb je behoefte om te leren. Leren is iets dat kun je niet meer uitdrukken in kennis opnemen. Laat mij het zo zeggen.

Ik heb 5 basistinten groen. Nu ga ik leren. Dan ga ik niet leren wat rood is, want dat kan ik niet. Neen, ik ga leren hoeveel tinten daar nog tussen zitten. Ik leer dus in datgene wat wordt beseft een ruim onderscheid maken. Dat betekent eigenlijk dat, als ik blijvende bij dit beeld want het is niet helemaal reëel en zeker niet voor mijzelf, in die groene sector zit te leren en daar komt een leraar. Wat zeg ik dan? Daar komt een groentje aan. Want wat ik zie is een soort boom van allerlei tinten groen. Die gaat inwerken op mijn besef en dan ontdek; Hé, tussen dit en dat ligt nog iets. Ik ga dan proberen dat aan te voelen. Dat aanvoelen is mijn leren.

Een geest kan natuurlijk wel eens teruggaan naar de wereld. Een enkele keer moet je incarneren. Dat is zeker als je uit zo'n wereldje komt zoals ik op het ogenblik heb, wel eventjes beperken. Want je moet eerst weer een beetje terug naar een besef dat toch wel wat vorm heeft. Helemaal lukt dat echter niet.

Bij een incarnatie is het eerste dat je krijgt eigenlijk emoties. Die emoties worden dan langzaam maar zeker geassocieerd met indrukken, geluidsindrukken b.v bepaalde voedingsindrukken (dat is meestal in de prenatale periode). Pas daardoor ontstaat er weer een beperkter en wat concreter wereldbeeld. Dat zijn de dingen die voor een geest werkelijk belangrijk zijn.

Nu denkt u waarschijnlijk, hoe is die vreemde snuiter van daar even ertoe gekomen om over spoken te spreken? Wanneer wij in verschijning treden, dan moeten we daarvoor natuurlijk het een en ander verzinnen. Als je in een lichte wereld zit, dan kom je hoogstens over als een beetje licht of een vage wolk. Maar iemand, die een beetje dichter bij de vormenwereld leeft of die zelfs in een vorm- en gedachtenwereld is gaan bestaan, vooral als je in Schemerland, Schaduwland, Duisterland leeft en dat gebeurt nogal eens, dan kun je je die vorm beter voorstellen. Een geest, die dus heel dicht bij de aarde zit of duister is, kan zich veel gemakkelijker een astraal voertuig opbouwen dat op den duur ook zichtbaar is.

Geesten, die verschijnen op de z.g. donkere kamerseances zijn over het algemeen entiteiten, die wel iets uitbeelden via astraal en misschien gebruikmaken van plasma van mensen, maar daarbij eigenlijk alleen een voorstelling uitdrukken. Als zij zich toevallig laten zien, dan kun je er zeker van zijn dat ze nog niet verder zijn gekomen dan de laagste grenzen van laagzomerland.

Waarom spoken zo schrikwekkend zijn? Dat heb ik mij wel eens afgevraagd. De enkele keren dat ik heb geprobeerd om mijzelf meer visueel te manifesteren, heb ik wel enige verwarring ontdekt. Misschien omdat het kaleidoscopisch effect van de persoonlijkheid eigenlijk niet helemaal past bij de beelden die mensen hebben van entiteiten. Maar als ik probeer gewoon een gedachte uit te drukken, dan wordt die door de mensen wel vertaald in beelden. Ik gebruik heel weinig astrale tussenvormen. Waarom zou ik? Astrale krachten zijn voorstellingen, dus beelden. Maar voorstelling als beeld is wat mij op het ogenblik ontbreekt. Ik heb belevingsbeelden dat is heel wat anders.

Dan zitten we te kijken en zeggen; Waarom zijn de mensen zo hang, ook als ik mij probeer te vertonen. Dat heb ik verschillende keren ontdekt. Ik geloof dat de mens ontzettend bang is voor de dingen die hij niet helemaal begrijpt, niet helemaal kent. En dat een groot gedeelte van het schrikwekkende van spookverschijningen en verschijnselen eigenlijk meer te wijten is aan de reactie van mensen op datgene wat er is of gebeurt dan aan het gebeuren zelf.

Stel u een ogenblik voor dat ik probeer mij aan u te tonen als een doodskop. Ik lijk niet op een gibbon, maar dat is weer de schuld van het medium. Dan is dat mijn associatie met misschien een menselijke rest. Voor u is dat een symbool van de dood. U denkt dus; het is een dreiging. In feite is het meer een manifestatie van een grondvorm, omdat je de rest eigenlijk al vergeten bent. Maar mens geweest zijnde bepaalt de raciale herinneringen, dus ook t.a.v. opbouw, wat je wel kunt gebruiken.

Dan zeggen de mensen; Spoken bedoelen het vaak kwaad. Helemaal niet. Geloof u een ding dat vrouwtje, dat regelmatig in uw kamer in een ietwat schimmige schommelstoel zit te breien, is geen spook. Het is een herinneringsbeeld. Als de persoon zich met de plaats verbonden voelt, kan dat herinneringsbeeld voor anderen wel eens kenbaar worden. Dat is dus heel wat anders dan die bekende dingen, u weet wel; Met het hoofd onder de arm dwaalt de jonkvrouw schoon maar arm door het nachtelijke slot. Daar zal iemand eens onthoofd zijn geweest en die zal zich misschien die onthoofding of de laatste tocht bijzonder levendig en paniekerig voor ogen hebben gesteld. En dat is in materialen vastgelegd. Komt er nu toevallig iemand die gevoelig is dan begint de film te lopen.

Dus de jonkvrouw is er niet en haar afgeslagen hoofd is allang vergaan. Het heeft ook geen kwade bedoelingen. Het is gewoon een automaat. Pas als u van die automaat iets verwacht,

dan zal die automaat uw gedachten in het programma mede verwerken. Dus spookverschijnselen variëren aan de hand van de reacties van degene die ze waarneemt.

Wat u ook niet moet vergeten is, dat uw contact met de geest heel vaak niet berust op een werkelijkheid zoals u die denkt. Het contact is bij u in feite een ontstaan van een herinneren. Voorbeeld; Een weduwe heeft op sommige ogenblikken het gevoel dat haar man naast haar in bed ligt. Ook gezien de tijd zou die herinnering al verbleekt moeten zijn. Misschien vindt ze het griezelig, misschien vindt ze het ook wel leuk. Maar eigenlijk is het aanwezigheid. Meestal zijn ze in slaap of in halfslaap en op dat ogenblik gevoeliger voor impulsen uit de geest. Ze ontvangen de persoonsimpulsen van de entiteit en vertalen die nu in een lichamelijke herinnering. Het is dus helemaal niet echt. Het is niet iemand die naast u in bed ligt om te kijken of u alleen bent. Het is gewoon een herinnering die u heeft en die opkomt op het moment dat de persoon a.h.w. aan u denkt. Zo moet u het maar zien.

Het kan ook zijn dat er voorwerpen geassocieerd zijn met iemand. Iemand heeft een hele tijd in een bepaalde stoel gezeten. U verhuist en wat zegt later een helderziende; He, ik zie die en die persoon (hij beschrijft het precies) in die stoel zitten. Zit die persoon nu in die stoel? Ja, als geest zal je gek zijn. Je zal daar de hele tijd in die stoel zitten. Wat is er nu gebeurt? Een deel van de uitstraling van die persoon is geabsorbeerd door het hout van de stoel. Een metalen stoel doet dat veel minder. Hout doet dat veel beter. Kunststof doet het zelfs praktisch niet. Dat moet ik er nog bij zeggen.

Die persoon ontvangt die trillingen en daaruit ontstaat het beeld. Het is de persoon die het beeld projecteert aan de hand van trillingen die hij onbewust omzet. Dat is natuurlijk ook een goede mededeling voor u. Heeft u nu toevallig zo'n stoel staan, trek u daar niets van aan. U hoeft niet altijd prima gekleed juist in die kamer te zijn omdat die geest op de stoel zit. Loop u maar eens op sloffen en in nachtgoed.

Ik probeer u duidelijk te maken waar het om gaat. Geesten zijn wezens die anders zijn, anders leven en beleven dan mensen op aarde. De enige mogelijkheid die er is, ligt ergens op het gebied van de grens van het onbewuste en het gevoel. Daar kan een contact worden gelegd. Dat contact moet u dan zelf vorm geven dat kan die geest nooit doen. De geest kan wel een beeld samenstellen dat u denkt nooit gezien te hebben. Maar zoudt u het kunnen ontleden, dan zoudt u zeggen, Hé, dat is de appelboom uit mijn jeugd en dat zijn de peddels die ik zo mooi vond bij de merentocht. Dat kerkje heb ik dat niet ergens in Frankrijk gezien? Zo is dat samengesteld. Wat ontstaat, is dus altijd een compositie van in u liggen herinneringsbeelden. Het is misschien wel goed om het te weten.

Verder vinden de waarnemingen altijd plaats vanuit een bepaald standpunt. U kunt niet anders waarnemen dan in verband met een ruimtelijk gedefinieerd standpunt. Dat wil zeggen dat u automatisch een standpunt inneemt en daarbij alle dingen elimineert die vanuit dat standpunt niet zichtbaar zouden zijn. Dus u sorteert eigenlijk inkomende signalen tot u iets overhoudt dat voor u redelijk aanvaardbaar is. Dit is een kenteken van vele visioenen.

Ten laatste wil ik er nog bij vertellen Een geest heeft een eigenaardig leven vanuit een menselijk standpunt, maar het is een leven. De geest keert terug naar de mens en de menselijke vorm, omdat die geest daaruit een verrijking ondergaat.

Ik leef, zoals ik al heb gezegd, in een wereld van kleur. Maar u leert mij wel degelijk zien welke kleuren menselijk belangrijk zijn en welke niet en daardoor beter interpreteren wat de aarde (de menselijkheid in feite) mij zo nu en dan toezendt, dat wil zeggen wat doordringt tot mijn bewustzijn. Ik leer van u. Ik hoop, dat u van mij leert.

Laten wij goed begrijpen, dat die geesten met hun andere wereld, met hun toch weer terugkeren naar de stoffelijke wereld net zo zijn als u. Alleen de uiting en de beleving zijn anders. Daarom lijkt het mij, dwaas om over spoken te praten Daarom lijkt het mij dwaas te zeggen dat er demonische geesten zijn die als gedochtelijke figuren op ons afkruipen. Dat zijn dingen die u schept. Wat u uitdrukt is sympathie of antipathie en die komt in de voorstelling tot uiting. Datgene wat op een gegeven ogenblik een duivel voor u is, kan als uw stemming is omgeslagen zich evengoed vertonen als een engel.

Ofschoon ik nu ga sluiten, zou ik u toch een raad erbij willen geven; Vertrouw geen engel en geen duivel, want beiden zijn vormen die uit u voortkomen. Maar datgene wat in u een volledige aanvaarding plus voorstelling oproept, is op z'n minst genomen de moeite waard om later nog eens te overdenken. Dat zult u hopelijk met het onderwerp ook doen.

NIET DENKEN

Niet denken is datgene wat de meeste mensen doen totdat ze zich aan deze kunst gaan wijden, dan denken ze erover na hoe ze niet kunnen denken. En daar ligt nu de grote moeilijkheid in.

Je kunt in een kort ogenblik van niet denken komen tot een algemeen innerlijk evenwicht. Dat is volkomen waar. Je kunt ongetwijfeld daardoor in jezelf de juiste kracht verzamelen. Dat is eveneens waar. Maar je kunt die toestand niet onbeperkt handhaven.

Als je die toestand onbeperkt probeert te handhaven, dan denkt een ander erover na hoe hij jou kan nemen, omdat je toch niet denkt. Met andere woorden

Als u zegt; De innerlijke stilte kan enorm belangrijk zijn voor het herstel van krachten, voor het vinden van innerlijk evenwicht, dan ben ik het met u eens. Op het ogenblik echter dat u zegt. Dit moet de hoofdbasis worden van het gehele levens dan wijs ik u op de consequenties daarvan. Indien u dit in uw gewone leven probeert door te zetten, dan heeft u geen leven meer. Daarom zou ik de slagzin als volgt willen formuleren.

Als u bent uitgedacht en er komen geen nieuwe gedachten, probeer dan alle denken terzijde te zetten, in een grote innerlijke stilte het onbekende in u te beleven en daaruit gesterkt wakker te worden. Dan zult u waarschijnlijk wel energie genoeg hebben om na te denken over datgene wat gezien de feiten op dit ogenblik het meest noodzakelijk is. Doet u dat, dan scheidt u buiten u iets van de harmonie die u innerlijk hopelijk heeft beleefd.

Als u vannacht een beetje gek droomt, denk er morgen eens over na, of het misschien ook positief geweest zou kunnen zijn. Dan put u daaruit vermoedelijk de moed om na te denken over hetgeen u morgen het best kunt doen.

GEESTELIJKE DOOP

Wanneer de leegte en de last der jaren je voortjaagt,
zoek je naar een nieuw bestaan.

De wereld is alreeds vervaagd.

Zonder te weten waarom ga, je voorts zwerfende in een eenzaamheid,
die reeds je bekoort als had zij een stem, die je nu nog niet kunt horen.

Je ziet een kloof die je scheidt van vroeger bestaan,
verwijdert je van de wereld al weet je niet hoe of waarom.

Je weet niet waarom je moet gaan omringd door onbegrip overal,
je hart en denken stom.

Maar anderen zie je de verten toegaan.

Dan rijst in je een verlangen Ik wil met hen samengaan,
want alleen kan ik niet verder meer leven.

Eenzaam vind ik geen kracht meer tot streven,
geen wil tot denken en beleven der werkelijkheid.

Door anderen word je voortgeleid tot plots de vraag je wordt gesteld,
Wat is het leven, wat ben je zelf?

Dan dooft de tijd en schijnt het lichtend al verweven tot zijn dat je nu begeleidt.

Je zoekt en vindt.

Je aanvaardt het gezag van een die tot je komt en je brengt tot vuur en brandt je ziel
zodat wat was als sluier van je valt en andere wereld voor je staat.

Andere kleuren, andere mensen, ander land en andere grenzen,
ander besef en nieuw bestaan.

Is het werkelijkheid?

Je weet het niet.

Maar je durft weer verder streven.

Zo vind je in de doop van het licht een waarheid, een weten dat verder doet gaan,
niet vragend naar plicht, niet achtend de waan.

Zo vind je de kracht die doet kennen het licht geeft goddelijke liefde,
vernietigt de haat waar nu de eeuwigheid voor altijd openstaat.

LES 8 - GOD IN DE RUIMTE

Als er een God is dan doortrekt hij alle dingen. Wat is het belangrijkste deel van de schepping? De ruimte. Dus is God in de ruimte. Dat wil nog niet zeggen dat men dat op aarde begrijpt.

Door alle tijden heen hebben de priesters over een God in de ruimte gesproken en daardoor zelf als God in Frankrijk geleefd. Maar als wij het ruimtelijk geheel bekijken, dan worden wij geconfronteerd met een aantal eigenaardige verschijnselen.

Punt 1. Er is een buiging in het licht wij kunnen niet alles zien. Dus moeten we aannemen dat er buiten het kenbare heelal nog meer bestaat.

Punt 2. Er zijn de laatste tijd een aantal theorieën ontwikkeld over z.g. parallelle universa of anders dimensionele universa. Ook die zouden deel moeten zijn van de totaliteit van de goddelijke schepping.

Er is een heel oud verhaal. Ik heb geprobeerd het te controleren, maar ik kon niet goed tellen. Als we dan gaan kijken vinden we ongeveer 63 bolvormige heelallen, elk in zich met een aantal sterrenniveaus in verschillende stadia van ontwikkeling. Sommige alleen met latente energie. Deze schijnen zich te bewegen in een niets. Het is verder niet definieerbaar. Het is grijs.

Er is een middelpunt. Dat middelpunt zou je het best kunnen omschrijven als een witte stip op een zwart stuk papier waarop die 63 cirkels zijn getekend. Als je spreekt over God in de ruimte, dan vraag je je natuurlijk af, wat is het middelpunt? En dan schijnt volgens al hetgeen je kunt waarnemen het zo te zijn dat juist het middelpunt dat ik als een witte stip heb uitgedrukt (het is natuurlijk niet feitelijk kenbaar) dat dat eigenlijk het begin van alle dingen is.

Het begin van alle dingen moet God zijn. Dat is het punt vanwaaruit alle verschijnselen en evoluties plaatsvinden. Als we verder proberen de zaak beter te bekijken komen we tenminste tot verschillende dimensies. Het opvallende daarvan is dat ze gewoonlijk voorkomen in combinaties van 3 of 4 dimensies en dat die samenstelling per kogel verschilt. Dan vraag je je af; waarom? Misschien is het wel zo dat veelzijdigheid alleen kan worden uitgedrukt door te delen. Niet alleen in tegenstellingen maar werkelijk door eigenschappen af te zonderen en een afzonderlijk bestaan te laten leiden. Als dat zo is, dan is het denkbaar dat al deze dimensies en alle kwaliteiten die we ontmoeten plus alle kosmische wetten die het geheel schijnen te regeren allemaal deel zijn van God. Maar God zul je altijd beleven zoals je hem ziet.

Ik denk, dat er wezens zijn die zeggen, God, dat is de rede. Daar lopen ze dan een beetje achter, want dat is in de Franse Revolutie ook al gebeurd, alleen maakten ze daar een godin van, want dat toonde beter.

Als God de rede is, dan is God ook het denken. Als God het denken is, dan is God de conceptie van het zijn, dus het beeld dat van het zijn bestaat. Ik vind dat niet zo onaanvaardbaar als sommige aanwezigen die misschien liever een persoonlijke God zien of alleen maar een vaag wolkje.

Ik denk dat deze wezens (overigens technisch wat verder gevorderd dan die op aarde) eigenlijk tot hun godsbeeld zijn gekomen omdat er niets is dat werkelijk absoluut creatief kan zijn buiten het denken. Dan is het dit creatieve element dat de hogere klassen van schepselen onderscheidt, van de lagere. Hoe lager een wezen staat op de trap van ontwikkeling, hoe kleiner zijn voorstellingsvermogen is voor zover het abstracte of nieuwe zaken betreft.

Je kunt niet zeggen dat een dier niet droomt. De hond droomt, de kat droomt. Maar wat is hun droom? Het is een herhaling van elementen uit het dagbestaan. Een mens die droomt, kan dromen van totaal vreemde werelden. Hij kan dromen van geheel andere wezens dan hijzelf. Hij kan dromen van werelden van licht of van hellewerelden. En altijd weer scheidt hij daarmee

dingen die weliswaar met zijn aards denken verwant zijn, anders zou hij ze niet kunnen begrijpen, maar die dan toch op zich een totaal nieuwe samenstelling betekenen. Dat is, meen ik, creatief en daardoor belangrijk.

Een andere groep zegt juiste God is levensadem. Vraag je wat dat betekent, dan blijkt dat zij uitgaan van een onzichtbare kracht die als een soort geestelijke zon straling uitzendt. Alle leven kan er alleen zijn indien het voortdurend door die straling wordt aangevuld. Zij zeggen Leven betekent het verbruiken van levensenergie, maar de kracht vult ons aan. Ik mag daar bijvoegen, dat in aardse tijd gerekend de gemiddelde levensduur daar op het ogenblik ligt rond 1700 jaar. Dat is langer dan een mens redelijk zou kunnen bereiken. Misschien dat een lange levensduur hun totaal andere wijze van benaderen van het bestaan hierin een grote rol speelt. Ik kan het alleen vergelijkend uitdrukken.

Kunt u zich mensen voorstellen die leven in een volgens uw standpunt wilde natuur, die daarin huizen bouwen die technisch heus wel vergevorderd en volmaakt zijn, maar die helemaal zijn aangepast aan de omgeving? Kunt u zich voorstellen dat zij hun hele leven doorbrengen met werken voor elkaar, maar tevens ook met wat zij noemen het beluisteren van het leven? Zij gaan bij een boom zitten (zij hebben daar geen bomen zoals u op aarde, ze hebben iets wat daarop lijkt) en gaan proberen het hele proces van leven aan te roeren. Als zij zich een voelen met de kracht die in de boom zit, dan zeggen zij Ik heb de kracht van de boom geërfd. Het zijn vreemde wezens, maar zij hebben in ieder geval een zeer persoonlijke benadering.

De eerste groep, die ik noemde, heeft wetenschappers die zich bezighouden met de reder redelijkheid en al wat daartoe behoort. Het gaat iets verder dan wat men op aarde logica noemt. De wetenschappers zou je met enige reserve priesters kunnen noemen. Maar je kunt ook ergens komen waar God gewoon een beeld is, een berg of waar God zijn wil openbaart in de wolken of in de loop van de sterren. Overall is er een ander beeld. Het wonderlijke is echter, dat dat beeld altijd een aanvulling is en een vervolmaking betekent van het eigen wereldbeeld. Ik meen, dat dat duidelijk maakt waarom wij over God in de ruimte kunnen spreken.

Er is iets. Wij concipiëren dit iets volgens ons eigen wezen. Wij proberen daar een kader voor te vinden (een kader van referenties, van voorstellingen) dat dan voortkomt uit onze eigen bezintuiging, uit onze processen van denken en gevoelen. Dat doen al die anderen ook. Maar ik kart dan toch wel tot de conclusie dat God iets anders is dan hier op aarde of elders wordt gedacht.

God in de ruimte. De ruimte omvat alles. Ik kan mij geen God voorstellen die niet alles omvat. Hier spreekt misschien mijn eigen conditionering ook mee, maar ik heb nog niets gevonden dat dat tegen spreekt. Integendeel, ik heb heel wat aanduidingen gevonden dat het door zeer veel anderen in dit gehele stukje heelal zo wordt ervaren.

Dan denk ik het is misschien ook geloof. Maar het is een geloof dat mij vrij laat en dat is belangrijk. Als ik innerlijk iets meen te weten, dan moet ik vrij zijn om dat op mijn eigen manier te beleven en op mijn eigen manier waar te maken. Erg belangrijk vind ik daarbij dat God niet wordt gedefinieerd.

Als wij kijken naar dat samenstel van heelallen (ik zeg nogmaals ik heb het niet precies kunnen tellen) en we kijken naar het grijs dat om die punten zweeft, dan zeggen we; Wat is het? Is het het ongevormde? Is het niets? Is het misschien de begrenzing van de gedachte waaruit alles is voortgekomen? Ik weet het gewoon niet. Er zijn denkbeelden te over daaromtrent.

Iemand heeft eens gezegd Als je de hele kosmos nagaat en je zoudt voldoende afstand kunnen nemen, dan zul je zien dat wat wij God noemen, een amoëbe is. Dat lijkt niet waarschijnlijk maar het zou kunnen. Juist het onbestemde benadert de realiteit. Daar waar mensen beginnen met keer op keer precies te zeggen wat God is, wat God wilt hoe God alle dingen regelt, als men zo ver gaat dat men zegt God heeft een klok aan de hemel gezet die bepaalt hoe degenen zullen zijn die onder een bepaald teken worden geboren, dan zeg ik Mensen, dat is kolder. Al is het alleen maar omdat uw sterrenbeelden slechts voor u tellen. Zodra u een eind weg gaat, zelfs als u op Mars zit, dan verandert, het al. Laat staan als u buiten het zonnestelsel komt. Het zijn geen concrete dingen.

Wij hebben ervaring met krachten die op de mensen inwerken. Waar komen die krachten vandaan? Misschien is dat het antwoord (donder en bliksem buiten). Wij weten het niet. Wij kunnen alleen maar zeggen, Als je astrologie beoefent, dan kun je voor de bepaling van invloeden gebruikmaken van punten die voor de aarde praktisch vast liggen, ofschoon ze op zichzelf niets te zeggen hebben.

Kijken we dan verder naar die beïnvloeding, dan blijkt dat een aantal van die invloeden ongetwijfeld uit de kern van het Melkwegstelsel komt zeer grote zonnen nogal wat nova's. In ieder geval nogal wat straling. Maar aan de andere kant zijn er ook dingen die werken, terwijl ze eigenlijk driekwart lege ruimte vertegenwoordigen en toch hebben ze invloed. Dan moet daar wel iets anders zijn. Is dat God? Ik weet het niet. Ik denk dat wij dat het best kunnen omschrijven als een manifestatie van een werkelijkheid. Die werkelijkheid is misschien God.

Dan zijn er mensen die zeggen; Ik weet wat God wil. Heeft God wel een wil? De God in de ruimte is alles. Waarom zou hij willen? Waarom zou hij ingrijpen zoals dat in vele geloven voortdurend wordt beweerd? Ik geloof niet dat de scheppende kracht zelf kan ingrijpen. Daarmee zou hij tegen zijn eigen wezen ingaan. Ik denk wel dat lagere bewustzijnsvormen, vanuit een menselijke standpunt nog erg hoog en machtig, in staat zijn om tijdelijk maar nooit blijvend bepaalde invloeden wat te veranderen. Dan komen we tot de conclusie; God in de ruimte is eigenlijk het beeld van de werkelijke God, van het onbestemde. Alle Goden die de mensen hebben vereerd in alle tijden en alle Goden die worden aanbeden op zovele bewoonde planeten in de hele kosmos zijn allemaal projecties, die zijn aanvaard door de een of andere entiteit die sterleer of krachtiger is dan de schepselen waarmee hij te maken heeft.

Wanneer kan zo'n entiteit optreden als God? Er moet een bepaalde voorwaarde gesteld kunnen worden. Wij zeggen; Een God moet kunnen scheppen. Je kunt ook zeggen Een chemicus schept ook. Hij maakt uit verschillende stoffen dingen die er nog niet zijn geweest. Misschien is het iemand die bekwaam is dan wij ons kunnen voorstellen, die in staat is te werken met alle krachten die binnen een zonnestelsel of misschien binnen een Melkwegstelsel een rol spelen, die daardoor bewegingen enigszins kan reguleren maar die zoals wij zal zijn gebonden aan de totale wetmatigheid die uit de kosmische, alomvattende God voortvloeit.

Nu hoop ik niet dat u denkt; nu zwamt daar een in de ruimte. Over de ruimte wil ik nog accepteren maar niet in. Wat ik zeg, is overdacht.

Als je eerlijk op zoek gaat, dan stoot je op gedachtenbeeld na gedachtenbeeld. Een ieder zal dan voorstellingen ontmoeten die hijzelf God heeft genoemd. Ik geloof heel graag dat een indiaan overgaat naar de Eeuwige Jachtvelden en daar al jagende voortgaat met de buffels die daar nog lopen en ineens Manitoe ziet. Zijn Manitoe, zijn geleidegeest, zijn God.

Ik kan mij voorstellen, dat een boeddhist ergens wakker wordt in een tempel met een tuin eromheen en daar de Boeddha ziet lopen. Ik kan mij zelfs voorstellen, dat iemand van het christelijke geloof naar de hemel gaat en terecht komt in de een of andere kerk waar in plaats van een altaar of een preekgestoelte een troon staat waarop een godsbeeld troont alsof het een nieuwe Sinterklaas ware. Al die dingen bestaan wel maar ze zijn denkbeelden.

Waarom zijn die denkbeelden voor ons zo echt? Wij bezielen ze zelf. In ben soms geneigd dat te onderschrijven. Aan de andere kant kunnen wij niet tegen een bezielende kracht zijn, want er zijn bepaalde kwaliteiten die niet doet mensen worden bepaald. Er zijn ook kwaliteiten die alles overtreffen men aan menselijk geloof emotie en voorstelling bij elkaar kan halen. Haar waarom zou er dan niet een entiteit zijn, misschien een mens die volledig bewust is geworden, die een dergelijk beeld door mensen geschapen a.h.w. hanteert, probeert het hen mogelijk te maken daardoor verder te komen

Indien er een principe bestaat dat de hele kosmos schijnt te doordeseemen, elk heelal, misschien zelfs dat punt in de ruimte dat onomschrijfbaar is, dan is het wel de wet van de voortdurende verandering. Alles ondergaat steeds transformaties. Uw leven wordt dood, uw dood wordt leven. Waarom? Misschien wel omdat het niet mogelijk is om in een besef en in één vorm de totaliteit van alleen je eigen wereld te omvatten. Iemand die dat wel kan doen, moet vanuit uw standpunt dan wel God zijn. Is hij dat ook? Ik denk, dat dat ligt aan de definitie die je geeft van God.

Helaas gebruiken mensen hun God nog al te vaak zoals bepaalde primitieve fetisjisten dat nog doen. Zij maken een beeld van hun God, ze vereren dat, schenken het alles wat ze maar geven kunnen, maar als het niet gaat zoals ze wensen, dan slaan ze er een draadnageltje in.

De mens probeert met God een handeltje te drijven. Soms lukt dat ook nog. Want als je zelf sterk genoeg denkt, dan beïnvloed je alles om je heen in een bepaalde richting. Dan gaan we nog maar een stapje verder.

Als dit juist is, dan scheppen wij zelf voor een groot gedeelte de wereld waarin wij wonen. Dan is dus de schepping geen vaste vorm. Indien wij zelf de zaken kunnen beïnvloeden, kunnen veranderen, dan is er geen vaste scheppingswaarde. Wat manipuleerbaar is, is kennelijk energie. De vorm die daaruit voortvloeit is voor ons de realisatie van de energie die we er ingestoken hebben. Of dat nu met denken gebeurt, met handenarbeid of de hemel weet hoe. Dan kom ik tot de conclusie;

Als mijn kosmische God, mijn God in de ruimte, realiteit is en ik geloof dat, dan is het totaal zijnde kracht en niets anders. Ik heb dat al eens eerder gezegd. Maar als het kracht is en die kracht krijgt vorm en gestalte, dan kan dat geschieden volgens de wetten die daarin liggen. Elke wereld beantwoordt aan de wetten van deze God in de ruimte. Maar ze wordt in haar samenstelling en belevingswaarde bepaald door degenen die haar concipiëren. Het wereldconcept is bepalender dan wat de mens werkelijkheid noemt.

Dan vraag ik mij af; Als er dan zo'n alomvattende God is, is er dan een antithese denkbaar? Een duivel b.v. Het antwoord is; neen. Onvoorstelbaar. Er is één kracht.

Wat is dan een duivel of een demon? Iets dat in strijd is met ons godsbeeld misschien? Zijn er in ons voorstellingen die elkaar a.h.w. opheffen? Dan kun je je zelfs het beeld van Ingmar Bergman voorstellen, God en de duivel die schaak spelen.

In God spelen negatieve en positieve krachten altijd een rol. Wij zijn voortdurend bezig om daar op de een of andere manier een evenwicht in te vinden. Beide kanten van ons wezen schijnen de meest gecompliceerde zetten uit te denken om aan het bewind te komen. Maar zijn daarom die krachten werkelijk of zijn ze pigmenten (?) van onze persoonlijkheid? Dat is alleen begrijpelijk indien we uitgaan van het standpunt goed en kwaad zijn persoonlijke zaken. Ze worden bepaald door je aard, je wezen, je visie, je ervaring. Dan kan in een onvolledig besef inderdaad die tegenstelling bestaan. Maar gelijktijdig wordt de vorm, waarin die tegenstelling wordt gegoten. bepaald door het denken. Het is wat wij denken. Waar moeten wij dan in geloven?

In vele landen heeft men zijn eigen oplossing gevonden. In het begin van de cursus heeft u daarvan voorbeelden gekregen. Elke oplossing past bij de aard van het volk, bij de ontwikkeling, zelfs bij de situatie waarin de mensen verkoren. Een Duitse God is een soort keizer Wilhelm, die zich afzet tegen al datgene wat zijn keizerlijk gezag aantast zeker als het een armband met een hakenkruis draagt.

Een Nederlandse God is een zedepreker die klaar staat om duchtig de roede te hanteren en intussen toch een zekere liefdadigheid t.a.v. de zondaar kent. Volkskarakter, meer niet. Maar al die beelden moeten zinvol zijn.

Als ik moet geloven in een God, dan kan ik geloven in dat wat voor mij God is, maar ik kan het nooit absoluut zeggen. Ik kan niet zeggen; Dit is God. Ik kan niet zeggen Dit is Gods wil. Ik kan wel zeggen; Zo beleef ik God en vanuit die God zijn dit de regels die mijn leven beheersen. Dat zul je natuurlijk niet aan alle mensen kunnen opleggen. Denk alleen eens aan de werkgelegenheid. Al die missionarissen die opeens in het arbeidsproces moeten worden ingeschakeld. Al die predikers, die ineens nuttig werk moeten gaan doen. Dat zou verschrikkelijk zijn. Maar de werkelijkheid is zo.

Mijn God is een persoonlijke ervaring van het onbekende. De wil van mijn God is voor een deel mijn eigen besef, ongetwijfeld. Daarnaast misschien mijn eigen droom van volmaaktheid. Daaruit vloeit voor mij voort wat ik moet zijn en hoe ik moet zijn. En gaan we nog een stap verder. dan is voor mij alles zinvol zolang het voor mij een weerspiegeling wordt van deze onbekende God dit zijn in de ruimte dat alles omhult en alles instand schijnt te houden. Elke

realisatie in mijzelf van die kracht. ongeacht de voorstelling die ik ermee verbind, zal voor mij betekenen dat ik de kracht beseft en ook kan gebruiken.

Het zal u opgevallen zijn dat mensen het meest bereiken, als ze in zichzelf geloven. Als je werkelijk goed wilt genezen, dan moet je zoveel zelfvertrouwen hebben dat je er niet eens over nadenkt of je wel geneest je doet het gewoon. Als je bezig bent met voorspellen, moet je je niet afvragen; Wat ga ik zeggen? Je moet het gezegd hebben. Later zeg je; Ik wist niet eens dat dat eruit zou komen. Deze dingen worden bepaald door een soort zelfvertrouwen, een zelfaanvaarding.

Dan kom ik weer op mijn manier (u moogt er anders over denken) tot de conclusie dat je moet geloven in wat je bent. Dat je de eigenschappen van jezelf waarvan je denkt; ik zou ze kunnen hebben moet aanvaarden als een zekerheid en er dan gewoon mee moet werken. Ik denk dat hemel en aarde dan herschapen kunnen worden op het ogenblik dat één mens beseft dat niets hem kan beheersen zolang hij innerlijk een zekerheid heeft die zich door geen uiterlijke schijn of gebeuren laat aantasten. Dan is het vreemd dat die God in de ruimte ons eigenlijk terugvoert naar de innerlijke ruimte.

Wat is er in u? O, een hele hoop denkbeelden. Een hele jungle vol allerlei spottende diergestalten die allemaal ook een deel van uw persoonlijkheid weergeven. Maar als je verder gaat, wat vind je dan? Er zijn mensen die zeggen; Een tempel. Misschien is het waar. Maar wat is er in die tempel? Niets. Als je diep doordringt in jezelf, kom je op datzelfde punt terecht. Het schijnt er te zijn, maar het is niets. God is niets en gelijktijdig een beleving een niets. Als ik in mijzelf geloof en op mijzelf vertrouw en niet meer tracht om die God als afzonderlijk in mij te erkennen, dan schijnt ik te versmelten met datgene wat je anders misschien als omschrijving van de innerlijke God zou kunnen aanduiden.

Er zijn veel filosofieën. Een ervan is "Niets is waar buiten het feit dat je bestaat. Want dit bestaan is een persoonlijke waarheid die voortdurend kan worden ervaren. Al het andere is schijn. Al het andere is illusie, maya begoocheling. Al dat andere wordt alleen tot stand gebracht door onze aanvaarding van bepaalde waarden, normen of beperkingen."

Ik durf niet zeggen dat deze filosofie volledig uitvoerbaar en juist is. Maar ik kan wel zeggen, dat ze op bepaalde punten zeer schijnt te stroken met al hetgeen ik onderzoekende heb gevonden.

Een God in de ruimte, zeker. Het onbekende, het onbepaalde, de schijnbare leegte die tevens het bestaan mogelijk maakt. En dan daarin ontelbare goden en godjes gecreëerd door het denken van mensen. Ontelbare werelden met allemaal eigen normen, eigen moeilijkheden en eigen materiaal in hun wezen en betekenis bepaald door degenen die denken dat ze daar leven. Ja, ik geloof wel dat het waar is.

Dan kun je een aantal dingen een beetje spottend herhalen. Zoals Degenen die over God spreken (dat zou mij eveneens kunnen inhouden) zwammen in de ruimte. En als ze dan de stem Gods uit de ruimte zelf gaan vertolken, dan leven ze als God in Frankrijk. Het is waar.

Je kunt zeggen; Een priester is iemand die zich stelt tussen een mens en zijn God. Ongetwijfeld waar in vele opzichten. Er kan geen andere relatie bestaan met God dan door het zijn door datgene wat wij zijn. Dan is het niet belangrijk of die God nu de rede is of dat die God de onzichtbare zon is of wat anders. Het is alleen belangrijk dat wij het ons omringende kunnen aanvaarden als een levende kracht, niet in vorm maar in essentie.

Als wij die kracht kunnen aanvaarden dan zullen wij hoe wij ons ook onze God voorstellen of niet voorstellen ons verbonden weten met dit alomvattende. Dit alomvattende zal dan in ons voelen en denken nog altijd de schijnbare innerlijke leegte zijn, maar ze zal voor ons zo vol vibratie en kracht zijn dat wij niet meer weten of wij het zelf zijn of dat het het onbekende is. Ik geloof dat dat het punt is dat wij moeten bereiken. Het punt waarop wij ons niet meer bezighouden met de vraag waar God is en wat God wil maar wij beseffen dat wij zo zeer verbonden zijn met die God dat wij niet anders kunnen dan putten uit die God. leven uit die God. Dat alles wat we zijn en wat we doen wat anderen daar ook van denken uit die God voortkomt en met die God in verband staat.

Dan kan ik verder alleen nog zeggen; Voor mij is dit mijn best mogelijke benadering van de onomvatbare waarheid. Dat is mijn beleving. Ik geef het u om het te overdenken niet als een bepaling, als een geloofsartikel.

Vraag uzelf af; wat is de kracht die in u woont? Aanvaard met volledig vertrouwen die kracht. Dan zult u misschien een eigen godsgestalte opbouwen maar u zult in ieder geval de werkelijk omvattende God beleven. Dat is hetgeen waar het om gaat.

Ik hoop dat deze bijdrage uw godsbeeld iets meer heeft verduidelijk.

DE SCHONE SCHIJN

Als wij de menselijke wereld en het menselijk denken beschouwen dan worden wij geconfronteerd met allerlei idealen, theorieën en stellingen die alle op zich perfect zijn. Het enig moeilijke is, dat ze nooit passen in de werkelijkheid.

Als we kijken naar Jezus leer en datgene wat daarvan terecht is gekomen, dan zou ik haast willen zeggen; Het christendom van vandaag is de antithese van datgene wat Jezus heeft geleerd.

Als wij ons bezighouden met b.v. de droom van het Socialisme of het Marxisme, dan zeggen wij; Ja, dat zou ideaal zijn, als de mensen allemaal elkaar als gelijkwaardig beschouwden en volledig solidair zouden zijn. Maar iedereen is alleen solidair totdat hij meer heeft dan een ander en dan houdt het op.

Wij kunnen spreken over de zware lasten van de macht. Maar per slot van rekening, als het zo'n zware last is waarom doen veel mensen dan zoveel moeite om die last te mogen dragen? Waarschijnlijk omdat ze het veel belangrijker vinden boven anderen te staan dan mens te zijn.

Als ik dus praat over de schone schijn, dan heb ik het niet over de een of andere vertoning in de verre ruimte of over een of ander verhaal. Ik heb het gewoon over de werkelijkheid.

Als we zien hoe allerlei angsten altijd worden geëxploiteerd. Eens was het de duivel die je zou komen halen. Nu is het de atoomrampen waardoor de wereld ten onder zal gaan. Vroeger was het misschien de demon die naast je sluipt om je te misleiden. Tegenwoordig is het de terrorist die bommen laat ontploffen juist wanneer jij je hondje gaat uitlaten. Zeker de dingen veranderen een beetje. Het spel blijft eigenlijk hetzelfde.

Ik heb wel eens gedacht dat het verhaal van de ezel die zo hard liep omdat aan de zweep voor zijn neus een wortel bengelde een aardige vergelijking is voor de mens die sociaal strevend is. Als hij sociaal streeft loopt hij ook achter het onbereikbare aan. Want datgene wat je denkt te bereiken is nooit wat je verwacht dat het zal zijn en dus moet je altijd verder lopen.

Heeft streven eigenlijk een doel? In de schone schijn natuurlijk wel, want waar zouden wij zijn als niet iedereen zou streven om beter, knapper, machtiger sterker dan een ander te zijn of te worden? Aan de andere kant, als wij allemaal zouden zeggen. Voor mij hoeft het niet meer, dan zouden we toch ook de dingen die nodig zijn wel moeten doen. Maar zou het dan niet veel gemakkelijker zijn, als we niet meer de behoefte hebben om een ander te vertellen hoe het moet zijn als we het zelf willen doen? Als we niet meer de behoefte hebben om datgene te hebben wat een ander heeft.

Ik weet het wel, het zou verschrikkelijk zijn voor vele standen. Plastische chirurgen b.v. Zij hebben een kapitaal geslagen uit Brigitte Bardot. Het aantal opgetrokken lipjes dat zij hebben mogen fabriceren is ontelbaar geworden. Niet alleen de opgetrokken lip van een konijn in de zomerzon, want dat was de mode. Ik kan dat wel begrijpen. Kun je niet tevreden zijn met wat je bent? Moet je altijd achter de schone schijn aanjagen, achter net iets anders zijn, net iets anders doen dan een ander? Ik meen, dat het voldoende zou zijn om jezelf te zijn.

Kijk ik naar de wereld, dan ontdek ik dat daar de meest krankzinnige dingen gebeuren. Mensen krijgen een hartaanval omdat op het laatste ogenblik een voetbalclub het net niet haalt terwijl ze nog nooit een voetbal met hun voeten hebben aangeraakt. Waarom zijn ze emotioneel daarmee verknoopt? Misschien wel omdat ze willen ontsnappen aan hetgeen ze zelf zijn.

Er zijn mensen die worden gedomineerd door allerlei obsessies. Ze moeten eenvoudig dit of dat. Als je je dan afvraagt waarom doen ze dat? Dan is het enige antwoord. ik zou het niet weten. Misschien dat ze daardoor proberen te ontkomen aan wat ze zelf denken te zijn.

Ik ben helemaal geen pessimist. Als je geest bent en je hebt een beetje licht, dan ben je geen pessimist meer. Maar aan de andere kant ga je je toch wel een beetje gedragen als een meteoroloog die zegt; Bij ons blijft de zon wel schijnen, maar hoe zal het ergens anders gaan? Dan kom je tot de conclusie dat juist mensen, die zich bezighouden met drogbeelden, die voortdurend achter het worteltje aanlopen van meer inkomen, meer macht, iets anders dat ze goed vinden, dat zij het zijn die eigenlijk het bestaan op een menswaardige manier op aarde onmogelijk maken. Dan zeg ik bij mijzelf het stormt op aarde aardig. Er zal hier en daar wel neerslag komen al dan niet radioactief. Is daar iets tegen te doen?

Als de mensen zouden erkennen wat schijn is, wat niet echt is en dat niet zouden vervangen door een soort wantrouwen tegen anderen en een innerlijk gekoesterde wensdroom waarin ze niet geloven, dan zou het waarschijnlijk veel beter gaan.

Moet u ook gaan stemmen binnenkort? Gaat u uw stem uitbrengen? Ja, ja. Heel Nederland zingt dan meerstemmig het lied van; Het gaat toch niet op. Waarom stemt u? Ja, omdat het hoort bij het systeem misschien.

Bent u rationeel? Heel veel mensen stemmen, omdat ze nu eenmaal behoren bij deze of gene Partij of misschien wel omdat ze verwachten dat die Partij iets extra's voor hen zal doen. Dat is natuurlijk schone schijn. Laten we eerlijk zijn

Als Ome Joop aan het bewind komt, dan moeten wij er zeker van zijn dat hij niet binnen 4 jaar in staat zal zijn om datgene wat Lubbers tot stand heeft gebracht volledig terug te draaien, Dat gaat eenvoudig niet. Dan zit hij bovendien met gedaalde olieprijsen. U weet wat een olieprijs betekent? Het betekent voor de Nederlandse staat een financiële ontlasting,, je raakt een hoop kwijt. Dus als je reëel bent, dan zeg je; Wat die mensen zeggen dat ze willen, dat is allemaal wel mooi, maar het kan niet. Dan hoor je de ander uitroepen; Wij zullen Nederland gezond maken

Het doet mij denken aan iemand die zei; Wil je slank worden? Ik zal je helpen. Je krijgt niets te eten. En die heel gek keek, toen na 30 dagen de persoon in kwestie in coma lag. Zo kun je namelijk ook met de economie te werk gaan.

Al die mensen met al hun mooie woorden kunnen in feite heel weinig doen. Want het enige dat ze niet willen en ook denken niet te kunnen, dat is gewoon zeggen; Dat doen we niet meer. Dat is nog het enige dat zou kunnen helpen. Dus, mooie woorden U gaat kiezen. Op welke droom of nachtmerrie gaat u stemmen? Allemaal schone schijn.

Ik vind het heel mooi wanneer een vliegtuig komt aanvliegen. De geelwitte banieren wapperen en een witgeklede man zich ter aarde stort om haar te kussen. Ik vind dat roerend. Wat doet de man eigenlijk? Meent hij echt wat hij doet? Wel neen. Hij heeft het een keer gedaan in een opwelling. Vanaf dat ogenblik was het deel van zijn image. Schone schijn. Dan spreekt hij over de liefde en de zorg die wij voor elkaar moeten hebben. Maar als je nu goed kijkt wat er allemaal gebeurt binnenshuis. dan blijkt dat men daar heel anders te werk gaat. Schone schijn

Er zijn mensen die esoterische groeperingen openen en daarbij vertellen dat zij u zullen invoeren in de diepste geheimen van de menselijke ziel en het kosmische bestaan. Als je dan kijkt wat je hebt gekregen dan is het.eigenlijk niet veel. Wat je hebt dekregen is een kermisfacade die je voor de werkelijkheid kunt zetten. Pas op ogenblik, dat men niet meer bang is voor de werkelijkheid en er geen facade voor opbouwt, kan men esoterisch iets bereiken. Maar als je daarmee begint, dan zijn er heel veel mensen die zeggen; Daar voel ik niets voor of daar ben ik bang voor of, dat moet wel uit de duivel zijn.

De duivel is ook een deel van de schone schijn. De duivel is het stofje dat alle goedgelovigen al hetgeen hen niet bevalt proberen onder het karpert der aardse zonden te schuiven. Dat neem ik hen niet kwalijk, maar als zij dan denken dat ze daarmee de wereld beter maken, dan is ook dat schone schijn.

Je kunt niets werkelijk veranderen, tenzij je eerst jezelf verandert. Maar de meeste mensen zijn zo druk bezig de wereld te veranderen dat ze aan zichzelf niet toekomen. Daarom gebeurt er niets dan alleen die leuzen en schone schijn. Als wij van onszelf dromen als goede mensen, dan is dat ook schone schijn. Wij zijn niet goed en wij zijn ook niet kwaad. Wij zijn gewoon wat we zijn. En wat we doen, nu ja, misschien dat de goegemeente zegt dat het goed is of dat het slecht is. Maar per slot van rekening, als je iemands leven redt om een goed figuur te slaan tegenover de dochter van de buurman, dan vind ik dat niet goed. Men vindt natuurlijk dat het stinkt. Haar ja, de hele omgeving stinkt erin en zegt Dat is een held. In feite is het een stommeling, Als dat meisje daar niet had gestaan, had hij het leven van die ander niet gered. Kijk, dat deugt niet.

Zo zijn wij ook bezig. Wij beklagen ons over de wereld die ons slecht behandelt. Maar hoe behandelen wij de wereld? Zo kun je door gaan. Weet u, schone schijn is een vermomming van de werkelijkheid.

Wie ooit in de oerwouden en moerassen de voodoo drums met hun opzweepend ritme heeft gehoord. Misschien heeft gezien hoe de ingewijden zich kronkelen in allerlei extatische dansen en zich bezighouden met het oproepen en vereren van het water, van de lucht, van het vuur, van de aarde dan denk je soms dit is werkelijk magisch het is magische kracht. Het is echter toneelspel. Op het ogenblik dat men het doet, gaat men daarin op. Verandert men daardoor? Wel neen. Dat is nu de schone schijn,

Het is zoiets als een toneelspel. Een actrice dartelt levendig en vrolijk over het toneel. Het diepgevoelde timing weet ze precies nu de dramatische punten aan te brengen waar het moet. en dan is het afgelopen.

Ze gaat naar de kleedkamer. Als dan de rimpels onder de pleisterlaag tevoorschijn komen en de dame in kwestie blijkt last te hebben van jicht of reuma en ook haar dramatiek voor zelfverheerlijking begint plaats te maken voor zelfbeklag, dan denk je; wat ik heb gezien was dat nu echt? Ja, het was echt voor u als beleving, maar het was niet echt. Het was een spel de schone schijn.

Laat mij dan mijn kort onderwerp heel eenvoudig zo beëindigen. Bijna alles in het leven is ergens schone schijn. Een mengsel van zelfbedrog en opgaan in een rol waarvan je weet dat ze eigenlijk niet bij je past of niet meer bij je past. Als je daarmee tevreden kunt zijn, best. Maar vergeet dan niet dat het niet werkelijk is. Begrijp, dat het een vertoning is. Kijk in de wereld om je heen en zie wat werkelijkheid is en wat vertoning is. Besluit dan voor jezelf, schone schijn of niet; Ik zal zo zijn. Ik zal zo leven. Ik zal zo handelen dat ik zelf daarmee vrede kan hebben en dat ik geen enkel ogenblik het gevoel heb dat ik anderen daardoor iets tekort doe.

Als je zo kunt leven, heb je volgens mij inderdaad de schone schijn terzijde geschoven. Dan weet je wat de kermis van het leven werkelijk is. Dan sta je niet alleen maar je te vergapen aan de facade. Dan zie je wat daar achter is, dan zie je de mogelijkheden die erin steken en zul je tot jezelf zeggen Nu durf ik werkelijk bewust mijn keuze hier doen. Nu durf ik mijn weg gaan en nu zal ik mij niet meer laten overtuigen dat anderen het beter wetens omdat ik besef dat de helft van hun weten eveneens schone schijn is. Daarom zal ik zoeken in hun weten iets te vinden dat voor mij weten en de mogelijkheid tot beleven betekent.

LES 9 - DE KOSMISCHE GOD

God, dat hebben wij gezien, is eigenlijk de weerspiegeling van degenen die hem vereren. Dat is altijd weer de geïdealiseerde of almachtige vorm.

Wij hebben daarnaast te maken met een kosmos die de mens niet kan overzien. In die kosmos bestaat een leven. Wij hebben al eerder gesproken over de wijze waarop je je dat eventueel zou kunnen voorstellen. Maar een besef, dat in staat is het geheel van alle sterren, alle planeten te omvatten, moet zo enorm veel data kunnen verwerken dat de grootste multivac niet in staat zou zijn om dat ook maar enigszins te kopiëren. De vraag is wanneer wij denken aan een kosmische Gods wat is hij? Niets. Dat heb ik al gezegd. De kosmische God is gelijktijdig een voortdurende aanwezigheid.

Het is heel aardig te zeggen; God woont in u. Dat is ook wel waar. U bent een stukje van de totale kracht. Maar de kosmische God is meer dan dat. Hij omvat natuurlijk alle tijd, alle ruimtelijke mogelijkheden. Daarnaast omvat hij ook alle geestelijke mogelijkheden en dat zijn er nogal wat.

Deze God spreekt in ons. Hoe kan deze God zich kenbaar maken? Alleen in termen die binnen ons eigen denkkader vallen, d.w.z. in referenties aan vorm, aan tijde aan de emoties die we op aarde kennen.

Wat is die God werkelijk? Als wij heel diep in onszelf doordringen dan komt er een ogenblik dat wij loskomen van alles. Er is zelfs geen besef meer, geloof ik van het bestaan als een persoonlijk iets. Er is een beleving maar die is onbeschrijfbaar, alomvattend. Hierin ontstaat dan een beeld van je zelf van wat je zelf bent.

Dan refereer je toch even aan die oude wijsheid, de Tafel van Thoth zoals men zegt zo beneden zo boven, zo boven zo beneden. Dat wat aan intentie bestaat in de kosmische God moet zich op ons vlak en binnen ons niveau van bestaan in ons weerspiegelen.

Ons bewustzijn kan niet verder gaan dan dat wat ons denkvermogen toelaat. Maar tevens zijn we in staat dingen aan te voelen en tot onlogische conclusies te komen. Een dergelijke niet logische conclusie kan wel degelijk zinvol zijn, omdat die in ons bestaan een waarde uitdrukt.

Een kosmische God zal zich niet bezighouden met b.v. voorschriften. Er zijn grenzen van mogelijkheden per soort per bestaansvorm per bestaanswereld uit de aard der zaak. Maar die grenzen zijn eerder gelegen in datgene wat zich in zo'n wereld beweegt dan in een werkelijkheid. Daarom kunnen we zeggen Alle dingen zijn goed zolang ze mogelijk zijn mits wij deze innerlijk als goed erkennen. En dan komt de grote vraag Wat voel ik werkelijk in mijzelf? Niet aan de hand van het z.g. geweten (het geweten is een samenvoeging van dressuur en sociale druk) maar echt aan de hand van het innerlijk weten, het niet redelijk besef dat in ons opwelt.

Dan blijkt, dat wij daardoor onze eigen functie bepalen.

Als wij kijken naar de kosmos, dan zien we heus wel een ster nova worden. Dan denkt de mens; een destructie. Maar is dat wel een destructie? Is het niet een soort hergeboorte voor een stukje van de ruimte waarin de omstandigheden zich wijzigen en de mogelijkheden veranderen? Wij zijn niet in staat om dat te beoordelen. Maar de God, die in de kosmos bestaat, beoordeelt evenmin laat staan dat hij veroordeelt. Hij is.

In het zijnde constateert hij. Dit constateren is ook weer geen tijdsgebeuren maar een totaliteit, een waarde die niet bestaat uit één leven, maar die bestaat uit alle fasen van het leven van het allereerste begin tot wat wij zien als de voltooiing? het opgaan in het geheel met overigens toch een behoud van een zekere ik-heid.

Dan moeten wij zeggen dat God, zoals hij wordt gezien door vele volkeren, eigenlijk niet veel verschilt van de kosmische God. Met dien verstande dat landen en volkeren het beeld van hun God zo hebben ontworpen dat het hen daardoor mogelijk wordt te zijn wat zij in het geheel van wat zij ontwikkeling noemen datgene konden zijn wat zij moesten zijn.

Waarom ben ik, zo'n complex wezen? vraagt de mens zich af. Ik zou het graag anders zien. Maar daarbij houdt hij zich niet aan zijn innerlijke wereld. Hij houdt zich aan opgelegde beelden, aan normen die de wereld heeft vastgelegd. Is dat belangrijk?

Hij is wat hij moet zijn. Hij moet komen tot een vrede met zichzelf. Dat is een eerste vereiste. Daarvoor kunnen wij een beroep doen op datgene wat men een innerlijk weten of een onlogische erkenning van zichzelf kan noemen.

Wat ik ben, maak ik waar. Niet alleen in een leven maar door alle levens heen. Ik ben een bepaalde functie die daardoor het geheel zijn eigen kwaliteit, zijn eigen structuur verleent, want zo zie ik er vanuit de Godheid uit.

Dan mag ik rustig zeggen; Als God in Frankrijk houdt van overvloed en in sommige gevallen een beetje herinnert aan Rabelais in zijn conceptie van datgene wat nog net toelaatbaar is, wanneer in bepaalde perioden in Frankrijk het verschil tussen de biechtstoel en de slaapkamer hoofdzakelijk lag in de manier waarop je haar betrad, dan zeg je. Die God was een uitdrukking van een volksaard. Die volksaard kwam echter weer tot stand door een incarnatievoorkeur. Dus een bewustwordingsnoodzaak die velen ertoe bracht om juist in dat milieu op de een of andere manier te gaan leven.

Er is een continuïteit. En als er morgen een andere wereld ontstaat met totaal andere beelden van God, van werkelijkheid, van andere technieken en u komt daarin terecht, dan is dat omdat het deel is van hetgeen u bent, van wat uw werkelijkheid is. Uw Godsbeeld zal dan een uitdrukking zijn van uw onvermogen om uw eigen totaliteit te aanvaarden zoals ze is. Dat laatste zal ik iets verduidelijken;

Een Godsbeeld, zoals ik al heb gezegd, wordt gemaakt aan de hand van een gemeenschappelijke factor. De aard van een volk bijvoorbeeld. De goden van de Noormannen waren allen prima vechtersbazen. Natuurlijk want de Noormannen waren vechtersbazen. Goden van vrede hebben we ook wel gekend, vooral bij de volkeren van de Zuidzee eilanden. Zij hadden wel demonen die wreed waren, maar de eigenlijke God was toch wel heel vriendelijk en goed. Zelfs de indianen, de jagers, kenden een Manitoe die hield van jagen, die hield van dieren, van de natuur, die deel was van de natuur en die het hen gelijktijdig mogelijk maakte zichzelf in hun functie als jager, strijder onze te aanvaarden.

Dus het beeld dat wij zullen hebben van die God wordt weer door de gemeenschap bepaald. Maar als wij innerlijk zoeken naar God, dan ontmoeten wij alleen onszelf. Niet omdat er geen God is (er is een kosmische God die in alle dingen aanwezig is). maar om de doodeenvoudige reden dat wij niet verder kunnen gaan dan de grens van ons totale wezen. Wat daarna overblijft is niet meer te omschrijven, niet meer uit te drukken het is hoogstens en dan zeg ik het met aarzeling een emotie.

Dus moeten wij zoeken naar de God in ons.

De God in ons is gelijktijdig die kosmische God. Wij zoeken niet. haar iets wat ons regeert. iets wat ons beheerst, iets wat ons bezighoudt met allerlei bepalingen. O zeker, er zijn vanuit de totale God gezien kleine persoonlijkheden. Voor u zijn het goden die b.v. de aarde of de zon beheersen. Zij hebben ook hun eigen grenzen en zullen daardoor hun geaardheid weer als een soort wet uitdrukken in alle schepselen. Een mens is een schepsel zoals er zovelen zijn in de kosmos dat net die grens overschrijdt. Het is niet meer gebonden aan het besef van degenen die hen moeten beschermen of geleiden of die zijn wordingsgang op de een of andere manier willen beïnvloeden.

Er staat in de bijbel dat toen God zei dat hij de mens ging scheppen de zonen des hemels in opstand kwamen, omdat die mens meer zou zijn dan zij. Misschien niet méér maar niet gebonden aan hun grenzen. Daar ligt nu het hele raadsel van de werkelijke Godheid achter alle dingen van het onzichtbare, het onkenbare. Het leeft in ons en het maakt het ons mogelijk

verder te gaan dan alle geestelijke wordingsinvloeden die mede bij ons zijn worden betrokken. Maar wij kunnen die God alleen in onszelf ontmoeten. Regels kunnen we daarvoor niet geven want regels bestaan niet, zeker niet in dit verband. Maar al wat gebeurt is zinvol. Dat hebben wij u al eens eerder gezegd. Al wat u innerlijk ervaart, bepaalt voor uw bewustwording de zinrijkheid van al wat er rond u geschiedt.

Datgene wat u innerlijk voelt, dit niet rationele innerlijke weten is als het kompas dat uw koers kan bepalen door alle werelden en alle levens heen. Als u afwijkt van de weg, dan zegt het kompas Er is een afwijking. Het innerlijke weten in zijn diepste vorm zegt u waar het juist is en waar het niet juist is. Er is geen andere werkelijke maatstaf voor een mens die de vervulling van het totaal van zijn mens zijn ooit hoopt te bereiken.

Nu ik dit allemaal heb gezegd, denkt u waarschijnlijk; Waar blijven we dan met orde, met recht waar blijven we met de waarheid van het geloof. Het antwoord is. Ze bestaan niet. Orde is een uiterlijkheid. Recht is een ideaal iets wat niet reëel is, een droombeeld. Als wij zeggen; godsdienst of religie, dan zeggen wij in feite onderwerping waardoor wij ons bevrijden van de noodzaak tot innerlijke erkenning. Niet dat deze dingen op zichzelf te verwerpen zijn. Natuurlijk in een maatschappij is orde nodig. Niet omdat de orde werkelijk zinrijk is maar omdat zij voor de gemeenschap zinrijk is. Recht is absoluut niet een reële waarde, maar zo is in het onderlinge verkeer tussen mensen noodzakelijk omdat alleen door een afmeting van rechten een soort overeenkomst en zelfs samenwerking mogelijk is. Al heeft godsdienst op zichzelf geen zin buiten dit innerlijk weten dat als je het uitdrukt toch weer een vorm van geloof wordt, want het is niet omschrijfbaar, maar als ik zeg; De godsdienst is op zichzelf zinloos dan heb ik gelijk in die zin dat zij persoonlijk waardeloos is. Maar ze is een innerlijke beleving een doordringen tot de kern, tot je werkelijke ik en al datgene wat daarin bestaat. De kracht die zich daar uit en openbaart is iets wat niet iedereen kan bereiken.

Het is natuurlijk dwaas om een kind dat nog niet eens rijp is voor de kleuterklas een werk te geven van Lessing, Goethe Shakespeare of van wie u maar wilt. Op dezelfde manier zijn er mensen die een godsdienst nodig hebben. Maar zij moeten beseffen, dat hun waarheid geen totale waarheid is dat het slechts een vermomming is die uitdrukt hoe nvolwassen ze zijn.

Als God in je leeft, dan ben je aan niets gebonden. Ik heb in deze reeks lezingen meermalen gebruik gemaakt van voorbeelden uit bijbel en evangelieën. Mag ik u eraan herinneren dat Jezus zich niets aantrok van de wetgeleerden dus van zijn godsdienst. Hij tolereerde haar maar ging zijn eigen weg. Waarom? Omdat hij in zich iets had gevonden dat voor hem meer waar en vollediger was dan ooit alle regels en alle twistgesprekken van wetgeleerden tesamen zouden kunnen betekenen.

Dan zeggen de mensen Ja, maar hij was Jezus. Was hij geen mens ? Ot hij was mens en God. Ik weet het. Hij was mens. Datgene wat in hem leefde, leefde ook in andere mensen.

Denk eens aan Johannes de Doper. Deze ging in tegen het geloof van die tijd, tegen het gezag van de tempel. Of wat dat betreft, ofschoon ik hem niet op prijs stel, denk eens aan Paulus die niet alleen zijn eigen godsdienst achter zich liet, maar die terwijl hij toch een Romeins burger was gelijktijdig de hand lichtte met alles wat aan godsbegrip en rechtvaardigheidsbegrip in Rome bestond.

Degenen, die zeggen dat een godsdienst nodig is om een sociale orde te handhaven, hebben misschien wel gelijk. En degenen, die zeggen dat voor velen godsdienst opium is, hebben ook gelijk, want je kunt in een roes komen waardoor je de noodzaak om jezelf te erkennen, te beleven, door te dringen tot de kern van je wezen zoals je bent, kunt ontwijken. Daarvoor heb je dan de Heers Allah, Mohammed, de Boeddha of wie je ook maar wilt. Het stikt van die begrippen, die je doof en dood kunnen maken voor hetgeen jezelf bent. Maar de kosmische God leeft ook in u.

Wij zijn deel van een kosmisch geheel. Wanneer wij terugkeren tot de kern van ons wezen, dan wordt ons daar onze waarheid, ons deel van de waarheid uit het geheel geopenbaard. Dan vinden wij daarin ook de richting datgene wat we wel en niet kunnen doen, wel en niet moeten doen. Dan zijn wij niet meer gekweld door zondebesef. Dan zijn wij niet meer beladen met schuldgevoelens die geen zin hebben. Dan voelen we; dit is voor ons de juiste weg. En dan

kunnen we veel frustraties kwijtraken. Niet omdat de dingen opeens wel kunnen die eerst niet konden, maar omdat we aanvoelen wat belangrijk en wat onbelangrijk is. De meeste frustraties komen voort uit droombeelden die in de werkelijkheid voor het leven eigenlijk onbelangrijk zijn. Wat te denken van een meisje dat zenuwziek wordt, omdat ze een rockstar heeft gezien en ze dacht dat hij naar haar keek. Achteraf blijkt dat hij haar niet eens heeft gezien.

Zo gaat het met God ook. Mensen worden godsdienstwaanzinnig omdat ze verlangen dat die God doet wat zij willen. Als hij het niet doet, dan zeggen ze; Je bent één.

In jezelf is de bron van waarheid. Niet omdat je zelf de waarheid bent, maar omdat je deel bent van een werkelijkheid die ook in jouw wezen spreekt en die je de waarheid doet beseffen van jouw weg, jouw wezens jouw mogelijkheden.

De kosmische God houdt zich niet bezig met de vraag of een mens lijdt of niet. Heeft u zich niet een keer afgevraagd, terwijl u bezig was door slootwater te waden, of er niet veel pantoffeldiertjes en andere kleine diertjes zouden moeten lijden omdat ze verslonden werden? Zo onbelangrijk is het kleine gebeuren dat eigenlijk alleen maar een deel uitdrukking is van een onvermijdelijke werkelijkheid die op zich harmonisch, goed en totaal schijnt te zijn.

Zeg niet; God moet de harten week maken van Reagan, Breznjef, desnoods van een nieuwe Lubbers. Daar trekt hij zich niets van aan. Dat heeft geen betekenis. Voor u in een tijdelijke vorm. maar als u diep in uzelf keert, dan vindt u daar wat u moet zijn, wat u moet doen. En als u daaraan gevolg geeft, als u de juiste koers inslaat en aanhoudt. dan zult u zien dat geen Reagan, geen Breznjef, geen Lubbers of wie dan ook daar ook maar iets aan kan veranderen. Daar kan geen Paus wat aan veranderen en geen godloochenaar. Voor ons is de kosmische God de hoogst mogelijke beleving van een totale werkelijkheid waarvan we in onze huidige vorm op aarde, in wereld en sferen slechts een tijdelijke of een gedeeltelijke werkelijkheid zijn.

Als wij die waarheid niet in ons dragen. als die kosmische God ook niet in ons tegenwoordig zou zijn dan zouden we ons kunnen beklagen. Dan zouden we kunnen zeggen; Het is zinloos. Wij begrijpen het niet. Maar wij hebben diep in ons de mogelijkheid om te begrijpen, om te zeggen; Zo en niet anders. Dat is mijn weg. Waarom zouden wij het dan niet doen?

De kosmische God is niet iets dat buiten ons leeft. O ja, hij is buiten ons ook, natuurlijk. Maar wat voor ons daarvan belangrijk is, leeft in de kern van ons wezen. En dit aanvaardend, dit zoekend te beleven betekent alle belangrigheden tijdelijk overboord zetten. Niet je afvragend; heb ik verkeerd gedaan of heb ik goed gedaan? Niet je afvragen; Hoe zal het morgen gaan of hoe is het gisteren geweest? Maar afdalen in een zo diepe rust, dat er niets meer overblijft buiten een soort kloppen van een onbekend hart en daaruit opnemend wat zich later kristalliseert als een denkbeeld, als een beseffen, een niet omschrijfbaar kennen van bestemming en richting. Een voltooiing. die in de vorm niet mogelijk is en die toch gelijktijdig je wezen beheerst.

Ik heb dit ter sprake gebracht, omdat wij bij het laatste Wesakfeest een verwarrende overdaad van stralingen hebben geconstateerd en beleefd. Zoals u zijn ook wij nog in de tijd al is onze tijd niet de uwe. Wij proberen te lezen wat er in staat, De entiteiten verklaren het zo voor de gehele wereld betekent het dat het volgend jaar nog een onrustig jaar zal zijn. Er komen allerlei vreemde gebeurtenissen en nieuwe openbaringen. Er zullen natuurlijk ook nog een paar rampen gebeuren. Er zal een nieuwe figuur opstaan. Wij weten nog niet precies hoe of wieg maar het schijnt dat er een nieuwe gedachtengang op aarde zal worden. gelanceerd. Dan zeggen wij; Het is toch mooi dat wij dat mogen beleven

Je probeert je voor een ogenblik daarin te verzinken. Dan is het net alsof die veelheid en de warreling van kleuren, de schijn van verwarring wegsmeelt tot er eindelijk alleen iets overblijft van wit licht. Ik zou eerder zeggen een verblinding die toch ergens in de bron van die dingen de hoofdrol speelt.

In dat beleven, dat voor een aantal van onze broeders (niet alleen voor mij) zich heeft afgespeeld, probeer je dan te beseffen wat de zin is van je leven, van je werken, van wat je bent en misschien ook van wat je wilt of wat je probeert te vermijden. En dan dwingt iets je

eigenlijk om te zeggen; Mensen, al datgene wat het Wesakfeest buiten je manifesteert (dat is een realiteit niet alleen een geestelijke, het is ook een stoffelijke) is niets anders dan datgene wat je ook in jezelf draagt en wat wij dan beschouwen als de mogelijkheden voor een gehele wereld en voor een bepaalde periode. Wij zouden dat zeker, als het voor ons persoonlijk geldt, in onszelf kunnen terugvinden.

Dan wil ik toch nog eens spreken over die kosmische God. Niet om te vertellen wat hij wel en wat hij niet is, maar om duidelijk te maken waar hij is. Om duidelijk te maken hoe onbelangrijk alle andere dingen zijn;

Ze gebeuren en kunnen hun zin en betekenis hebben op een tijdelijk vlak, zeker. Ze dragen bij tot de vorming van hetgeen wij zijn. Maar wij zijn allen in de kosmische Godheid een zeer bepaalde lijn, een zeer bepaalde uiting. Als wij die herkennen, als wij in ons die richting voelen, dan behoeft dat geen logica te zijn. Ze behoeft zelfs geen mystiek te zijn het is alleen maar een zekerheid, een vertrouwen dat het mogelijk maakt om alle tijden en alle gebeurtenissen te doorlopen zonder daarbij jezelf te verliezen en slaaf te worden van je angsten of gebonden te zijn aan je begeerten.

Begeerten en angsten spelen een rol op elk afzonderlijk niveau, maar in werkelijkheid zijn, ze slechts de uitingen van onevenwichtigheid. Als wij de juistheid in ons erkennen, dan valt dat weg. O, het gebeuren zal wel hetzelfde blijven. Dat is niet zo belangrijk. Maar ons beleven ervan is dan tevens weer het beleven van de Godheid.

Ik wil eindigen met een paar korte beelden die u misschien herkent.

Wanneer de zon schijnt en alles in bloei staat dan verzucht de men; Ach, mijn God, wat is uw wereld schoon! Dan komt de regen die nodig is om die bloei in stand te houden, om de groei mogelijk te maken. De mens kijkt naar de hemel. Hij kijkt naar de neerslag en verzucht. Mijn God, is dat nu nodig? Hij wil niet beseffen dat die twee tezamen horen dat zonder de kaalheid van de winter, de weelde van de lente en de rijkdom van de zomer ze niet mogelijk zouden zijn. Zo is op aarde nu eenmaal de kringloop. Je kunt geen deel daarvan afzonderen zonder het gelijktijdig van zijn waarde en betekenis te beroven.

In ons leven is het precies hetzelfde. Alle dingen die wij beleven, die wij doormaken de goede en de kwade tijden, de werelden van licht waarin we een ogenblik werkelijk gelukkig zijn om misschien de duistere werelden die we angstig doorlijden eerder doorlopen zijn deel van een cyclus, van datgene wat wij zijn.

Het leven op aarde is gebonden aan een cyclus die door de zon en de jaargetijden wordt bepaald. Ons leven is een cyclus die wordt bepaald door de innerlijke waarden en de openbaringen daarvan waarmee wij worden geconfronteerd. Laten wij daarom nooit werkelijk mistroostig zijn, want ik herhaal wat ik in het begin heb gezegd. Alles is zinvol, niet voor de wereld maar voor ons. Niets is een blijvende schuld zolang wij onszelf waarmaken zoals wij diep in ons beseffen te moeten zijn. Niets is een verdienste zolang wij onszelf waarmaken zoals wij in ons voelen, moeten zijn.

Terugkeren tot de kosmische God, zoals hij zich aan ons openbaart, is het vinden van de werkelijke vrijheid. Zo is ook het vinden van de werkelijke richting, van je werkelijke noodzaak. Ze is daarnaast het voortdurend toch weer proeven van een vervulling die niet logisch of redelijk is, die emotioneel eenmaal niet omschreven kan worden, maar die in ons de kracht betekent waaruit wij steeds verder kunnen leven en steeds verder kunnen gaan.

Ook hier geldt; ik ben zeker niet alwetend en onfeilbaar. Maar wat ik u heb voorgelegd is gebaseerd op zeer persoonlijke ervaringen die naar ik later heb begrepen door anderen zijn gedeeld.

Denk daar eens over na. Probeer vrij te worden door in uzelf de kosmische God te vinden voor zover hij voor u vatbaar en bevatbaar is en te leven vanuit de juistheid die daardoor in u als een zekerheid en richting voortdurend bestaat.

MONOLOG

Als u het goed vindt dan houd ik alleen maar een kleine monoloog.

Dat wil niet zeggen dat ik liegt al heb ik vroeger veel gelogen, maar de laatste tijd lieg ik niet meer. Dus als het een monoloog is, dan is het geen leugen maar een alleenspraak.

Ik heb de laatste tijd nogal wat werk gehad in de zo gezegd rommelige buurten van deze aarde. Als je dan als geest naar beneden kijkt denk je; wat is het hier eigenlijk een rotzooitje. Je probeert de mensen daar dan uit te halen. Soms haal je een heel stel dat je dan weer naar het licht brengt. Dan ga je daarover nadenken. Zo dacht ik op een gegeven ogenblik ook ik zou er een roman over kunnen schrijven De Voddenrapers van het Paradijs.

De hele wereld is een klein beetje zullen we zeggen? getikt. De mensen zeggen waarschijnlijk, lichtelijk aangeslagen.

Er is een atoomreactor die toevallig een ongeluk heeft veroorzaakt dat een beetje verder is doorgedrongen. Het zou nooit zover zijn door gedrongens als het ergens anders was gebeurd. Per slot van rekening; er zijn dergelijke ongelukken de laatste tijd ook gebeurd b.v. in Duitsland. Dat is niet zo erg geworden maar de besmetting was net zo erg. Er zijn nog een paar van die ongelukken gebeurd o.a. in de Ver. Staten. Dan is er ook nog eentje in Zuid Amerika bijna poef gegaan. Daar hoor je niets van. Dus is het kennelijk niet de reactor die telt of het gevaar, maar waar het ontstaat. En dat vind ik altijd amusant.

De mensen meten kennelijk de waarde niet af aan de werkelijkheid maar aan het gebruik dat zij ervan kunnen maken. Als de mensen ergens gebruik van maken, dan lijkt mij dat soms een tamelijk roomse kwestie, want het wordt bijna altijd een misbruik.

Ik vraag mij wel eens af; waarom? Waarom zijn de feiten op zichzelf niet voldoende? Waarschijnlijk omdat feiten zelden stroken met de dromen. De meeste mensen dromen. Degenen die niet dromen zijn bang dat ze anderen uit de droom helpen. Vandaar dat er dus een dromerige sfeer heerst, die soms door de werkelijkheid wreed wordt verstoord. Maar is de mens eigenlijk niet iemand, als je hem op de keper beschouwt die zegt dat de wereld tegen hem is omdat hij voortdurend over zijn eigen schenen struikelt. De mens die zegt dat de wereld hem niet recht in het gelaat kan kijken omdat hij zelf scheel is. De mens ziet alles in de wereld. De wereld is slecht. Maar wie heeft haar zo gemaakt? vraag ik dan.

Ik heb eens een keer afhaaldienst gedaan. U moet mij niet kwalijk nemen als ik u verveel. Het is een kleine omloop voor mij een vakantiebezigheid en voor u een tijdvulling. In ieder geval; ik haalde een zeer christelijke figuur af. Toen hij in de geest kwam begon hij dan ook onmiddellijk een zeer christelijk figuur te slaan door ons te verwijten dat wij niet christelijk waren. Ik vermoed, dat de man in zijn achterhoofd had dat het mogelijk zou zijn om een nieuwe Maranathazending op te zetten in Zomerland, Daarom brulde hij ons toe. Ik ben een zondaar. Ik zeg, Nou, als je dat bent, dan hoor je hier niet thuis. Toen was hij nijdig. Hij had het toen over Gods genade die hem hier had geplaatst. Degenen die hem hadden afgehaald keken elkaar eens aan en zeiden; Hé, Joh, tellen wij niet mee? Toen zei hij; Ja, maar je hebt het op Gods bevel gedaan. Wij zeiden; Dat is mogelijk maar we zijn wel zijn vertegenwoordigers en jij hoeft ons niet de les te lezen. Ja, zei hij toen, God heeft mij daartoe geroepen.

Enfin, hij leeft nu in Zomerland. Hij heeft een lange tijd zijn stem verheven als een roepende in de woestijn. De enigen die hem hebben gehoord dat waren de ezels. Nu is hij langzaam maar zeker bekeerd. Zijn zoeklicht is gedoofd. Zijn dwaallicht is eveneens al veel minder frequent geworden. Hij houdt zich op het ogenblik bezig met wat hij noemt Kosmische wijsheid.

Nu geloof ik, dat iemand die begint met een vlo te determineren inderdaad een begin heeft gemaakt met de ontleding van het heelal, Want zijn kosmische wijsheid doet mij meer aan een

vlo denken dan aan het heelal. Maar goed, dat is een kwestie. De man komt in ieder geval verder. Alleen zijn studieobject. Hij is er zo springerig van.

Dan denk je zo bij jezelf, Wat moet je nu denken van de mensen op aarde? Denk ik aan mijzelf terug, dan heb ik natuurlijk geen al te gunstige mening meer. Denk ik aan u, dan wil ik de twijfel nog wel laten gelden. En denk ik aan de rest, dan denk ik; God, wat is er toch veel veranderd. Vroeger bedrogen de mensen een ander, tegenwoordig doen ze het zichzelf. Waarom eigenlijk? Dan probeer je te definiëren.

De godsdienst. Neem me niet kwalijk dat ik daarover begin. Op aarde zijn er zoveel mensen die daarvan de mond vol hebben, de hoofden soms ook nor wel, de harten dat mankeert nog wel eens. Het is gek. Hoe luider en harder ze preken; Hoe harder de harten zijn waaruit het moet voortkomen. Maar goed.

De godsdienst is in feite niets anders dan een spiegel waarin die mens zichzelf als droombeeld bewondert en anderen predikt dat zij hem moeten respecteren, omdat zijn weerkaatsing zo schoon is.

De politiek vind ik ook zoets. Politiek is in feite de eerlijk verantwoorde leugen tot kunst verheven.

Dan zie ik het zakenleven. Dat is gewoon geregistreerde diefstal bevorderd door voortdurend bedrog. De mensen zeggen mij dan. Wat ben je weer hatelijk. Maar zo is dat. De een staat te vertellen dat zijn waspoeder beter wast dan de waspoeder van een ander. Dan wordt die ander nijdig en zegt dat de zijne biologisch zuiver is. Waarop de ander tot de conclusie komt dat je biologisch zuiver wit kunt zijn. En zo zwepen ze elkaar op. Maar als je dan kijkt wat erin zit, dan blijkt dat ze in de ene de fosfaat eruit halen en in de andere schadelijke producten erin doen. Eigenlijk is het dus oplichterij. Ze zijn niet eerlijk.

Die dingen zijn levensgevaarlijk, je mag de mensen daar niet aan blootstellen. Dat mag alleen op het naaktstrand. In heel Holland hebben ze naaktstrand, weet u dat? Het ligt vlak bij een atoomreactor. De mensen komen daar stralend maar niet gezond vandaan,

Dan hebben we rekening te houden met de energiebehoefte van onze groeiende economie. Die is noodzakelijk vanwege de werkgelegenheid. Wij kunnen het de ondernemen en de werkloze niet aandoen dat wij dit risico niet nemen al zullen wij het natuurlijk zo klein mogelijk houden.

Bovendien, bij ons gebeurt zoets niet.

Dat doet me denken aan die man. Zijn vrouw komt laat thuis. "Ik ben in de stad opgehouden. Ik heb boodschappen gedaan," zegt ze "Kind, " zegt hij " leuk dat je er bent. Heb je het gehoord? Zij hier naast heeft een minnaar. Dat zag hij wel. maar als ze hem hadden opgezet, dan hadden ze hem aan de muur gehangen vanwege het mooie gewei."

Ik vind het allemaal zo krankzinnig. Waarom b.v neem me niet kwalijk dat ik het zeg, zijn er nog zoveel mensen die spreken over een innerlijke liefde waarbij blijkt dat de bepaling daarvan onder de gordel ligt. Dat heeft toch niets met elkaar te maken, zou ik zeggen. Het een kan een uiting zijn van het ander of omgekeerd. Niet dat ik er in mijn tijd last van heb gehad. Maar dat kwam vanwege mijn's bochtfiguur. Degenen die mij op mijn rug wilden kloppen, grepen boven mijn hoofd en degenen die op mijn borst wilden kloppens zeiden. Het lijkt wel een kapoen. Toch probeerde ik steeds er als de kippen bij te zijn. Maar ik ben nooit een goede haan geworden. Dat is de ellende. En omdat ik daar geen geluk had, ben ik de handel in gegaan. Ik denkt dat het tegenwoordig nog steeds zo is.

De mensen die in hun persoonlijk leven weinig geluk hebben, gaan de handel in of ze worden lid van de kerk. En als ze dan met het onderwijs ook niet veel verder zijn gekomen althans in de praktijk, dan gaan ze in de politiek, de administratie of iets dergelijks. Ik neem het hen niet kwalijk.

Heb ik niet op tenen getrapt? Ik heb opgemerkt dat mensen geestelijke tenen hebben die veel langer zijn dan normale. Dat is heel eigenaardig. Als je tegen iemand zegt; Je bent gek, dan denkt hij; iemand, die dat zegt zal zelf wel gek zijn. Daar trekt hij zich niets van aan. Maar zeg je nu. De vent, die jij vereert, is gek, dan kun je hem veel last bezorgen. Hij staat op zijn

tenen. Waarom eigenlijk? Ik denk dat de hele mensheid eigenlijk voortdurend zoekt naar een voorbeeld dat in de werkelijkheid niet te vinden is. Ik denk, dat ze daardoor vergeten zijn zichzelf te zijn.

Er zijn natuurlijk dingen die je niet kunt navolgen. Er is een tijd geweest dat heel veel vrouwen graag een Bardot lip hadden Er is zelfs een tijd geweest dat ze een Chevalier lip wilden hebben. Waarom eigenlijk? Misschien omdat ze dachten dat daarin de charme of het succes van de ander in lag. Maar ik ben wel blij dat er veel dames zijn die niet zodanig verzot zijn geraakt op Betty Boop, anders had je een hup hupfiguur gehad die nog steeds stond te blaten.

De mensen zoeken iets, naar wat? Ik wil niet zeggen dat ik daar al achter ben, maar kennelijk zijn zo niet tevreden met zichzelf. Daarom zoeken ze iets om zich daarmee te vereenzelvigen zodat ze van zichzelf kunnen denken dat ze meer zijn dan ze weten dat ze in feiten zijn. En omdat ze de feiten dan vergeten, denken ze dat ze meer zijn. Op grond van hun meer zijn nemen ze aan dat ze gelijk zijn aan datgene waarmee ze zich hebben vereenzelvigd.

Ik heb mensen meegemaakt, die omdat ze op een bepaald gebied veel wisten, dachten dat ze op elk gebied gelijk hadden. Ik ken ook mensen die weten dat ze op geen enkel terrein gelijk hebben, maar, die volhouden dat ze het wel hebben, omdat ze bang zijn dat anderen er anders achter komen dat ze het niet zijn. Hebben jullie die meegekregen? Is het niet goed gegaan Als ik dan dat zootje zo zit te bekijken, dan denk ik Mensenkinderen, als ik nu bedenk dat ik eens nog erger was dan de meesten van jullie, dan komt mij dat uitermate ongelooftwaardig voor. Zo zal het u ook vergaan later.

Dan zijn er van die dingen waarvan ik zeg; Hoe is dat eigenlijk mogelijk? Bijvoorbeeld, er zal wel over gesproken zijn. Wij hebben het Wesakfeest gehad. Ik heb dat tegen iemand een keer gezegd, Hij zei Welke zak bedoel je?

Daar zie je dan het hele geval bij elkaar komen. Wat er voor staat, kan er best mee door. Maar wat er achter staat dat is slecht gesorteerd. Wat daar achter staat daarvan denk je nou, dat is toch eigenlijk een mandje uitschot. Dan heb je opzij nog de tribunes. Daar zit alle afval. Je denkt moeten die bij elkaar dat produceren? Dan kijk je en je ziet dat als ze bij elkaar komen het toch gaat. Daarom ben ik tot een paar conclusies gekomen

In de eerste plaats; Omdat de mensen elkaars fouten onbewust zo goed compenseren, blijven ze mensen anders zou het allemaal beestenboel zijn.

In de tweede plaats; Waar vele onvermogen in harmonie zijns ontstaat een vermogen.

In de derde plaats; Daar waar innerlijke harmonie bestaat is er niets dat deze kan aantasten.

Dan zeggen de mensen, Henri wordt filosofisch. Maar ja, hoe zal ik filosofisch geworden zijn? Je moet maar een tijdje te maken hebben met moslims die mekaar doodschieten, met ayatollahs die al draaiende anderen naar het front sturen en dat soort dingen. Dan voel je je niet zo happy. En dan moet je ze daar maar uithalen.

Kort voordat ik met vakantie ging (nu ja, vancantie, in ieder geval mijn baantje tijdelijk aan anderen heb overgelaten) heb ik er een stel kinderen uitgehaald De jongste was 11 jaar. Hij kon nog niet eens het A,B,C zeggen, maar schieten kon hij als de beste. Nu ja, goed, het zijn onschuldige zielen die krijg je er gemakkelijk uit. Dan heb je er ook van die verbeterden onder. Kan ik nog teruggaan om mee te werken aan de zegepraal van het ware geloof? Antwoord bij ons; Kom dan maar eerst mee, dan kun je het eerst zoeken. Wat moet je er anders mee aan?

Als je dat dan allemaal ziet en je ziet hoeveel goeds daar toch nog in zit hoeveel mensen zich toch nog voor elkaar opofferen, hoeveel mensen met hun volkomen verkeerde benadering verder toch zo eerlijk mogelijk proberen alles voor een ander te zijn of te doen, dan zeg je Mensenkinderen, hoe is het mogelijk!

Ik heb wel eens gedacht; een mens is net als een diamant. Hij is een flonkerende steen als die geslepen wordt. Hij lijkt niet veel als hij niet geslepen is maar als je kijkt waar je hem moet zoeken, dan is het in de derrie van de oertijd.

De mens kan soms verbluffend lichtend zijn wanneer hij vrij komt. Dat is heel gek. Aan de andere kant, als je ziet waar hij vandaan komt bah. Ik heb kort geleden kennis gemaakt met een parfumeur uit de buurt van Grasse. Ik dacht eerst dat het een gewas was. Hij vertelde mij dat een paar van de beste parfums worden gemaakt uit enkele van de meest verschrikkelijke stanken op de juiste manier met elkaar gemengd. Dus als een mens lekker ruikt, dan stinkt hij eigenlijke maar wel op de juiste manier gemengd.

Ik denk misschien is de mensheid wel hetzelfde. Als je het allemaal afzonderlijk bekijkt, dan zit er een heel sterk luchtje aan. Maar zie je het allemaal bij elkaar, denk je, het zijn toch allemaal hemelse geuren. Misschien ben ik ook wel een zot. Een geliefkoosde uitdrukking van het medium door mij onmiddellijk voor mij persoonlijk overgenomen. Want is het niet heerlijk om een dwaas te zijn? Een dwaas is iemand die kan lachen omdat hij weet dat het beter is om niet te huilen. Een dwaas is iemand, die blijft geloven, wanneer een ander zegt; Zie je dan het tegendeel niet bewezen. Een dwaas is iemand, die gelukkig kan zijn omdat hij in het geheel van alle verwarring toch een lijn een leiding en een eenheid voelt. zo'n dwaas zo'n zot wil ik graag zijn.

Ze hebben mij eens gezegd (toen leefde ik nog op aarde); Zeg eens rotschooier, zag ik jou de kerk in gaan? Dat had ik inderdaad gedaan. Het was een vast handelsmerk van mij, Even kijken wat het overheersende geloof was. Was het katholiek. hups, de kerk in. Was het protestants zorgen dat je's zondags erbij zat en dan hard meezingen. In dit geval was het een katholiek dorp. Dus ik zeg Ja, ik kom net uit de kerk. Dan heb je geen tijd gehad om te verkopen. Neen, zei ik. De ander vond dat ook belangrijk. Dan is kerkelijk zijn dus je bijjat (bij verdienste). Ik heb ze de grootste rotzooi verkocht joh. Is dat eigenlijk niet een demonstratie van dwaasheid! Maar misschien is het ook een wijsheid.

Wij heren anderen dat hij wel een beetje gelijk heeft en dan ben je bereid de grootste rotzooi op de koop toe te nemen. Gaat dat niet altijd zo in het leven? Als je doodgaat, denk je in het begin wat een rotzooi heb ik mij in de handen laten stoppen. Ach, ik heb het eigenlijk niet nodig ook, maar ik heb het eigenlijk gekocht omdat ik het goed bedoelde. Verrek, ik heb het ook nog goed bedoeld. Ik heb het van mezelf niet willen geloven, maar het is zo. Dan behoef ik ook niet bang te zijn dat het verkeerd gaat. Als je dan zover bent hallelujah Dat hallelujah komt er dan niet bij, maar dat schijnt er op aarde bij te horen.

Ik heb eens een gemeente meegemaakt. Het was een van de weinige keren dat ik wat verder de richting van de Betuwe was doorgetrokken. Ik naar de kerk toe. Daar zat de dominee. Hij zei; De Heer is met ons, hallelujah. En zo geloven wij, hallelujah, dat het morgen mooi weer zal zijn hallelujah. Die mensen geloofden per interruptie. Dat was erg leuk.

Als je het zo bekijkt, zijn wij ook zo.

Wij zijn voortdurend bezig te zeggen; God is goed maar..... En dat blijven wij maar herhalen totdat we tot de conclusie komen dat het niets uithaalt, maar wij blijven erbij. God is goed. Een tijdje blijven wij daarmee bezig. Ineens komt er een stem van boven. Ja, hij is goed maar niet gek. En dan zit je weer in de puree. Ten slotte zeg je; Wat kan het mij schelen of God goed is of niet. God is. Ik heb met hem te maken, dus laat mij nu maar vasthouden aan het begrip dat ik heb van God. En voordat je het weet, praat je niet meer over God, maar je leeft hem wel.

Wat zijn we gek hé. Ik heb er nu zoveel afgehaald en ik heb in mijn tijd ook nog wel wat meegemaakt, maar het vreemde is dat er mensen zijn die leven God. Die praten daar nooit over. De meerderheid echter bestaat uit mensen die daar veel over praten, maar die hem niet leven. Ik vraag mij wel eens af hoe dat komt. Misschien omdat, als je God teveel je mond uit laat komen, hij je hart verlaat. Het zou kunnen.

Ik denk dat de mens soms naar de barbier zou moeten gaan met zijn woorden om alle overtollige stoppels eruit te laten scheren. Als ik het laat doen, dan komt er niets uit. Dus dat kan ik niet doen. Toch lijkt mij dat goed.

Je zou eens de overbodigheden moeten afschaffen. Gewoon al die dingen die niet belangrijk zijn niet meer zeggen. De dingen, waarvan je voelt dat zo belangrijk zijn, doen en dan. maar

zien wat ervan komt. Ik denk dat als wij zo verder leven, wij op eer gegeven ogenblik gaan begrijpen waarom we zijn wat we zijn. Als je mij dat vroeger had verteld, dan had ik gezegd, Omdat mijn vader mij op mijn hoofd heeft laten vallen. Ik ben trouwens nog steeds op mijn hoofd gevallen. Op het ogenblik zeg ik; Als dat niet was gebeurd, dan had ik het nu niet verder kunnen redden. Nu ben ik een aardig eind verder gekomen. Ik denk dat het zo gaat met alle dingen.

Teleurstellingen bestaan in feite uit de ontmanteling van onze dromen en, als wij ze aanvaarden, uit de bewustwording van onze mogelijkheden. O, ik begin ernstig te worden. Dat zijn ze van mij niet gewend. Laat mij dan maar besluiten. Ik wil niet al te lang aan het woord blijven. Ik heb een medium dat mij zo nu en dan opzoekt en dan wil ik toch niet hebben dat hij mijn tijd komt verspillen door voortduren te zeuren over het feit dat ik veel te lang aan het woord blijf. Niet dat ik het niet graag doe, maar ik hoor het niet graag, zoals de meeste mensen.

Ik denk, als ik helemaal eerlijk ben, dat een mens die leert om zichzelf, om zijn teleurstelling, om zijn tekortkoming te lachten, die gewoon doet wat hij voelt dat goed is om gedaan te worden eens zal beseffen wie hij is en daarmee kan begrijpen wat hij werkelijk moet zijn.

Ik heb het gevoel dat iemand, die voortdurend bezig is met de vraag of het goed of kwaad is wat hij doet op een gegeven ogenblik zozeer tegen zichzelf verdeeld is dat hij met zichzelf blijft doorkletsen en zelfs de trompet van het Laatste Oordeel niet zal kunnen horen.

Een mens moet niet in dialoog zijn met zichzelf# maar in dialoog met al wat hij leven kan. En als hij daaruit zichzelf leert kennen en het andere aanvaarden, dan heeft hij volgens mij een van de hoogste trappen van menselijk bewustzijn tenminste benaderd. Dat was het.

Hebben jullie effe pech dat ik vakantie heb. Bovendien heb ik toch nog een paar dingen gezegd waar je eens over moet nadenken tenminste als je wilt denken. Maar redeneer daar dan niet teveel over met jezelf. Zeg maar rustig het is onzin of hij heeft gelijk. Vind je dat ik gelijk heb, praat er niet over, maar probeer een beetje daarnaar te leven. Vind je dat ik gek beng ga rustig voort met je eigen vorm van dwaasheid.

HENRI'S HONINGDRANK

Heeft u wel begrip voor Henri's honingdrank? Gezoet en toch wat bitter soms, omdat de waarheidsbitter smaakt en toch de honing van het licht het al verteerbaar maakt. Ik spreek de waarheid die ik zie. Ik weet, ze is nog niet compleet maar het is beter dat u eerlijk weet dat ik een waarheid die ik zie ook spreek en niet slechts bleek vertrokken, mompelend de waarheid licht omga denkend dat ik u als mens dan toch wat nader sta.

Zo zegt u Henri's honingdrank. Die honing smaakt soms zuur. Maar het eeuwig zoet dat in ons leeft, begint met bitterheid die een lange duur ons leven toch misleidt, totdat wij proevend van het bestaan dat alles zinrijk maakt en zo de ketenen van angst van zonden, van schulden slaken en ons in vrijheid laven doet. En levend verder gaand naar volgende incarnaties naar geestelijk bestaana totdat wij eindelijk bevrijd zien sterven zelfs de laatste waan in een leven in een eeuwigheid.

Dosering twee druppels per dag, niet meer. Anders komt het de spijsvertering niet ten goede. Goeden avond.

LES 10 - DE LEVENDE EN DE DODE GOD

Zoals u weet zijn wij begonnen met God in Frankrijk. Juist in Frankrijk is iets eigenaardigs gebeurd. Daar ontstond een revolutie. Eerst de Jacobijnenclubs. Op een gegeven ogenblik was God dood. De kerk (God) speelde geen rol meer. Men verhief de rede tot de koningin en de godin van het volk. Ofschoon in deze tijd niet zo nadrukkelijk God overal terzijde wordt gevoegd, geloof ik toch dat wij met een soortgelijk effect te maken hebben.

God is een beetje een machtsbegrip geworden. Er is op het ogenblik, u bent er misschien van op de hoogte, een geschil tussen Rome en de Engelse kerk. Ik meen speciaal de bisschop van Canterbury. Wat gebeurt er? Men wil daar vrouwen tot het ambt toelaten en dat in the high church. De Paus zegt; Neen, als je dat doet dan ontstaat er een veel grotere verwijdering, want Jezus was een man. Als man heeft hij geleefd, geleerd, geleden. Hij is voor ons gestorven en daarom moeten zijn priesters mannen zijn. Nu ja, dat is natuurlijk een leuk argument, maar het bewijst eigenlijk hoe men is vastgeroest in allerlei denkbeelden.

God is een structuur. God is iets dat je voorrechten geeft. God is iets waardoor je meer bent dan een ander. Dan zou ik geneigd zijn een kreet, die een tijdlang in de mode is geweest, hier te herhalen God is dood. Want de God die wordt geëerd is niet meer. De levende kracht in ons, het licht dat ons aan alle kanten omgeeft, de eeuwigheid waarvan we deel zijn. Neen, God is een soort machtsfactor die je redelijke kunt, benaderen, over wie je kunt debatteren, die joep een bepaalde manier kunt inschakelen zodat het voor jou en jouw denkbeelden het meest gunstig is.

Vraag het maar aan frik Botha. Die doet het werk des Heren. Want zijn wij blanken hier niet gezet om al deze minderwaardige heidenen tot het christendom te brengen en te begeleiden totdat ze volwaardige mensen zijn. geworden? Ja, God is dood.

Als ik kijk naar al datgene wat er in de naam des Heren verder wordt verkondigd, dan denk ik ook wel eens, wat is het verschil tussen Billy Graham en een popster. Bij de popster roepen ze jey, jey, jey en bij Billy Graham halleluja, maar dat is het enige verschil.

Al die massaliteit, die vervreemding van de werkelijke krachten, de werkelijke God is de overlijdensacte van de Godheid die een lange tijd de macht is geweest waaraan zelfs vorsten zich hadden te onderwerpen.

Toch is er een levende God. Wij hebben daar al eerder over gesproken, de kracht in uzelf. De kracht waarmee u werken kunt. De kracht die door u werkt. Het leven zelf in al zijn facetten is een uiting van een kracht die wij niet kennen. In elk wezen of het een vlo is of een vlieg, een mens of misschien een sequoia die eeuwen heeft staan groeien en bloeien.

God is een levende kracht, één God, één werkelijkheid. Dit klinkt erg pantheïstisch. Maar als wij een verschil gaan maken tussen God en zijn schepping, dan maken wij onszelf tot de speelbal van de een of andere super kosmische romanschrijver die dan kennelijk behoefte heeft aan wat romantiek, en vooral veel oorlogsromans. Indien wij achter aannemen dat Hij in alle dingen is en wij kunnen Hem vaak beleven als de Heer van alle dingen, dan is er niet alleen een levende God, maar dan is er ook iets dat zin geeft, inhoud, aan het gebeuren.

Wij kunnen natuurlijk de bekende praat uitslaan Het is jammer, dat mensen soms moeten lijden. Nu ja, het is de wil des Heren en wij moeten, ons daaraan onderwerpen. Hij, de rechtvaardige de ALLiefdevolle zal alles goedmaken.

Ik vind het allemaal erg mooi, maar als je kiespijn hebt, dan komt het dus door God Dan moet je niet naar de tandarts gaan, maar je moet in stilte en geduldig je lijden dragen. Dat is de stelling. Neem mij niet kwalijk, u kunt het een beetje paradoxaal vinden als het zo wordt gezegd. Als je werkelijk alles doortrekt wat door zoveel rechtgelovigen wordt verkondigd, dan het erop neer.

Als je tandpijn hebt, mag je niet naar de tandarts, want dat is Gods wil en tegen Gods wil mag je niet ingaan. Alles wat gebeurt is Gods wil. Als de dominee een stommitieit uithaalt, is dat Gods wil. Als er twee treinen tegen elkaar botsen, u kunt natuurlijk de schuld geven aan de bestuurder of aan het falen van de techniek, maar dat is dan Gods wil. Daar is niets aan te doen.

Als je op die manier te werk gaat, blijft er niets over van de zinrijkheid van het leven. Den ben je of je het wilt of niet een marionet. Dan zijn er degenen die het hebben over de uitverkiezing. Je wordt al geboren met als voorbestemming de hel of de hemel. Je hebt gewoon een stempel in je nek staan. Je bent gewaarmerkt voor de hemel of de hel. En wat je ook doet, daar kom je terecht, want je bent voorbeschikt.

Als wij met die onzin moeten beginnen, lieve mensen, laten we dan maar liever het z.g. primitieve pantheïsme nemen. Laten we ons maar wenden tot de God die werkelijk leeft, die in alle dingen leeft, die overal is, die niet in een kerk moet worden gezocht, die geen makelaars in vrome gewaden nodig heeft die bijbelwoorden of andere heilige boeken citeren. Een kracht en een God die zeker niet ons dicteert hoe we moeten leven, maar die ons gewoon confronteert met de grenzen waarbinnen wij leven.

Wanneer je leert wat sterven is (de meest mensen weten het onbewust wel een beetje, want ze hebben wel meermalen geleefd), dan is dat wanneer je het doormaakt. Dan ontdek je pas waarmee je wordt geconfronteerd. Enige schaduwbeelden zelf opgeroepen, belevingsbeelden gecontinueerd soms, zelfs hele levens lang. Maar binnen dat alles, wanneer je zegt ik heb lichts ik heb vreugde, dan gaat het niet meer om de vormen.

Als je in Zomerland bent, mooie huisjes, beestjes, bloemetjes, bijtjes alles wat je hebben wilg maar wat geeft er de inhoud aan? Het vreemde gulden licht dat er als een soort tintelende, levende zon overheen ligt. Dat is God. De rest is onze fantasie. Als je dat gaat begrijpen, dan zeg je; Ja, waarom zou het alleen maar zo zijn in een bepaalde sfeer. Als het dáár zo is, zal het toch wel overal zo zijn. Een levende God is een kracht die niet de vormen bepaalt, dat laat Hij aan ons over. Hij is die energie, de inhoud. Hij is datgene wat betekenis geeft. En dan, denk ik, kunnen we verder gaan. God in alle voorstellingen en gedaanten vanaf de hemelse keizer in China tot een soort natuurgeest bij de indianen en als de Grote Geer bij de eskimo s. De God in Al die gestalten is onze fantasie. Naarmate we dichterbij komen bij een werkelijkheid, naarmate we meer worden geconfronteerd met onszelf en met de wereld heeft die God de neiging om te verdwijnen, om weg te dooien als een sneeuwpop. Al die dingen kun je nu wel verkondigen, maar je kunt ze niet, meer handhaven. Er zijn teveel zaken die je tegenspreken. Je gaat teveel inzien, je gaat teveel begrijpen. De God sterft. De God van onze fantasie sterft en is vaak dood. Die God die in stand houdt, moeten we niet ontkennen omdat onze fantasie sterft.

Men heeft eens gezegd, God moet je eigenlijk niet in de kerk zoeken, maar in de vrije natuur. Het was een van onze broeders die dat zei. Ik ben het daar grotendeels mee eens, niet helemaal. God is overal waar wij Hem erkennen. Als wij God in onszelf zoeken, dan is al het andere van minder belang. Dan is de vorm niet belangrijk. Of je dan ergens in een klooster zit in Tibet of dat je in een klooster zit hier in Europa, of je priester bent van Rome of een filosoof die aan niets meer gelooft. Als het godsbegrip in je is, is dat de werkelijkheid en dan zijn ze allemaal gelijkwaardig.

Ik denk, dat heel veel problemen eigenlijk voortkomen uit die behoefte van de mens om alles in te delen, om verschillen te maken. Natuurlijk, er zijn zaken waarvan je kunt zeggen (in het begin heb ik er een aanegehaald). Er is verschil tussen man en vrouw, absoluut. Dat is voor de voortplanting ook noodzakelijk. Maar het mens zijn van beiden verschil, eigenlijk maar heel weinig. Er zijn enkele, door het fysieke opgelegde psychologische factoren, maar verder gaat dat niet.

God leeft in een vrouw net zo goed als in een man of omgekeerd. God leeft in een kind. God leeft, zoals ik al heb gezegd, in de zon, in de maan, in de sterren, in insecten, in de algen die ergens drijven, in een wat vervuild watertje, overal is God. Het is aan ons om die God in zijn vele gestalten waarin hij voor ons kenbaar of aanvaardbaar is te herleiden. Alles wat we zijn,

alles wat we doen is deel van God, is uiting van God. Alleen onze beleving kan het voor ons wel of niet, deel maken van het grote geheel.

Alles wat gebeurt is ergens vanzelfsprekend, of wij het nu zelf veroorzaken of het door anderen wordt veroorzaakt, want het is deel van een geheel. Als wij spreken tot het geheel met het bewustzijn dat het in ons en overall bestaat, dan kunnen wij de uiterlijke vormen natuurlijk veranderen. Waarom niet. Want die uiterlijke vormen komen voort uit onze voorstellingen. En als wij het met alle geweld willen, misschien kunnen wij het met gedachtenkracht zover brengen dat met kerstmis de kerstman inderdaad met zijn slede en rendieren met Rudolf the red nosed voorop cadeautjes komt rondstrooien in alle schoorstenen tot teleurstelling van de kinderen waar ze thuis centrale verwarming hebben. Waarom zou dat niet mogelijk zijn? Als we er allemaal in geloven, dan wordt het wel waar. Want dat wat wij geloven proberen we waar te maken. Maar dan is het toch onze waarheid, onze werkelijkheid. Dat heeft toch niets meer te maken met die God waar wij voortdurend zo mee bezig zijn.

Er zijn mensen die zeggen; Bidden tot God is onzin. Misschien. Maar ik zeg u; in uzelf leeft God, in u is de kracht, de macht van God. Als u bidt, spreekt u eigenlijk met uzelf. Maar u spreekt intens, met een overtuiging en daardoor verandert u uw wereldbeeld een beetje. Wie zegt dan dat een gebed niet kan helpen Het gaat er niet om dat erbuiten een engeltje staat met een registratie en een stempeltje. O, daar wordt geboden, even kijken gezondheid. goed gekeurd. Stempeltje erop en over een paar dagen ben je wat gezonder. Als je denkt, dat het zo gaat, dan ben je vies verkouden.

Aan het einde van alle voorstellingen die we de revue hebben laten passeren, aan het einde van alle filosofieën moeten we terug naar het feit, dat alle beelden en voorstellingen van God die worden verkondigd dood zijn. Ze zijn niet echt. Ze zijn creaties van de een of andere theologische of misschien esoterische Madame Tussaud wassen beelden dor verbeelding.

Maar de kracht die in ons is, leeft. De werking die in ons is, leeft. De werkelijkheid rond ons is doortrokken van die kracht. En met die kracht en met het besef van die kracht kunnen wij boven onze beperk te denkbeelden uitstijgen, omdat wij onze rede niet behoeven te verheffen tot godheid, maar moeten maken tot een instrument waarmee wij onze eigen benadering van de totaliteit, die we niet beseffen, zo goed mogelijk richten.

Ze zeggen wel eens; Ach, als je zo praat, ben je eigenlijk geen diep gelovig. mens. Maar moeten we dan geloven in iets wat een feit is. Geloven doe je in onbewijsbare voorstellingen. Beleven doe je in een werkelijkheid. En geloof mij, als het voor een ander nog niet werkelijk is en u beleeft het, dan is het voor u echt en werkelijk. Kies dan voor die mogelijkheid tot beleven die zoveel mogelijk van al het zijnde samenvat. Als wij nu toch zo bezig zijn

God in Frankrijk was een Fransman, een bourgeois met veel grote gebaren. De Italiaanse God? Een zg. machtige die hier en daar ook nog een beetje oplichterspraktijken er op na houdt. Wat waren de Griekse goden. Dat waren oversexte mensen met een mate van almacht die daardoor in staat waren in hun leven de verlangens te vervullen die onbevredigd bleven bij degenen die het op aarde met minder moesten doen. De goden van Egypte. Zij waren gelijktijdig de dood en de herrijzenis. De goden van India. Zij zijn het onbegrijpelijke dat achter de tijd ligt, ingedeeld in een aantal aangezichten en die dan weer onderverdeeld zijn in zoveel verschillende factoren en machten dat er voor iedereen wel wat bij zit. Allah heeft Mohammed de kans gegeven om te paard de Zevende Hemel te bereiken.

AL die beelden van God en van goden zijn maar de weerkaatsing van wat er in de mensen woont. Als God tolerant is, dan is er een volk dat zoveel welvaart en zekerheid kent, dat het probeert tolerant te zijn. Het lukt nooit helemaal, maar het is een ideaal dat je je stelt, dus is God tolerant.

Als je ergens anders je voortdurend belaagd en bedreigd wordt door anderen en je wilt jezelf uiten, dan is je God een wraakzuchtige, toornige God. "Waarom niet altijd weer worden zij geconfronteerd met denkbeelden die niets anders zijn dan uitdrukking van wensdromen, geprojecteerd in een almachtig wezen. Nu wij aan het einde staan van deze cursus, mogen wij ons toch afvragen of dat niet dwaas is. Ik zeg niet, dat u nu wijs moet zijn, want iemand die denkt dat hij wijs is, wordt daardoor altijd een dwaas.

Realiseer u nu eens dat er iets anders moet zijn dan alles wat er op aarde over God, goden en machten wordt gepredikt. Realiseer u dat de paus ook een toilet heeft in zijn vliegtuig dat hij nog even gebruikt voordat hij naar buiten gaat om de aarde te kussen. En dat ook koningen en presidenten een zekere training doormaken en bij een vlichtopname rekening houden met de duur van de plechtigheden die zij hebben te doorstaan. Al die dingen zijn menselijk. Waarom moeten wij daar wat anders van maken? Laten wij gewoon kijken 2 wat hebben wij in onszelf.

Als je nu goed in jezelf kijkt, dan zie je heel veel twijfels van zou het misschien en ergens het gevoel van als het nu eens. Maar als je die dingen achterlaat, dan blijft er nog iets over. Noem het bestaan, noem het hoop geven of geef het een andere naam, dan blijft er iets over. Als je dat dan op je laat inwerken, dan heb je misschien je eerste werkelijke contact met God, omdat je dan tijdelijk opgaat in een deel van datgene wat de totaliteit mogelijk maakt. Laten we niet teveel proberen om alles in stoffelijke termen uit te drukken. Er zijn ogenblikken dat emoties veel meer echt en waar zijn dan alle stoffelijke feiten.

Er is lang geleden door een spreker van onze Orde gesproken over God. Hij zei toen; Iemand zei; Kijk, al die sterren bij elkaar dat is nu God. Toen nam hij een ruimtevaartuig. en ging buiten alles om tot hij eindelijk in het niets terecht kwam. Toen richtte hij zijn blik op alle Melkwegstelsels bij elkaar en wat zag hij? Een reuze amoëbe. Het klinkt wat vreemd, maar daarmee wilde hij zeggen; Het onbepaalbare kun je niet bepalen, maar het innerlijk beleefbare kun je wel beleven.

Het is gemakkelijk genoeg om kracht op te roepen, maar het is moeilijk om je van die kracht bewust te worden, als er niet iemand is die haar voor je oproept. En toch is die kracht dezelfde. Als ik u zeg dat u kracht heeft en u erkent dat u haar heeft, dan werkt ze ook. Als ik zeg; Ik zal krachten voor u gaan oproepen, (u kent dat bekende verhaal wel dan zeggen de mensen). Die kracht daalt op ons neer. Die kracht is er. Laten we eerlijk zijn, als die kracht uit gaat kan ze alleen maar de kracht in u aanspreken. Wat u beleeft, kan nooit de kracht zijn die ik, uitstraal het is datgene wat in u leeft. Dat is het levende en het is ook het onbestembare en het aldoordringbare. Noem dat dan maar God.

De Goden van het verleden zijn gestorven stuk voor stuk. Pan heeft zijn fluit allang ergens aan de wilgen gehangen en dertelt nu met een cocktailvorkje rond in een christelijke hel. Zeus heeft allang zijn plaats met donder en bliksem verruild voor een standbeeld, terwijl in de laboratoria kunstmatig zijn magische banvloeken worden geïmiteerd. Zelfs de God die alle dingen bepaalde is allang voorbij hij is dood. O, ze spreken misschien non wel over hem of ze citeren hem. Maar denkt u werkelijk dat ergens in de United Nations of waar dan ook God een rol speelt? Dat is toch te gek

God is dood, lieve mensen, overleden. Overleden aan menselijke zelfoverschatting. Het enige dat overblijft is wat er in de mens leeft. Niet omdat er geen God is, maar omdat die de enige weg is waardoor die God nog kenbaar en beleefbaar is. Mag ik dan zeggen, dat de levende God in u lieden woont Als ik dat mag zeggen, dan moet ik ook zeggen, dat de kracht het scheppingsvermogens de werkelijkheidsbeheersing zelfs in u lieden woont.

De wereld is niet wat anderen daarvan maken. De wereld is wat uw kracht daarvan aanvaardt. Dat wat in de wereld onaanvaardbaar is, volgens u, wordt door u stilzwijgend toch aanvaard. Daarom bestaat het. Als u het niet doet, dan verandert het.

U bent het die de droomwereld opbouwt die menselijke realiteit heet. U bent de scheppende functie van de kracht die we God noemen. U zult dat altijd zijn. Nu heeft u nog geen begrip van wat u werkelijk bent. Zelfs na de dood duurt het een hele tijd voordat u er precies achter bent hoeveel afleveringen de roman die u leven noemt al heeft gehad. Misschien was u staljongen bij Caligula gezeten achter de sonater (het paard) met stoffer en blik. Caligula had zijn lievelingspaard senator gemaakt. Het was een van de verstandigste senatoren in die tijd.

U bent misschien monnik geweest of een courtesane, u heeft vele mogelijkheden gehad. U kijkt daar naar. Dan moet u niet zeggen Het zijn allemaal levens. Het is één lijn. Dat ben ik. Dat is mijn besef van leven. Dat is mijn groei van mijn emotionele aanvaarding. en verwerping t.a.v. het leven. En als je dat. beseft (in de geest kun je dat soms beseffen, een enkeling bereikt het ook op aarde wel eens), dan weet je in al die levens ben ik het geweest, ikzelf, die

heeft gekozen voor de vormen en voor beleven. Ikzelf ben mede bepalend geweest voor elk beeld van de wereld waarin ik heb gewoond inclusief de angsten, de vreugden en alle herinneringen die eraan vastzitten. Pas wanneer ik al die dingen kan samenvoegen en kan maken tot de eenvoudige waarheid van leven, zal ik niet meer worden beheerst door mijn droombeelden.

Wat ik u zeg, hangt direct samen met de tijd waarin u leeft. Het is een tijd vol illusies. Vele mensen zullen, omdat ze niet meer weten waarheen ze gaan ofwel grijpen naar de destructie, danwel grijpen naar de een of andere God, als er maar iemand is die zegt hoe ze moeten zijn, hoe ze moeten leven. Het zijn echter alleen degenen, die hun eigen innerlijke weg van leven vinden, die de toekomst helpen bepalen. Niet door de feiten, maar door de gevoelswaarde, de kracht die zij uit zichzelf op die manier voortbrengen.

U wordt belaagd door vele dromen en angstdromen. Heeft u zich wel eens gerealiseerd hoe sterk op het ogenblik in deze wereld de angst is voor allerlei dingen. Vooral niet teveel dit eten niet teveel dat drinken, niet teveel roken, niet teveel zus, niet teveel zo. Er zijn atomen die gevaarlijk zijn. Niet meer het land bemesten, want dat is enz. Zij hebben wel voor een deel gelijk, want de effecten waarin ze geloven maken ze waar. Wordt uw wereld niet door angsten beheerst? Bent u niet voortdurend bezig u te verdedigen tegen iets waarvan u niet eens weet wat het is

In een dergelijke wereld heeft u houvast nodig. Die houvast kunt u hoe goed ze op zichzelf misschien zijn of bedoeld zijn niet vinden bij de een of andere vredesbeweging, bij Greenpeace of wat dan ook. Die kunt u alleen van binnen vinden. Daar ligt uw zekerheid, daar ligt uw levende God. Daar ligt uw weg naar een bewustzijn dat niet alleen de toekomst voor zichzelf en anderen nieuwe vorm kan geven, maar vooral een bewustzijn dat zich aantel die gebondenheid van vormen, al die schijn van redelijkheid kan gaan onttrekken om te komen tot een werkelijk besef van alle samenhang en een deel zijn daarvan. Daarom beëindig ik deze cursus met de volgende betrekkelijk simpele verklaring

Elk levend wezen is een deel van dat wat wij God noemen. Wie zich bewust is van deze kracht heeft geen God buiten zich nodig. Wie zich bewust wordt van datgene wat in hem leeft, kan een harmonie vinden met al wat leeft. Wie in zich aanvaardt, dat buiten alle schijn van rede en redelijkheid om, ja, buiten alle filosofische veronderstelling om zelfs er een werkelijke kracht in het ik bestaat die in stilte en in rust spreekt, hij heeft de sleutel gevonden tot de werkelijkheid. U leeft dan beter dan God in Frankrijk. Dan zult u zichzelf niet willen bekleden met macht of waardigheid omdat u weet dat het voldoende is te zijn en deel te zijn.

Wij danken u voor de interesse waarmee u vele van deze lezingen heeft gevolgd. Wij hopen, dat u er iets in heeft kunnen vinden dat het u mogelijk maakt iets vrijer te worden in uzelf en daardoor iets meer afstand te nemen van de vele stuwende factoren die de maatschappij met haar denkbeelden voortdurend op u afstuurt.

WESAK BIJEENKOMST

(juli 1986)

Op deze laatste avond wil ik nog uw aandacht vragen voor al datgene wat er ten aanzien van de laatste Wesakbijeenkomst zo langzamerhand bekend is geworden. Ik zou u graag mijn visie daaromtrent willen voorleggen.

Velen vinden de manifestatie warrig of verwarrend. Begrijpelijk, dit behoort tot een nieuw stelsel.

In de totale uitstorting van licht komt een aantal effecten naar voren die niet meer horen in een tweedimensionaal stelsel, maar waaraan een extra dimensie is toegevoegd. Pogingen om dit te interpreteren op de oude manier, moeten uit de aard der zaak tot verwarring voeren.

Er is door verscheidene sprekers en waarnemers nogal veel gesproken over flitsen of bollen van wit licht die zich overal manifesteerden. Laten wij proberen dit te ontleden.

Als je deze punten dooreen lijn verbindt, dan kom je tot die conclusie dat er een ommekeer of een omwenteling plaatsvindt doordat een groot gedeelte van het menselijk leven en het menselijk bestaan met nieuwe dimensies wordt verrijkt.

Wit licht betekent tevens duidelijkheid, helderheid, scherptes maar in zekere zin ook een oordeel. De conclusie die daar zonder meer aan te verbinden is is dan ook. Er zullen op schijnbaar onsamenhangende wijze vele veranderingen, feiten in die wereld plaatsvinden diep als ze later met elkaar in verband worden gebracht een geheel blijken te vormen en aanleiding zullen zijn tot verandering van mentaliteit, van gedrag en zeker ook van invloed zullen zijn op de internationale leefwijze en leefsfeer zo goed als op de benadering van idealen en geloofspunten.

Er wordt gesproken over een gespleten bundel. Dat is ook weer heel begrijpelijk. Kent u een laserstraal met stroboscopisch effect. Misschien niet. Het betreft hier een geprojecteerde lichtbundel die zich haar is, maar die voortdurend wordt onderbroken, zodat ze een trillend verschijnsel lijkt te zijn. Verplaatst ze zich bovendien daarbij tamelijk snel, dan lijkt het alsof je een aantal verschillende stralen naast elkaar ziet. Een dergelijk effect hebben wij geconstateerd bij de uitstoring van de witte of lichtende kracht op en nabij het hoofdaltaar. Aannemende dat er hier geen sprake kan zijn van verdeeldheid in het witte licht moeten wij dus aannemen dat dit witte licht in feite in beweging is dat hier een voortdurend veranderende invloed is, als wij ons standpunt en onze waarneming niet kunnen wijzigen.

Nadruk werd ook gelegd op bepaalde golven van groen en blauw licht. De wijzen zijn daar druk over bezig geweest. Zij kwamen tot een verandering van geloofsbeleving of een intensifiëring van geloofsbeleving bij zeer veel mensen.

Het blauwe licht zagen zij als een verandering in wetenschappelijke benadering eventueel, gepaardgaande met nieuwe ontdekkingen op z.g. of werkelijk wetenschappelijk terrein. De conclusie zou juist zijn, indien niet rekening werd gehouden met het feit, dat wij hier te maken hebben met verschijnselen die een extra dimensie hebben waar dus een deel van het erkende moet worden aangevuld met andere facetten.

In dit geval ben ik ervan overtuigd (ik sta daarin niet alleen, ik heb het in de Grote Raad ook gehoord), dat een samenvloeiing van blauw en groen de feitelijke achtergrond vormt. Er komt een ogenblik, dat datgene wat nu geloof is weten wordt. Er komt ook een ogenblik, dat op grond daarvan datgene wat nu weten heet bewezen wordt veronderstelling of geloof te zijn. Het wijst op een tamelijk sterke omwenteling in denken en benadering zowel in religie als in wetenschap. Wie daarbij bovendien rekening houdt met bepaalde buitenaardse invloeden, die zich op dit moment in de richting van de aarde bewegen, zou zelfs zover kunnen gaan dat hij hier zij het directe, zij het telepathische manifestaties van buitenaardse krachten verwacht. Ik meen, dat dit laatste inderdaad juist is, ofschoon deze veronderstelling niet wordt gedeeld door de meerderheid van de Grote Raad.

De Grote Raad heeft verder geprobeerd na te gaan wat dergelijke invloeden t.a.v. de aarde zelf zouden betekenen. Niet geheel omschrijvende wat zij daar hebben geconstateerd, wil ik toch hun standpunt hier vermelden.

Zij stellen; Er zijn verschillende werkingen in de aarde op gang gekomen welke zich in vulkanisme, wijzigingen van magnetisch veld en eventueel ook in aard en zeebevingen zullen manifesteren. Het is aan te nemen dat dit begint in de winterperiode op uw halfrond en wel zeer waarschijnlijk vooral in de meer equatoriale en eventueel subtropische zone. Ik heb dit van mijn kant uitgezocht en ik stel het volgende;

Het is duidelijk, dat aard en zeebevingen zeker niet zijn uitgesloten. Integendeel, er wordt aangenomen dat ze met een zekere frequentie zullen optreden. Ik meen, dat dat ook in deze periode al het geval zal zijn. Ik ga er verder van uit dat aardbevingen van grotere omvang niet zeer waarschijnlijk zijn, omdat de epicentra waarschijnlijk voornamelijk in zee zullen liggen, althans in de eerste 6 maanden van dit jaar.

Ik denk niet dat vulkanische en andere verschijnselen een werkelijke invloed zullen hebben op de gedragingen van de mensen of dat de denkwijze van de mensen zal veranderen. wel ben ik ervan overtuigd, dat maar dat is waarschijnlijk pas na afloop van dit jaar en mogelijk enige tijd zelfs nadat de volgende Wesak bijeenkomst heeft plaatsgevonden een grote hoeveelheid stof rond de aarde in circulatie komt en wel in de hogere luchtlagen. Dit zou invloed kunnen hebben op het klimaat, maar het zou zeer zeker daarnaast een deel van de straling kunnen opvangen die op dit moment in te hoge mate doordringt in de aardatmosfeer.

Het nagaan van datgene wat de Ordes de Broederschap en dergelijke groepen zouden moeten doen, lijkt mij op grond van het voorgaande enigszins vermetel. Maar zoals vele ministeries ook hun programma's ontwerpen ook als ze weten dat ze misschien niet uitvoerbaar zijns zo. schijnt onze geestelijke organisatie in dit opzicht enigszins ambtelijk, te zijn ingesteld.

Men heeft zich dan voorgenomen om in te grijpen in bepaalde conflicten op aarde en denkt daarbij vooral aan het zuidelijke halfmond en Afrika en Zuid Amerika. Men meent dat het hier mogelijk moet zijn om een verandering in menselijke mentaliteit te veroorzaken binnen negen maanden. Ik hoop dat de heren gelijk hebben en dat de aarde zwanger is van vredelievendheid. Ik zie het nog niet zitten.

Dan heb ik verder geprobeerd om van uit mijn standpunt nog tot een verdere interpretatie te komen. Ik meen, dat er economisch zeer sterke fluctuaties zullen zijn, vermoedelijk binnen 4 maanden vanaf heden. Ik neem aan, dat deze zowel betrekking zullen hebben op prijspeil, lasten als ook op handelsovereenkomsten en het eventueel niet of niet geheel vervullen daarvan.

Bezie ik de situatie politiek, dan moet ik zeggen dat het overlijden van een aantal heren aanmerkelijke verbeteringen zou kunnen brengen in de politieke relaties. Het gevaar daarvoor bestaat weliswaar wel, zoals ook de Grote Raad heeft geconstateerd, maar zolang zij niet bereid is om hier zelf en daadwerkelijk in te grijpen geloof ik niet dat grote veranderingen in dit opzicht te verwachten zijn.

Politiek kerk en economie lopen op het ogenblik alle ongeveer 5 jaar achter bij de feiten. Daar is niets aan te doen. Wij kunnen alleen maar aannemen dat verbeteringen mogelijk zijn doordat een nieuwe generatie met een wat andere en als u het mij vraagt een meer gefundeerde benadering van het leven probeert om haar eigen leven en dat van de gemeenschap in te richten op een manier die voor iedereen aanvaardbaar is.

Het zij mij toegestaan. u moogt het afkeuren, hier even op mijn eigen liefhebberijen in te gaan.

Ik heb in een vorig betoog al geconstateerd dat de opvoeding en zeker het onderwijs tegenwoordig absoluut onjuist zijn. Ik wil daarbij verder nog enkele dingen aanstippen.

Het zg. tolerantie beleid dat allerzijds wordt gevoerd is in feite een ondermijning van werkelijke zekerheden en orde in de maatschappij. Het geldt zowel ten aanzien van misdadigheid als voor de tolerantie van afwijkend gedrag binnen de gemeenschap. Het is duidelijk, dat hier een nieuw proces moet plaatsvinden waardoor nieuwe gemeenschappelijke normen kunnen worden gevonden die goed functioneren en waarbij vooral ook de bestuurders niet meer uitgaan van hetgeen voor hen emotioneel of zakelijk het meest aanvaardbaar is, maar van datgene wat feitelijk noodzakelijk is. In dit opzicht zie ik nogal wat feilen en fouten.

Als ik Nederland beschouw, dan kom ik tot de conclusie dat, ongeacht de vele besparingen die men zegt te willen doen, in feite de onnodige uitgaven van de staat en de verschillende staatsorganen aanmerkelijk zijn toegenomen en in het afgelopen jaar zijn gestegen met ruim 27 % wat toch in ieder geval bijna 22 boven de inflatie ratio uitgaat. Dit is natuurlijk niet acceptabel.

Daarnaast komen we tot de conclusie, dat er in vele ambtelijke kringen weerstand is tenen een vereenvoudiging van procedures, aangezien dit invloed of werkgelegenheid zou kunnen kosten. Maar als een beleid niet slagvaardig is, als niet onmiddellijk ook via het ambtelijke apparaat kan worden ingespeeld op de behoeften van de burgers, dan is er geen mogelijkheid om een werkelijke verbetering in de maatschappij tot stand te brengen, inclusief de

besparingen waarover men spreekt, inclusief de verandering, van mentaliteit waardoor een groter en beter zedelijk besef bij de verschillende leden van de gemeenschap kan ontstaan. Ik wijs op deze fouten, omdat ze voor mij symptomatisch zijn voor al datgene wat zich op dit ogenblik in de wereld afspeelt. Er zijn wel normen, maar die hebben geen reële betekenis.

Wanneer een staat, allen maar omdat zij liever niet ziet dat degenen die het niet met haar eens zijn enige macht bezitten, wapens gaan leveren aan opstandelingen, als zij verder afpersingstactieken probeert te gebruiken. dan moet een dergelijke staat veroordeeld kunnen worden en die staat dan niet zeggen dat zij op grond van eigen vaderlandsliefde, invloeden en opvattingen daartoe gerechtigd is. Als er een wet bestaat, dan is die wet voor iedereen geldig. Als er een internationale wet bestaat dan is die voor iedereen geldend. Niemand moet zich aan de wet kunnen onttrekken. Als de wet niet juist of niet rechtvaardig is, dient zij te worden gewijzigd. Men moet haar niet uithollen of proberen haar aan te vullen. Dit alles vindt op dit moment nationaal en internationaal plaats.

Wij zien dergelijke procedures van schijnbaar het oude handhaven en toch lekker nieuwe dingen doen ook in de verschillende kerkgemeenschappen.

Waar gaat het heen? Alleen indien de invloeden, zoals ik ze meen te kunnen interpreteren inderdaad dit jaar sterk inwerken op de mensheid, kunnen wij verwachten dat er toch het een en ander gebeurt. En dan zal dat voor een groot gedeelte zijn ongeacht de wensen, het streven en de belangen van degenen die menen dat zij de wereld of een deel daarvan besturen.

Het is belangrijk, dat mensen gaan beseffen dat alles berust op wederkerigheid. Je kunt niet van een kant uit alles bepalen maar alleen in samenwerking. Daar waar het samenwerkingselement ontbreekt, ontstaat een voortdurend grotere vervreemding die ten gevolge heeft dat ten slotte degenen die de maatregelen treffen of de beslissingen nemen, geheel los komen te staan van het volk. Het volk zal zich dan onzeker gaan gevoelen en zal reageren met een absolute minachting en misachting voor zowel de regeerders als ook voor alle bepalingen die ze uitvaardigen, ongeacht of deze op zichzelf nodig en goed zijn of niet.

Ik ben mij ervan bewust, dat dit met God misschien weinig te maken heeft. Maar als wij aannemen dat plechtigheden zoals die van het Wesakfeest inderdaad een doel van de goddelijke kracht kenbaar maken en gelijktijdig in die kracht ook de samenhang tussen de aarde en bepaalde geestelijke en stoffelijke invloeden van buitenaf dan moeten wij al deze zaken ook onze aandacht geven.

Het is dwaasheid te veronderstellen dat iemand, die leert zichzelf te uiten en een rekenmachine heeft, in staat zal zijn om werkelijk wat te presteren. Als de rekenmachine niet meer werkt, kan hij niet meer rekenen. Velen die op dit ogenblik schijnbaar zo goed rekenen, kunnen in feite nog niet eens tot tien tellen. Dit is een gebrek aan opvoeding. Het is een gebrek aan benadering van leerstof. Het is een gebrek aan benadering van sociale verantwoordelijkheden. Invloeden, die daarin een wijziging brengen, zullen ongetwijfeld vooral de massa beïnvloeden. Dat is begrijpelijk, instanties zijn traag.

Ik heb u reeds gezegd, dat in bepaalde opzichten instanties en organen ongeveer's jaar achterlopen bij de feiten. Dit houdt in dat ik verwacht dat een steeds grotere discrepantie ontstaat tussen datgene wat officieel goed is, aanvaard is, noodzakelijk is en datgene wat in feite wordt gedaan. En daar ik geloof in de waarde van het witte licht en zeker ook in die meer dimensionale samenstelling die als kogels werd gesignaleerd of als flitsen door de anderen, meen ik ook te kunnen stellen slat een nieuwe verlichting voor deze wereld aanstaande is.

Een dergelijke verlichting zal mijns inziens zo goed een begrip van God inhouden dat meer is aangepast aan de feiten als ook een benadering van het mens zijn op een manier die meer is aangepast aan de werkelijke kwaliteiten en de geaardheid van de doorsneemens.

Leven is een moeilijke zaak daar ben ik van overtuigd. Ik heb in mijn eigen leven zeer veel fouten gemaakt. Ik zal ook niemand veroordelen, omdat ook hij die maakt. Maar als je rebel wilt blijven, als je de werkelijkheid onder ogen wilt zien, dan moet je constateren dat vele dingen dwaasheid zijn.

Wat heeft u aan een perfect verkeersreglement als niemand zich daaraan houdt? Wat heeft u aan de beste plannen voor de vernieuwing van het onderwijs, als de onderwijzers niet in staat zijn die vernieuwingen werkelijk door te voeren of de leerlingen niet bereid zijn zich daarin te voegen. Wat heeft u aan een verandering van sociale wetgeving, als iedereen uitgaat van het standpunt, plukken waar je maar kunt. O zeker, ze leren dat natuurlijk van de regering die dat uitvoerig doet, maar het is een onverantwoordelijk gedrag zowel van de eenling als van de gemeenschap.

Ik neem aan, dat de witte krachtens dit nieuwe patroon van denken en leven zichtbaar zal worden. in schijnbaar onbelangrijke facetten van de maatschappij.

Ik verwacht grote vernieuwingen in de kunst. Ik verwacht nieuwe benaderingen in bedrijfsleven en bedrijfsvoering, vooral bij kleinere bedrijven. Ik verwacht eveneens klimatologisch enige verandering.

Ik meen, dat deze tezamen zullen voeren tot de vernieuwingen die in dit jaar noodzakelijk zijn wil over ongeveer twee jaar het werkelijke gevaar voor een wereldoorlog of voor een wereldondergang voorbij zijn. Het gevaar is niet groot. Ik wil het hier nadrukkelijk stipuleren, maar het bestaat. Alleen een verandering, die een groot gedeelte van de mensen direct of indirect beroert, zal de zekerheid kunnen scheppen voor een verdere ontplooiing van de mens naar een nieuwe fase van bestaan een nieuwe samenleving, maar bovenal naar een geestelijke vernieuwing waardoor de contacten tussen wereld en sferen intenser zullen worden,, het begrip voor de werkelijkheid van het leven bij allen groter wordt en daardoor ook de levensvervulling gezocht kan worden in een erkenning van geestelijke betekenis.

Ik heb gezegd.

TEDERHEID

Tederheid is een gevoel van verantwoordelijkheid. Het is een emotie die gebondenheid uitdrukt.

Wanneer wij in de hardheid van het leven voortdurend strijden om onszelf te kunnen handhaven worden wij soms toch beroerd door een tederheid, Wij durven een ogenblik vergeten wie we zelf zijn, wat we zelf willen. Voor een ogenblik beschermend, voor een ogenblik zegenend proberen op te treden voor anderen. Een God die teder, is geen God. Een God is werkelijk.

Tederheid is een deel droom, een deel emotie, een deel feiten. Dat wil niet zeggen, dat wij tederheid moeten ontberen. Integendeel, laten wij in de erkenning van de anders in het beleven van de ander (en dan bedoel ik niet een bepaalde andere, maar gewoon allen die rond ons zijn steeds weer worden getroffen door datgene wat wij kunnen zijn door de vertedering) ook een vorm van tederheid waarmee wij de schijnbare dwaasheden of zelfs onheusheden van anderen ondergaan.

Als wij daarmee bezig zijn, dan wordt ons steeds meer duidelijk dat in ons een kracht, een eenheid van gevoelens bestaat die in tederheid voor een ogenblik slechts zijn uitdrukking zoekt, maar die in werkelijkheid de bevestiging is van een eenheid, die alle dingen te boven gaat, die ons verbindt reet die schijn, met de werkelijkheid, met de eeuwigheid. Daarom is teder zijn belangrijk. Maar het mag nimmer worden tot een verwaarlozing van de werkelijkheid.

Ik hoop, dat deze meditatie, uiteraard uitgesproken door mij en uitgaande van mijn eigen standpunt, mijn eigen denken, mijn eigen wezen toch aanvaardbaar is geweest. Is dat niet het geval, dan beklag ik mijzelf om mijn te kort schieten en u omdat u dat heeft moeten ondergaan. Ik hoop echter dat de klachten binnen de perken kunnen blijven zodat met een redelijke tevredenheid wij deze cursus hier kunnen beëindigen.

Mij was het meer dan een genoegen op deze laatste avond nog tot u te mogen spreken.

Ik dank u allen voor de mij gegeven aandacht en spreek de hoop uit dat het materiaal, dat in de cursus is verstrekt, ongeacht of men dat nu gezemel vindt of niet, toch zoveel inhoudt heeft die voor u werkzaam kan zijn dat u daardoor in staat bent de werkelijkheid van uw God beter te benaderen, de innerlijke zekerheid van uw bestaan op te voeren, uw angsten en vooroordelen te overwinnen en zo in te gaan in een grotere wereld met meer betekenis en meer eenheid.

HORIZON

Wanneer ik zelf verder ga, dan verplaatst de horizon zich eveneens. Ik ben dus de horizon. Ik ben datgene wat door mijn standpunt bepaalt wat voor mij de einder is. Dientengevolge zal ik nooit achter de horizon kunnen komen. Ik kan alleen mijn horizon verplaatsen. Alleen wanneer mijn wezen hoger wordt, wordt mijn horizon wijder. Want zij omvat dan meer. Daaruit kunnen wij één ding leren;

Onze horizon wordt bepaald door ons leven. Hoe bewuster wij ons worden van al datgene wat met ons leven is verbonden, hoe hoger ons bewustzijn wordt. Hoe hoger ons bewustzijn is, hoe wijder onze horizon. Maar willen wij werkelijk van deze beperking van ons gezichtsvermogen worden bevrijd, dan zullen wij eerst afstand moeten doen van de wereld waarin we leven, want pas dan kunnen wij haar van buitenaf beschouwen en als geheel beseffen.